

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По2 бр.2/14
Дана 26.06.2015. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Вере Вукотић, председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **окр. сарадника Жарка Милошевића и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву, у вези чл. 22 КЗ СРЈ и др., по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.9/13 од 31.12.2013. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 19.06.2015. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, оптужених Драгана Митровића, Драгана Лончара, Мирка Опачића, Мирослава Милинковића и њихових бранилаца адв. Николе Николића, адв. Бранкице Мајкић, адв. Душана Игњатовића, за опт. Мирка Опачића, као и по заменичком пуномоћју за адв. Војислава Вукотића, адв. Радоја Алексића и браниоца окр. сарадника адв. Мирјане Абдоли, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 26.06.2015. године јавно објавио

П Р Е С У Д У

Опт. ДРАГАН МИТРОВИЋ, ЈМБГ [REDACTED]

Окр. сарадник ЖАРКО МИЛОШЕВИЋ, ЈМБГ [REDACTED]

I

КРИВИ СУ

Што су:

У време унутрашњег (немеђународног) одржаног сукоба, који се у току 1991. године одвијао на деловима територије Републике Хрватске, тада у саставу Социјалистичке федеративне Републике Југославије, између организованих оружаних формација територијалне одбране и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције, као припадници територијалне одбране Сотин и милиције, у периоду од октобра па до краја децембра месеца 1991. године, у насељу Сотин и околини, кршећи правила међународног права садржаног у члану 3 став 1 тачка 1-а Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, у вези са чланом 13 став 1 у вези са чланом 4 став 1 тачка а, допунског Протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба у Протоколу 2,

вршили убиства

појединих цивилних лица, припадника цивилног становништва несрпске националности који нису припадали ни једној оружаном формацији, нити су учествовали у војном операцијама, па су тако:

1. Окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић

Неутврђеног дана октобра месеца 1991. године, на локацији званој Водице, на обали Дунава, у близини Сотина, заједно са сада покојним НН званом „Цволе“ извршили убиство два цивилна лица на начин што су у групи од око 15-ак

припадника територијалне одбране и станице милиције вршили претрес терена, којом приликом је окривљени сарадник Жарко Милошевић у једној викендици затекао Стјепана Штера и Снежану Блажевић цивилна лица, те пошто их је извео напоље и повео према осталим присутним припадницима наведене оружане групе, у једном тренутку одгурнуо је ногом Стјепана Штера и потом у њега испалио рафал из своје аутоматске пушке, а готово истовремено у истог оштећеног пуцао је из своје аутоматске пушке и НН звани „Цволе“ сада покојни, повикавши одмах иза тога „И њу, и њу“, што се односило на Снежану Блажевић, да би одмах затим, а након њених речи „Немојте мене“, у њу испалио кратак рафал из своје аутоматске пушке оптужени Драган Митровић и тако их обоје на лицу места убили.

2. Окривљени сарадник Жарко Милошевић

Неутврђеног дана новембра месеца 1991. године у винограду поред Дунава у близини Сотина убио Марина Кушића, цивилно лице и то тако што је, након што су он, командир станице милиције Мирко Ковачевић и Вељко Васиљевић, сада покојни, извели оштећеног из просторије станице милиције Сотин и одвели га на обалу Дунава да им покаже где се налази његов сакривени пиштољ, у повратку према Сотину, без икаквог стварног разлога и повода, пуцао из своје аутоматске пушке у оштећеног и на лицу места га убио.

3. Окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић

Дана 27.12.1991. године у околини Сотина, и то окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић, извршили убиство 13 цивилних лица несрпске националности и то Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевић, Андрије Рајса, Марка Рагуџа, Мирјане Рагуџ, Мирослава Рагуџа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, и то тако што су:

Дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као комадант локалне територијалне одбране у присуству још неколико припадника Месне заједнице, договорно донели одлуку да се са списка мештана несрпске националности иселе одређена лица и аутобусима пребаце на територију коју су контролисали Хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошлих избеглица српске националности из западне Славоније, а окривљени сарадник Жарко Милошевић издвојио и пописао 13 наведених цивилних лица које истог дана треба привести у просторије локалне станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења реализује он са појединим припадницима локалне територијалне одбране и милиције, што он и чини, тако што прво одлази у станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истог дана треба да приведу и задрже у станици милиције ових 13 цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, и тако што је оптужени Мирослав Милинковић, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству комаданта позадинског батаљона из састава 80. моторизоване бригаде ЈНА и комаданта места Сотин, на тражење окр.сарадника Жарка Милошевића, одобрио војни камион са возачем за потребе Територијалне одбране, незнајући у коју сврху Територијалној одбрани треба наведени камион, и тако што је сутрадан 27.12.1991.

године овај камион обезбедио и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, дао на располагање окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који је исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком о привођењу и ликвидацији оптуженог Драгана Митровића припадника локалне милиције, НН званог „Цволе“ сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона, којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седа у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док оптужени Драган Митровић и Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције, неутврђеног идентитета, крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља, скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“, у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и оптуженог Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, као и НН звани „Цволе“ сада покојни и остали присутни ове оружане групе, осим оптуженог Драгана Лончара и возача војног камиона, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места,

- чиме су извршили и то:

Оптужени Драган Митровић, радњама описаним под тачкама 1 и 3 изреке пресуде

Окривљени сарадник Жарко Милошевић, радњама описаним под тачкама 1, 2 и 3 изреке пресуде

-кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ,

па суд опт. **ДРАГАНА МИТРОВИЋА** применом напред наведене законске одредбе из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ и одредби чланова 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 15 (ПЕТНАЕСТ) ГОДИНА

Суд окр. сарадника **ЖАРКА МИЛОШЕВИЋА** применом напред наведене законске одредбе из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ и одредби чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ћ У Ј Е
на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 9 (ДЕВЕТ) ГОДИНА

Применом чл. 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора окр. сараднику Жарку Милошевићу се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.01.2013. године, када је лишен слободе, а који притвор му је одређен решењем судије за претходни поступак Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду Ки.По2.бр. 1/13 од 31.01.2013. године, па до 28.03.2013. године, када му је притвор укинут.

На основу одредбе чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Виолета Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Марина Рамбоусек, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличих Луначић, Зоран Сили, Љубица Ђукић, Лидија Капетановић и Кристина Петровић се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу одредбе чл. 264 ст. 4 ЗКП-а опт. Драган Митровић и окривљени сарадник Жарко Милошевић се ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

II

Опт. ДРАГАН ЛОНЧАР, ЈМБГ [REDACTED], од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED]

Опт. МИРКО ОПАЧИЋ, ЈМБГ [REDACTED], по надимку [REDACTED], од [REDACTED]

Опт. МИРОСЛАВ МИЛИНКОВИЋ, ЈМБГ [REDACTED], по надимку [REDACTED]

На основу одребе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

У време унутрашњег (немеђународног) одржаног сукоба, који се у току 1991. године одвијао на деловима територије Републике Хрватске, тада у саставу Социјалистичке федеративне Републике Југославије, између организованих оружаних формација територијалне одбране и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције, као припадници територијалне одбране Сотин, милиције и ЈНА, у периоду од октобра па до краја децембра месеца 1991. године, у насељу Сотин и околини, кршећи правила међународног права садржаног у члану 3 став 1 тачка 1-а Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, у вези са чланом 13 став 1 у вези са чланом 4 став 1 тачка а, допунског Протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба у Протоколу 2,

вршили убиства

појединих цивилних лица, припадника цивилног становништва несрпске националности који нису припадали ни једној оружаном формацији, нити су учествовали у војном операцијама, па су тако:

Дана 27.12.1991. године у околини Сотина, окривљени сарадник Жарко Милошевић, оптужени Драган Митровић, Драган Лончар и Мирко Опачић, извршили убиство 13 цивилних лица несрпске националности и то Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевића, Андрије Рајса, Марка Рагужа, Мирјане Рагуж, Мирослава Рагужа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, а оптужени Мирослав Милинковић им у томе помогао и то тако што су:

Дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као комадант локалне територијалне одбране, а оптужени Мирко Опачић као председник савета Месне заједнице новоформираног локалног органа власти, у присуству још неколико припадника наведеног органа, договорно донели одлуку да се са списка мештана несрпске националности који ће бити исељени и аутобусима пребачени на територију коју су контролисали Хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошлих избеглица српске националности из западне Славоније, издвоје и попишу 13 наведених цивилних лица које истог дана треба привести у просторије локалне станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења и одвођења ради убиства треба да

реализује окривљени сарадник Жарко Милошевић са појединим припадницима локалне територијалне одбране и милиције, што овај и чини, тако што прво одлази у станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истог дана приведу и задрже у станици милиције ових 13 цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, с тим што је истог дана оптужени Мирко Опачић о наведеној одлуци обавестио оптуженог Мирослава Милинковића, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству комаданта позадинског батаљона из састава 80-те моторизоване бригаде ЈНА, и комаданта места Сотин који се са таквом одлуком сагласио и притом им у њеној реализацији помогао, уместо да реализацију такве одлуке спречи, што је у смислу законских и других прописа био дужан, обзиром да се радило о намери извршења тешког кривичног дела против међународног хуманитарног права, а што је био у стварној могућности обзиром на војне ефективне којима је командовао, тако што сутрадан 27.12.1991. године обезбеђује и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, даје на располагање војни камион са возачем окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком оптужене Драгана Митровића, припадника локалне милиције, Драгана Лончара, припадника локалне територијалне одбране, НН званог „Цволе“ сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона, којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седа у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док оптужени Драган Митровић и Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције, неутврђеног идентитета, крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља, скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“, у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и оптуженог Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, оптужени Драган Лончар као и НН звани „Цволе“ сада покојни и остали присутни ове оружане групе, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места,

-Чиме би извршили и то:

опт. Драган Лончар и опт. Мирко Опачић

-кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ,

а опт. Мирослав Милинковић

-кривично дело ратни злочин противи цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чл. 24 КЗ СРЈ.

На основу одредбе чл. 258 ст. 3 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић и Лидија Капетановић се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП трошкови кривичног поступка у односу на оптужене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО 9/13 од 31.12.2013. године окр. сараднику Жарку Милошевићу, и оптуженима Драгану Митровићу, Драгану Лончару и Мирку Опачићу стављено је на терет да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ, а опт. Мирославу Милинковићу да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези чл. 24 КЗ СРЈ.

Окр. Жарко Милошевић је дана 13.06.2013. године је самостално и својеручно написао изјаву коју је предао Тужилаштву за ратне злочине, а у којој је описао све што му је познато о догађајима од октобра месеца па до краја 1991. године у Сотину. Дана 28.06.2013. године окр. Жарко Милошевић је заједно са браниоцем приступио у просторије Тужилаштва за ратне злочине, а поводом његове иницијативе и његовог браниоца адв. Мирјане Абдоли да се закључи споразум о сведочењу окривљеног из ког разлога је Тужилаштво за ратне злочине окр. Жарку Милошевићу предочило његова права из чл. 321 ст. 1 тач. 2 ЗКП, након чега је окривљени дао свој исказ и у целости је остао при изјави коју је својеручно написао и предао Тужилаштву. **Дана 28.06.2013. године** Тужилаштво за ратне злочине и окр. Милошевић Жарко закључили су споразум о сведочењу окривљеног за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ. Наведеним споразумом и то чланом 1 споразума је наведено које се кривично дело окр. Жарку Милошевићу ставља на терет и то ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗЈ, у члану 2 је наведено да окр. Милошевић признаје у потпуности извршење кривичног дела која му се наредбом о спровођењу истраге стављају на терет и обавезује се да ће дати исказ о свему што му је познато о извршењу кривичног дела и да ништа неће прећутати, чланом 3 окр. Жарко Милошевић и Тужилаштво за ратне злочине су се споразумели да Виши суд у Београду - Одељење за ратне злочине и то судија за претходни поступак донесе решење којим ће прихватити овај споразум тако што ће окривљеном због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ изрећи казну

затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју казну би му се урачунало и време проведено у притвору почев од 29.01.2013. године па до 28.03.2013. године. Одредбом члана 4. су се споразумели да ће одлуку о трошковима донети суд, а по окончању поступка, док су се чланом 5. Тужилаштво за ратне злочине и окривљени споразумели да се одручу права на жалбу против одлуке суда донесене на основу овог споразума.

Решењем Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине, судије за претходни поступак Стр.пов.По2 4/2013 од 17.07.2013. године до тада окривљени Жарко Милошевић, добио је статус окривљеног сарадника, тако што је суд прихватио Споразум о сведочењу окривљеног СОК бр. 2/13 закљученог дана 28.06.2013. године између Тужилаштва за ратне злочине и окр. Жарка Милошевића на основу којег је окривљеном сараднику за извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.01.2013. године па до 28.03.2013. године.

У завршној речи на главном претресу дана 11.06.2015. године заменик тужиоца за ратне злочине након анализе изведених доказа, сматра да је током поступка утврђено да су оптужени починили кривична дела за која се терете. Предложио је да их суд огласи кривим и осуди на казну по закону. Кривично дело за које се оптужени терете, ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, а не другог закона, због обавезне примене блажег закона за извршиоце, ово кривично дело врши онај ко кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба нареди или изврши неку од алтернативно одређених радњи извршења кривичног дела које су такстативно наведене у овом законском члану. Конкретно, оптужени се терете за учешће у догађајима у временском периоду октобар - децембар 1991.године, када је убијено више цивилних лица мештана Сотина. Ради се о три таква догађаја. Најпре из октобра месеца 1991.године, када је на потезу Водице, на обали Дунава у близини села, приликом претреса терена на начин описан у оптужници почињено убиство Стејпана Штера и Снежане Блажевић од стране окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Драгана Митровића. Потом из новембра месеца исте године, када је у винограду поред Дунава лишен живота Марин Кушић од стране окр. сарадника и на крају о догађају од 27.12.1991.године када је ликвидирано 13 мештана Сотина и то: Марко Филиповић, Ката Филиповић, Славица Цицварић, Крешимир Ђукић, Марко Кушић, Магдалена Кушић, Ивица Матијашевић, Андрија Рајс, Марко Рагуж, Мирјана Рагуж, Мирослав Рагуж, Хенрик Сили и Жељко Војковић, у чему су улогу имали сви оптужени како је то прецизно наведено у оптужници. Током поступка међу странкама није било спорно постојање оружаног немеђународног сукоба, припадност оптужених једној од страна у сукобу, идентитет оштећених и њихов цивилни статус, механизам њиховог усмрђивања, догађај под тачком 2 оптужнице као и да су предметни злочини почињени у контексту оружаног сукоба. Оно око чега странке нису биле сагласне и што је међу њима остало спорно је учешће оптуженог Митровића у догађају описаном под тачком 1. оптужнице, односно свих оптужених осим окривљеног сарадника, у догађају под тачком 3. оптужнице.Опт. Драган Митровић у својој одбрани у односу на тачку 1. оптужнице наводи да је у Сотин упућен у новембру месецу 1991. године и то после 08.11.1991. године када је формирана локална станица милиције. Био је у акцији чишћења

терена, али не у октобру месецу како је наведено у оптужници, када су ликвидиране две особе, различитог пола, томе је претходило пушкарање, односно размена ватре и залагање, али он тада није пуцао. Супротно оваквој одбрани окр. сарадник Жарко Милошевић наводи да се предметни догађај одиграо у октобру месецу, да оштећени нису пружали било какав отпор, да је он пуцао у Стјепана Штера као и Цволе, а опт. Митровић у Снежану Блажевић. Овако у свом исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине и сведок Предраг Безбрадица наводи да је негде у октобру месецу 1991. године, био учесник и очевидац овог догађаја, удаљен пет до шест метара, када је окр. сарадник прво пуцао у Стјепана Штера, а потом опт. Драган Митровић у Снежану Блажевић. На главном претресу различито се изјашњавао. Најпре је навео да не зна ко је пуцао у Снежану Блажевић, а на питање браниоца опт. Драгана Митровића одговара да директно није видео, али га је опт. Митровић после пуцања звао да му покаже њу мртву, па је он на основу тога закључио да је пуцао и Митровић. Након предочавања сведоку од стране суда његовог исказа из претходног поступка сведок наводи да директно није видео ко је пуцао, али да га је опт. Митровић звао да му покаже како је пуцао у њу, па је на основу тога претпоставио да је он пуцао. На питање тужиоца у односу на предочавање разлика између исказа са претреса и исказа из претходног поступка сведок је понављао свој исказ из претходног поступка и то да је видео да је опт. Драган Митровић пуцао у Снежану Блажевић, што потврђује и на додатно питање председнице већа. Такође и опт. Драган Лончар и сведок Борис Анојчић у својим исказима негирају одбрану опт. Митровића да је критичном приликом било размене ватре, односно залагања и сем опт. Митровића то нико и не тврди. У вези овог догађаја испитан је и сведок Мирко Ковачевић, који је на претресу навео да је опт. Митровић био код њега у станици милиције од почетка, први, други дан када су дошли у село, а то је било негде између 12. и 14. октобра 1991. године. Сведок Златко Пељха је на главном претресу навео да је у Сотин дошао између 08. и 10. новембра 1991. године, а пар дана после њега и је стигао и опт. Драган Митровић. Након што је овом сведоку предочен исказ сведока Мирка Ковачевића по питању доласка опт. Митровића у Сотин, сведок Златко Пељха је навео да не зна да ли је опт. Митровић у Сотину био пре његовог доласка и ваљда мештани то знају. Имајући у виду наведено евидентно је да је опт. Драган Митровић био у октобру месецу у Сотину и у акцији на Дунаву из ватреног оружја лишио живота Снежану Блажевић. У односу на тачку 3. оптужнице опт. Митровић у одбрани је навео да је као припадник станице милиције Сотин, поступајући по наређењу, учествовао у обавештавању појединих мештана да у року од два сата дођу у центар села, али не и о њиховом привођењу, као и да је био у пратњи аутобуса приликом њиховог трансфера до Шида. Негира да је критичног дана суделовао у ликвидацији 13 мештана села, нити да је убио том приликом Мирјану Рагуж. Другачије наводи окр. сарадник Жарко Милошевић и то да је критичног јутра питао више лица, међу којима је био и опт. Митровић, да ли би учествовали у ликвидацији претходно приведених мештана, што је овај прихватио и пошао за војним камионом којим су они одвезени изван села код винограда „Вупика“. После краће расправе, опт. Митровић је пуцао у Мирјану Рагуж и лишио је живота, након чега је са њим и више других лица чија је имена навео учествовао у егзекуцији осталих 12 мештана. Супротно одбрани опт. Митровића, у одбрани у претходном поступку опт. Драган Лончар наводи да је критичном приликом видео опт. Митровића, како након краће расправе рафално пуца и усмрђује Мирјану Рагуж. На главном претресу делимично је изменио одбрану наводећи да није видео ко пуца, ипак сматра да је тада пуцао опт. Митровић, јер је било говора да је био у вези са Мирјаном Рагуж која је тада убијена

са осталим довозеним лицима. Потом се вратио кући и све испричао брату Николи. Међутим, његов брат Никола у исказу на главном претресу наводи да му је брат по повратку испричао да су тада пуцали окр. сарадник Милошевић и опт. Митровић, чему је претходила расправа између опт. Митровића и Мирјане Рагуж. Сведок Жељко Мијаковац у свом исказу у претходном поступку наводи да је критичног јутра видео испред станице милиције паркиран војни камион, те Жељка Јокића и опт. Митровића, кога је готово сигурно препознао по гласу, како уводе у товарни сандук оштећене Андрију Рајса и Крешимира Ђукића који су касније убијени. На главном претресу је сведок Мијаковац навео да је тада било два лица са истим именом и презименом Драган Митровић, па је зато погрешно, што нико други не помиње, јер два лица са тим именом и презименом није ни било. Узимајући у обзир наведено мишљење је да је одбрана опт. Митровића неприхватљива, у супротности је са изведеним доказима о којима је напред било речи и усмерена је искључиво на избегавање кривице.

У односу на опт. Драгана Лончара он у својој одбрани у вези тачке 3 оптужнице наводи да га је критично јутро његов претпостављени командир Територијалне одбране Сотин окр. сарадник Жарко Милошевић питао да ли хоће да иде у пратњу мештана који се иселавају из села. Пристао је и својим возилом дошао испред станице милиције где му се придружио Жељко Јокић, ту је био војни камион са спуштеном цирадом и кренули су за њим. На излазу из села на контролном пункту нису заустављани. Након извесног времена камион је скренуо са главног пута на пољски пут према виноградима где се зауставио. Тек тада је видео да су ту мештани које је препознао. Уследило је пуцање из више цеви у чему он није учествовао, јер му је пушка остала у колима. Сео је потом у возило и вратио се кући. Супротно од њега наводи окр. сарадник наводећи да је тог јутра саопштио већем броју лица, међу којима и опт. Драгану Лончару да ће известан број мештана бити стрељан и да уколико хоће да у томе учествују, што је опт. Лончар и прихватио и својим возилом кренуо у пратњу војног камиона. По доласку на лице места био је у врсти и заједно са њим и лицима која је навео у свом исказу је пуцао на оштећене и усмртио их. Након тога учествовао је у њиховом преношењу до оближњег канала. Одбрану опт. Лончара побија и сведок Предраг Безбрадица који је у свом исказу у претходном поступку навео да је по наредби приводио нека лица из села, чија имена је навео у свом исказу, који су одвезени војним камионом, а касније је чуо да су ликвидирани и да је међу онима који су то починили био и опт. Драган Лончар. Имајући у виду напред наведено мишљење је да је одбрана оптуженог нелогична, неоснована и као таква неприхватљива. Опт. Лончар је знао за иселавање мештана хрватске националности и у ту сврху ангажовања аутобуса ради њиховог трансфера до Шида и већег броја припадника територијалне одбране и станице милиције, па ипак иде у пратњу војног камиона својим возилом. Кроз контролни пункт пролазе мимо процедуре, уместо за Шид са главног пута скрећу на колски пут поред винограда који не води до Шида. На лицу места иако стоји на удаљености од око пет до шест метара види, бар тако тврди, само да пуца, то тврди у претходном поступку опт. Драган Митровић али не и други, иако се како каже пуцало из више оружја. Нико му није рекао шта треба да ради, па приликом доласка на лице места само он није ни изнео своју пушку из кола.

Изnoseћи своју одбрану опт. Мирко Опачић је навео да је у критично време био председник Месне заједнице у Сотину и бавио се искључиво цивилним питањима. Са радом и функционисањем станице милиције и Територијалне одбране није имао никакве везе. Са командантом села капетаном Милинковићем из ЈНА је

сарађивао у вези њихове помоћи, ЈНА селу, ради успостављања колико толико нормалног живота. Помиње састанак у Месној заједници који није сазвао, односно није га ни организовао, али је био присутан, када је са постојећег списка мештана окр. сарадник Жарко Милошевић заокруживао имена лица за исељење. Тада је ургирао за неке од њих да остану, али не зна да ли је овај то прихватио. У претходном поступку је навео да се ради о лицима од којих је окр. сарадник са својом екипом одузимао возила, као и да су ти за које је он ургирао остајали. На састанку у Месној заједници списак за ликвидацију није прављен, сутрадан док је био у Месној заједници, ујутру, један аутобус за исељење је стигао, не зна ко га је наручио, а он га није наручио, убрзо је отишао и није се даље распитивао. Након неколико дана чуо је за ликвидацију неких од мештана, за постојање наводног списка за ликвидацију сазнао је тек 2013.године, кад је овај поступак започет. Овакву одбрану опт. Мирка Опачића у потпуности је побио окр. сарадник Жарко Милошевић наводећи да га је управо опт. Опачић са Милорадом Вишићем обавестио о исељавању мештана хрватске националности из села, с тим да му је Опачић рекао да неће сви они ићи аутобусом већ ће један број њих бити стрељан. Ради обезбеђења војног камиона са возачем, упутио га је код команданта села опт. Милинковића, из каснијег разговора са Милинковићем сазнао је да је овај о свему томе већ обавештен од стране опт. Опачића и да ће му у тражену сврху дати камион са возачем, с тим да се јави официру Тодоровићу, обзиром да ће он, капетан Милинковић, ићи за викенд кући. Истог дана увече на састанку у Месној заједници који је заказао и водио председник Месне заједнице опт. Опачић договорено је између њих двојице, опт. Опачића и окр. сарадника, да се направе два списка. Један за исељење и други за привођење и стрељање, а донету одлуку ће реализовати окривљени сарадник и тако је и урађено. Списак за привођење предао је у станицу милиције, након чега су та лица приведена. Сутрадан ујутру окр. сарадник Милошевић са овом одлуком упознаје људе од његовог поверења оптужене Митровића и Лончара, Павића, Јокића и Цволета и питао их је да и они учествују у стрељању на шта су они и пристали, а што је касније реализовано. Након ликвидације цивила окр. сарадник је о свему обавестио опт. Опачића. На овом месту треба указати на одбрану опт. Милинковића из кога произилази да је за њега опт. Опачић персонално представљао локалну власт са којим је најчешће контактирао око онога што се у селу догађа. О састанку у месној заједници говори сведок Вученовић, апострофирајући опт. Опачића, окр. сарадника Милошевића и покојну Јованку Мартић као лица која одлучују окруживањем, како он каже, о судбини мештана хрватске националности односно о њиховом исељавању, чему се нико од њих троје не противи. Сведок Милан Остојић претходни председник Месне заједнице у Сотину наводи да је као неподобан смењен, а да је на његово место по вољи тадашњих моћника као боља опција дошао опт. Опачић, који је био на линији са тадашњом руководећом структуром на вишем нивоу. Све напред изнето указује да је одбрана опт. Опачића без икакве аргументације и да представља бежање од своје кривице, при чему се он представља као лице које ништа не одлучује, пребацујући кривицу за све што се дешава у селу, на окривљеног сарадника. Опт. Опачић не може ни састанак у Месној заједници да закаже, ни имена за исељење није заокруживао, за аутобусе за исељење мештана не зна ко је наручио. Оваква његова одбрана се не може прихватити.

Суштина одбране опт. Мирослава Милинковића је да иако је био командант места, ни он није знао за исељавање лица хрватске националности из села, нити било шта зна за стрељање мештана. Не зна ко је о томе одлучивао, у ту сврху није одобрио камион, нити касније радну машину за покоп лешева. Контакте које је имао са

мештанима имао је искључиво са руководећим људима из институција. Наводи да је са окр. сарадником више пута био у контакту, као и са опт. Опачићем, из Месне заједнице који је за њега персонално представљао локалну власт, а супротно његовој одбрани исказује окривљени сарадник. Окр. сарадник наводи да је по повратку са викенда, срео опт. Милинковића и обавестио га о стрељању мештана, по сазнању да тела убијених нису закопана, опт. Милинковић обезбедио му је радну машину „улт“ и возача у ту сврху. Из исказа сведока Радомира Несторовића произилази да је на критичној локацији набацивао земљу на место које му је окр. сарадник показао, тврдећи да је тада само поравнавао пут. У списима предмета постоји наредба команданта 80-те моторизоване бригаде, стр.пов.број 29/2 од 16.11.1991.године о успостављању команде места са опт. Мирославом Милинковићем, као командантом, са задатком да организује власт у селу и обезбеди услове за безбедан живот становништва, те спречи неовлашћени улазак и претрес кућа, као и малтретирање мештана. Сам опт. Милинковић наводи да је уведен полицијски час и три пункта на излазу, односно улазу у село, уз пролаз искључиво са војним пропусницама, осим за пољске радове локалног становништва, а за себе каже да је био најстарији у селу, у месту и без његовог одобрења нису могле да се предузимају никакве радње ни активности у селу. Како се онда оваква тврдња опт. Милинковића уклапа са његовим тврдњама да не зна за исељавање становника Сотина и стрељање, употребу војног камиона у ту сврху и касније „улта“, односно неометан пролазак аутобуса са исељенима и војног камиона, а потом радне машине кроз контролне пунктове које држи војска без неопходних војних пропусница. Јасно је да је његова таква одбрана потпуно неоснована и да је усмерена на избегавање кривице.

Једноставан је одговор због чега треба веровати окр. сараднику Жарку Милошевићу, а то је због тога што говори истину, јер причу са толико детаља нико не може измислити, зато што за његове тврдње постоји потпора у материјалним доказима. Примарна и секундарна гробница на коју је указао и показао их на лицу места, те идентитет жртава пронађених у њима у прилог томе говоре. Одбрана којом превасходно себе терети не покушавајући да избегне и умањи своју кривицу, при чему прецизно означава и остале актере критичног догађаја. Потом, искази сведока у делу у којима потврђују његове речи, као и осталих оптужених у сегментима које је већ навео. Затим, логично и јасно објашњење и тврдње које је изнео и током суочења. Нико од осталих оптужених са њим није био у завади и због чега би их он онда неосновано теретио, за тако што нема разлога. Очигледно је да су се критични догађаји одиграли на наведени начин и да их он сам свакако није могао починити. То сам нико не може, па ни он, без обзира на покушај одбране оптужених у овом поступку да то докажу. Једноставно он за тако што и за све то и састанак Месне заједнице и прављење спискова за исељење и стрељање и набавка аутобуса и војног камиона и радне машине и омогућавање несметаног пролаза кроз пунктове без војних пропусница и још много тога што је предмет ове оптужнице, није имао капацитет, нити моћ да оствари. Као командир локалне територијалне одбране он без првог човека цивилне власти, оличене у председнику Месне заједнице, односно савету Месне заједнице, опт. Опачића и команданта села, официра ЈНА капетана прве класе, опт. Милинковића, то није могао да одлучи, нити да реализује. Управо су њих тројица кључни актери најтрагичнијег догађаја из ове оптужнице, описаној под тачком 3. за коју сnose и највећу одговорност. Окр. сарадник са таквим теретом, односно тегом није могао даље да живи, зато је одлучио да проговори, а што је допринело да се ови догађаји коначно расветле.

Из свега напред наведеног на несумњив начин је утврђено да су окр. сарадник и опт. Митровић починили кривично дело из тачке 1. оптужнице, окр. сарадник кривично дело из тачке 2. оптужнице, а сви оптужени кривично дело из тачке 3. оптужнице, при чему су непосредни извршиоци дела под тачком 3. окривљени сарадник Милошевић, окривљени Митровић и окривљени Лончар, као саизвршиоци делујући заједнички ради остваривања истог циља, поступајући са директним умишљајем, јер су били свесни свога дела и хтели његово извршење.

У радњама извршења убиства ових 13 лица, као саизвршилац фигурира и опт. Опачић, јер непосредно и одлучујуће заједно са окр. сарадником доприноси да се донесе одлука о привођењу, затварању и стрељању означених цивила, а не само исељавању мештана. Као председник савета Месне заједнице и најутицајнија личност у том органу он непосредно комуницира са командантом места, опт. Милинковићем и од њега исходује да непосредни извршиоци стрељања добију војни камион са возачем у ту сврху. Очигледно је да постоји заједничка воља и код њега и код непосредних извршилаца, да предметна дела хоће да изврше заједнички, предузете радње свакога од њих чине природну и логичну целину, како у погледу извршења тако и у погледу жељених и наступелих последица. Описане радње опт. Милинковића представљају помагачке радње извршиоцима, јер се сагласио са претходно донетом одлуком која му је саопштена да се поменути цивили стрељају, у коју сврху им је одобрио војни камион са возачем, несметани пролазак кроз пункт на излазу из села, а окр. сараднику касније и радну машину, односно УЛТ са возачем ради затрпавања лешева као и пролаз кроз излазни пункт. Тиме им је створио повољне претпоставке и услове и знатно олакшао извршење кривичног дела.

Поступајући на наведени начин као припадници страна у сукобу, оптужени су прекршили правила међународног права, садржаног у Женевској конвенцији и Допунском протоколу. Имајући у виду да су радње описане поменутом конвенцијом и Протоколом инкриминисане и домаћим законодавством након ратификације, оптужени су на представљени начин извршили поменуто кривично дело, које спада у кривично дело против човечности и међународног права. Урачунљивост оптужених ни на који начин није доведена у сумњу.

Приликом одлучивања о казни, обзиром на тежину дела, бројност жртава и наступеле последице, криминалну количину и улогу сваког од оптужених у извршењу дела Тужилаштво предлаже за опт. Митровића казну затвора у трајању од 15 година, за опт. Лончара казну затвора у трајању од 12 година, за оптуженог Опачића казну затвора у трајању од 13 година и за оптуженог Милинковића казну затвора у трајању од 11 година.

Пуномоћник ошт. адв Марина Кљаић у завршној речи је навела да се придружује завршној речи тужиоца, сматра да је током овог поступка несумњиво доказано да су оптужени извршили кривично дело које им се ставља на терети, а на начин како је то наведено у оптужници. Уколико се посматра мало шири контекст свих ових догађаја, овакви догађаји су на тој територији у то време били учестали и извршавали се управо на овај начин. Овакви догађаји никада нису могли бити извршени од стране једне особе, радњом само једног починиоца, једноставно једна особа није имала капацитет за тако нешто, ту се радило о акцијама које су се извршавале са учешћем више лица, по заједничком договору. Тако да су и у овом предмету сви оптужени, свако на свој начин учествовали и доприносили.

У односу на одбрану опт. Опачића, указала је на један детаљ иако он негира да је учествовао у прављењу списка за ликвидацију, износећи своју одбрану у једном

момену је рекао „Питао сам зашто те три жене, а рекли су па оне су биле у кухињи исувише су знале“, што на веома јасан начин указује да је и те како добро био упознат шта се ради, да се прави списак и да је у томе учествовао. Предложила је суду да оптужене огласи кривим, да им изрекне примерене казне, а да приликом изрицања казни као отежавајућу околност цени управо чињеницу начина извршења самог дела, да се ради о потпуно беспомоћним цивилима, о цивилима које је та локална власт требала да штити, а не да их убије, а поготово о начину како су извршена та убиства и прикривање злочина и премештање лешева и њихово депоновање у јаме где су се и остаци из кланице убацивали. Навела је да ће оштећени имовинско правни захтев остваривати у парници.

На припремном рочишту одржаном дана 03.09.2014. године странке су учиниле неспорним да се у другој половини 1991. године, на деловима територије Републике Хрватске која је тада још увек била у саставу СФРЈ, одвијао унутрашњи сукоб између организованих оружаних формација Територијалне одбране и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране и организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције, са друге стране, као и да је између осталих, територија Републике Хрватске и територија насеља Сотин била обухваћена наведеним сукобом. Неспорним је учињено и да је Сотин био приградско насеље града Вуковара у Хрватској, у којем је до почетка оружаног сукоба живело у знатној већини становништво Хрватске националности, а мањине су представљали припадници осталих националности - Срби, Мађари, Русини и Југословени. Такође странке су учиниле неспорним да је окр. сарадник Жарко Милошевић у критичном периоду био припадник Територијалне одбране, да је опт. Мирко Опачић био председник савета Месне заједнице, да је опт. Мирослав Милинковић критичном приликом био припадник 80. моторизоване бригаде ЈНА и комадант места Сотин, да је критичном приликом страдало шеснаест лица хрватске националности која су имала цивилни статус, да сва петорица оптужених имају пребивалиште на територији Републике Србије, као и да су држављани Републике Србије.

Оптужени Драган Митровић саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 10.12.2013. године је навео да је мобилисан од стране новосадског корпуса и налазио се у касарни у Транцементу у Новом Саду, након неког времена део групе је пребачен у Босну, а део у Митровицу, а он је из Митровице пребачен у Негославце. Потом је из Негославаца пребачен у Вуковар и од 26.09.1991. године налазио се у склопу Територијалне одбране Вуковар, али је почетком новембра месеца 1991. године заједно са Миодрагом Станојевићем распоређен на радно место у станицу милиције у Сотину. У то време у Сотину су постојале две институције и то станица милиције и команда Територијалне одбране у којој се налазило више људи, али не зна шта је ко од њих радио. У станици милиције су се од мештана налазили Вељко Васиљевић, Горан Павић, командир станице је био Мирко Ковачевић, Безбрадица, чијег имена не може да се сети и Саша Драча, а била су и четири редовна припадника милиције Србије. Међу припадницима Територијалне одбране виђао је Жарка Милошевића, Цволета, Лалића, Лончара, Торбицу, Локића и још неке чијих имена не може да се сети. Било је 5-6 случајева када је милиција излазила на неке интервенције у садејству са Територијалном одбраном. Једном приликом заједно са 15-20 људи из милиције и Територијалне одбране је ишао у претрес терена на Дунаву и док су вршили претрес, зачуо је пар кратких рафала и сви су залегли. Након пар

минута зачула се вика која је допирала низбрдо, стрчали су доле он и човек који је стајао поред њега и када су сишли до места одакле се чула бука, видео је два леша на земљи у грмљу, мушки и женски леш у маскирним униформама. Поред лешева је стајао калашњиков и изнад њих у раскораку је стајао човек кога је знао по надимку Цволе. Након тога наставили су претрагу терена, а Цволе, Милошевић и још пар људи је остало поред тих лешева. Претрагу су завршили за сат-два и након тога су се вратили у станицу милиције. У међувремену је било више таквих претреса, али ово је био једини пут да је видео противника тачније непријатеља. Вече уочи католичког Божића је стигло наређење из Територијалне одбране да ће сутрадан доћи три аутобуса, не сећа се да ли војни или цивилни аутобуси, да ће бити паркирани у центру села, јер су направљени спискови по којима ће људе исељавати и да је дужност милиције да крене са припадницима Територијалне одбране по кућама, да прикупљају те људе са списка и да их доводе у центар села. Вече пре прикупљања људи у станицу милиције је дошао Жарко Милошевић и пренео им је ту наредбу, која је донета на нивоу Територијалне одбране, у то време командит милиције је био Мирко Ковачевић и не зна да ли се и шта он договарао са Милошевићем око свега тога. Иначе те вечери нико није привођен у станицу милиције. Сутрадан је кренуо заједно са Миодрагом Станојевићем и територијалцем Лалићем, који је носио списак и обавештавао је људе да морају да се иселе притом им је давао рок од два-три сата да покупе личне ствари и да дођу у центар села, док су он и Станојевић ишли као пратња-обезбеђење. Када су завршили дошли су у центар где је народ већ почео да се окупља и када су све са списка прикупили, те људе су сместили у аутобусе, он је био у једном од аутобуса као физичко обезбеђење, пропратили су их до аутобуске станице у Шиду. На аутобуској станици су ти људи изашли из аутобуса, поново им је речено да немају шта да траже у Хрватској, да су тамо завршили и људи који су ишли као пратња-обезбеђење вратили су се у село. Пошто је већ било вече отишао је кући да преспава, а сутрадан ујутру је отишао на доручак код Вељка Васиљевића, који је био припадник милиције из Сотина. Доручковали су код Вељка и договорили су се да доведе супругу у Сотин за новогодишње и божићне празнике. Потом је отишао до команде села-војне команде која је издавала дозволу за кретање кроз зону борбених дејстава и ван те зоне и узео је дозволе за супругу и себе, требовао је бензин од војске и отишао у Вршац по супругу, где је преспавао једну ноћ. Иначе нико није могао да излази изван села без дозволе војне команде, која се налазила преко пута милиције. Он никога није познавао поименично од војника. Наредног дана се вратио са супругом у Сотин и супруга је боравила у Вељковој кући до Божића. Нови командир полиције Ђуро Лацковић је дошао негде пред крај 1991. године. Говорило се у више наврата о нестанку цивила, али ништа конкретно није говорено. У то време је постојала Територијална одбрана чији је командир био Жарко, а у ствари он је био локални шериф заједно са Цволетом и обојица су били ван сваке контроле, радили су шта су хтели, долазили су у сукоб са командиром Ђуром и са осталим припадницима милиције због неких пљачки које су се дешавале у селу, јер су људи исељавани само са личним пртљагом и све је остајало. Био је у завади са Милошевићем због тих његових пљачки, јер се бунио што он пљачка куће исељених људи па му је једном приликом Лацковић скренуо пажњу да припази шта говори и да Милошевић спрема његову ликвидацију. Познавао је Драгана Лончара, Горана Павића коме је набављао памперс пелене за децу, Мирка Ковачевића, Безбрадицу, Жељка Мијаковца и са њима није био ни у каквој завади, док Мирка Опачића није познавао. У селу је било и регуларне војске не сећа који је корпус био,

али од војске су добијали храну, гориво, писмене дозволе за излазак из села, јер нико није могао да изађе из села без те дозволе коју је издавала војска.

На главном претресу одржаном дана 04.02.2015. године опт. Драган Митровић је навео да остаје при одбрани коју је дао на записнику пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 10.12.2013. године и додао је да октобра месеца 1991. године није био у Сотину, већ је у Сотин дошао почетком новембра 1991. године. Распоређен је у станицу милиције Сотин указом Министарства унутрашњих послова, који је потписао тадашњи министар Борислав Богуновић и постоји неки папир који је потписао капетан прве класе да је он од 08.11.1991. године у Сотину. Том приликом више лица је тада дошло са њим у Сотин, где је требало да се формира станица милиције Сотин, која је касније формирана званично од 15. новембра, између осталих дошао је и његов друг Миодраг Станојевић. Они нису дошли својевољно, већ по наредби, јер је морала да се формира милиција, а у то време у Сотину је постојала само Територијална одбрана.

Што се тиче спорних догађаја из октобра месеца 1991. године он нема везе са њима пошто се физички није налазио тада у Сотину, већ се налазио у Вуковару. Пред тужиоцем он је описивао један сличан догађај који се догодио када је већ био у Сотину, током новембра месеца, пошто му је тужилац поставио питање шта се десило приликом претреса терена на тој локацији, он је описивао сличан догађај који се дешавао, јер је тамо, боравећи у станици милиције Сотин више пута одлазио на чишћења терена, чешљања, на тој локацији Водице како се већ назива, на обали Дунава, од Вучедола па све до наредног села, чистили су и Јелашку шуму и више пута се вршио претрес терена. Један такав претрес је и описао у тој својој изјави. Наиме, приликом претреса терена уз обалу Дунаву, не може да се сети да ли је то био Вучедол, Водица или негде другде, јер обала је велика, пријављено је да су нека лица хрватске националности из Вуковара, бежала и напуштала положај и да су прошли Дунавом кроз Вучедол, преко једне контроле коју је тада држала војска или Територијална одбрана, да су упали у неко село, не може да се сети имена села, да су тамо пар пута пуцали у вечерњим сатима и да се највероватније налазе у неким земуницама или викендицама на обали Дунава. Прикупило се петнаестак, двадесетак територијалаца и милицајаца, било је доста људи, међу њима су били и Милошевић, Цволе, Станојевић колега који је дошао заједно са њим у станицу милиције, ишло је још сигурно пет-шест милиционера, можда и више, ишло је још једно десетак територијалаца, не може да се сети имена свих који су ишли. Тада су вршили претрагу једног стрмог терена који се налази на обали Дунава, обрастао је шумом, шикаром, ишли су нормално распоређени у стрелце односно удаљени један од другог два-три метра, држећи се у равној линији и могли су да имају контакт са првим човеком лево који је стајао поред њега и са првим десним и то је све. Шуњали су се сигурно једно два сата по том терену и шуми, али одједанпут се зачуло испаливање једног кратког рафала и тада су залегли. Био је један рафал, било је након тога још два-три кратка рафала, кратка размена ватре, али не зна са чије стране је пуцано. Са српске стране нико није рањен. Након, престанка ватре неких 7-10 минута, устао је из позиције где је био и зачуо је галаму ниже доле, према Дунаву, потрчао је доле да види шта се дешава и да ли је неко повређен, стрчало је још пар лица доле и када је сишао видео је на земљи два леша. Калашњиков је стајао поред тих лешева и изнад њих у раскораку су стајали Жарко Милошевић - Жаре, Цволе и још пар лица. Том

приликом није он пуцао, а био је у војној униформи, имао је од оружја аутоматску пушку са преклапајућим кундаком и пиштољ.

Навео је да је учествовао у прикупљању односно обавештавању лица Хрватске националности, да дођу у центар села, што су они и чинили, смештали су их у аутобусе и потом су их пратили до железничке станице у Шиду, где им је речено да иду у Хрватску и да више немају шта да траже у Сотину. Када су та лица остављена у Шиду, он се вратио назад и тиме је обавио свој задатак који му је тада био постављен. Наиме, никога они нису приводили, већ су само ишли по кућама хрватских мештана и обавештавали су их да треба да дођу у центар села, а ти мештани су сами долазили у центар села. Било је три аутобуса у центру села, не зна да ли су били пуни људи, али зна да је аутобус у коме је он био као пратња био пун. Аутобус је био паркиран код железничке станице у Шиду, људи су изашли из аутобуса, речено им је „заборавите где сте били, идите у Хрватску, овде више немате шта да тражите“. Након тога у вечерњим сатима вратили су се у Сотин.

Након повлачења више никада није био у Сотину, нити је имао неки контакт са било којим човеком из Сотина, ни српске ни хрватске националности, а још мање са неким од оптужених. Окривљеног сарадника Милошевића први пут је упознао након доласка у Сотин и он је у то време имао функцију команданта Територијалне одбране, колико је њему познато и био је један од водећих људи у селу. У то време командир станице милиције био је Ковачевић Мирко мештанин Сотина, Жарко Милошевић је био командир Територијалне одбране и онда су они заједно одлучивали и доносили одлуке, издавали наређења, то је трајало све до краја децембра месеца 1991. године, када је дошло званично лице постављено од Министарства из Београда које је преузело дужност командира станице милиције и тада је све почело нормално да функционише како би иначе и требало да буде. Тада је Милошевић изгубио комплетну команду над селом и над свим, јер тај исти Милошевић је имао неку своју екипу у селу, били су локални шерифи и тамо су радили шта и како су хтели, доста тога се знало, пар пута су и ушли у конфликт око неких ствари. Не зна да ли је Ковачевић док је био командир могао да спречи такво понашање или једноставно није хтео. Са Милошевићем је био у вербалном сукобу, свађали су се, али нису се физички обрачунавали.

Што се тиче састављања спискова ништа му није познато ко их је састављао, на ком нивоу су састављани, зна сигурно да је Милошевић вече уочи тог исељавања дошао са неким списковима у станицу милиције, та станица милиције је уствари била једна приватна кућа која се састојала из више просторија и онда је једна просторија била за комадира милиције Ковачевића у коју су заједно ушли Милошевић и Ковачевић и задржали су се унутра неко време. Након тога су дошли у заједничку просторију која је била као дежурана и ту су им саопштили да ће сутрадан доћи до исељавања одређеног броја лица која се налазе на списковима и да ће са припадницима милиције ићи по један територијалац од куће до куће и по списку обавештавати људе да се скупе у центар села и када се сакупе да ће их из центра села пропатити до Шида, што су и учинили. Не зна ко је сачињавао спискове, ни где су сачињавани, не зна ко је одлучивао о томе ко ће од мештана бити исељен. Када су им саопштили да ће доћи до исељавања цивила били су присутни Станојевић Миодраг, Безбрадица Предраг, Павић Горан, Вељко Васиљевић и још сигурно два, три лица, било их је укупно шесторо, седморо, али не може да се сети имена свих присутних.

Када су лица Хрватске националности превезена у Шид са њима у сваком аутобусу су била и по два униформисана милиџаца. Сећа се да су ишли шест милиционера, сећа се Драча Саше и Пељха Златка. Зауостављани су на сваком пункту осим на Сотиначком. На свим пунктовима су били припадници милиције, војске и Територијалне одбране. Не сећа се да ли је био присутан Жарко Милошевић.

Први пут је његова нога крочила у Сотин новембра месеца 1991. године, када је дошао тамо смештен је у једну кућу у којој је била смештена станице милиције, у тој кући је и спавао. Познавао је људе из станице милиције и познавао је можда 15-20% људи српске националности из села, из Територијалне одбране, односно људе са којима је имао свакодневне контакте. Познавао је и пар људи из војне команде, јер су одлазили у војну команду за пропуснице које су биле неопходне за улазак и за излазак из села. Није никога познавао од Хрвата, осим можда пар жена које је виђао у сеоској кафани, за које није ни сигуран да ли су биле Хрватске националности, и која је у то време служила као заједничка менза где се делила храна за цело село и за милицију и за војску и за Територијалну одбрану и пар пута је одлазио тамо на ручак. Могуће је да је некада некој жени у шали, добацио по неку реч, јер је било ретко тамо видети жену, а можда је то неко схватио као љубавну аферу са Мирјаном Рагуж. Није имао са том Мирјаном никакве контакте, као ни са једним лицем хрватске националности.

Када се завршила његова дужност у Сотину, прекомандован је на неке друге дужности, пребачен је у Борово Село у одељење Министарства унутрашњих послова, одатле је пребачен у Книн и те људе које је упознао у Сотину никада више није ни видео, ни чуо.

Колико је њему познато Драган Лончар је био припадник Територијалне одбране, Мирко Опачић се налазио у Месној заједници, не зна шта је радио у то време у месној заједници, а не може да се сети ни да ли је носио војну униформу или је био у цивилу, а Територијална одбрана и Месна заједница су били у једној згради. Његов задатак као припадника милиције био је претрага терена, чишћење терена, држање пунктова, било је три контролно-пропусна пункта која су држали 24 сата, према Вуковару, према Опатовцу и према Шиду. Био је на сва три пункта и у то време ни једно лице није могло да прође нити да уђе у село, нити да изађе из села уколико није имало посебну војну дозволу. Дозволе у то време је издавала команда војске и та дозвола је морала бити потписана и оверена од стране војске и са њом је могао да се врши пролаз кроз село, транзит, улаз, излаз на сваком пункту. Уколико би се десило да неко нема војну дозволу то лице је враћано назад или би га ухапсили или привели у зависности које својство је лице. На пунктовима се возило зауостављало, контролисао се возач и остала лица уколико их је било у возилу и у пропусници је морало децидно да се наведе да ли лице које прелази пункт има наоружање и уколико га је имало да се таксативно наведе које наоружање, као да се наведе са којим возилом прелази пункт и који је регистарски број. Нису зауостављана војна возила која су стално прелазила пунктове, јер су их временом лица која су контролисала пунктове већ упознали. Уколико је пункт прелазило неко лице са другог подручја или је била организована колона возила тада се зауостављало само прво возило и то прво возило је требало да има пропуснице за сва остала возила. На пунктовима је било и припадника Територијалне одбране, војске и милиције. Посао милиционера на том пункту био је да контролише папире, а са стране су стајали територијалац и војник

који су пазили да не дође до неког инцидента. Када је он дошао у станицу милиције командир је био Ковачевић Мирко, а његов заменик је био Мијаковац Жељко.

Познаје Предрага Безбрадицу, он је био припадник милиције и са њим није био ни у каквој завади.

Касније је чуо да је нестало пар људи из Сотина, али не зна који људи су нестали, ни да ли је командир милиције нешто предузимао да се та лица нађу. Он се није пуно распитивао, јер је бринуо само да му остане глава на раменима и извршавао је наређења.

Децембра месеца 1991. године дошао је нови командир милиције Ђура Лацковић и тада је успостављена нова хијерархија, он је сва наређења примао из Вуковара, пошто су у Сотину били одељење вуковарске станице, а нису били станица, али до тада заједно су сарађивали Милошевић и Ковачевић и заједнички су одређивали шта ће се и како радити.

Под појмом чишћења терена се подразумевало пречешљавање једног одређеног дела територије села, ван села, шуме, обала реке и где год да се ишло вршио се детаљан претрес свих објеката који су се налазили на том делу терена који се претреса и тражила су се наоружана лица Хрватске националности. Некада се дешавало да дође и до размене ватре, понекад је било жртава и са наше и са хрватске стране, а некада су и привођили неко лице које пронађу приликом претраге терена, привођили су га у станицу милиције и обраду тог лица је вршио командир или лице које он одреди. Дешавало се да војска уступи своје возило Месној заједници, Територијалној одбрани, станици милиције за превоз неког болесника, у Шид или у Товарник.

Није познавао Стјепана Штера и Сњежану Блажевић, нити је познавао лица која су убијена.

Не зна који је разлог да њега Жарко Милошевић терети, јер нису били у неком великом сукобу. Људи који су радили шта су хтели поред Милошевића су били и Цволе, Павић је припадао тој групи, касније се појавио и Јокић, било је бар петоро људи у тој групи који су били у јако добрим односима са Ковачевићем.

Почетком јесени 2011. године, добио је телефонски позив где му се телефоном представио наводни оперативац истражног одељења за ратне злочине Ојданић Предраг и рекао да би желео да обави неки разговор са њим у вези неких дешавања, у вези ратишта, али у то време када је добио тај позив он се налазио у Шведској и није се налазио у земљи, што је том Ојданићу и рекао, као и да ће му се јавити по повратку из иностранства. Када се вратио у земљу позвао је тог Ојданића, заказали су састанак и договорили су се да се тај састанак одржи у станици милиције Вршац. Када су се нашли у договорено време, почели су разговор и тада је први пут упознат са неким стварима, са неким чињеницама да су они обавештени да су се приликом његовог боравка у Сотину издешавале неке спорне ситуације и да су они расположени да са њим направе један договор који би се заснивао на томе да он њима да одређене информације које њих занимају, а у замену за то ће они њега једноставно прескочити у целој причи, једноставно нико никад неће споменути да се он тамо налазио, да је

било шта тамо радио или знао да је неко нешто радио. У то време није била подигнута оптужница, нити је био осумњичен, али им је он тада одговорио да о спорним дешавањима нема никаква сазнања и на томе се прича завршила. То је била нека полицијска истрага која је била више неформални разговор, пошто су оперативци предлагали да се виде у неком кафићу, њему је нуђен неки дил, једна трговина је требала да се одигра у којој би он остао заштићен као бели медвед и не би се појавио пред судом. Први пут његово име на листи осумњичених појављује се 2013. године када му је уручено решење за отварање истраге.

Жарко Милошевић док није склопио договор са тужилаштвом њега није ни помињао ни у једном контексту, а тек након склапања и њега је увукао у целу причу.

Оптужени Драган Лончар саслушан у полицији на записнику УКП - Служба за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-6857/09 од 29.01.2013. године је навео да је у другој половини 1991. године у време оружаних сукоба на подручју места Сотин, Општина Вуковар био распоређен у улици Фанцага, где је њих неколико држало стражу, а претпостављени му је био Јанко Мијаковац, који је био командир вода или одељења. Пре тога био је у Негославцима, био је кувар, а када је дошао у Сотин распоредили су га да чува стражу. Не сећа се који месец је био, нити ко је дошао у његову јединицу и позвао их је да дођу у центар села где се налазила Територијална одбрана. Када су дошли у центар села видео је да се сакупило се 20-ак мештана, било је и неколико активних полицајаца из Вуковара, као и неко од резервиста из Србије. Добили су задатак да изврше претрагу терена у месту Водице, викенд насеља које се налази на крају села поред Дунава, не сећа се због чега су тамо упућени, али мисли да се причало да је тамо неко примећен или виђен. Заједно са њим у акцију претраге терена су пошли Мирко Ковачевић звани Мирца, Жарко Милошевић, човек кога се сећа по надимку Цволе, Борис Анојчић, Предраг Безбрадица и Младен Драча, било је још људи, али не може да се сети њихових имена. Када су дошли до Дунава, распоредили су се и он је заједно са Младеном претраживао један део терена, док су претраживали на удаљености од неких 50-60 метара од њих чули су пуцњаву, један дужи рафал, убрзо је престало и више није било пуцњаве. Упутили су се ка месту одакле се чула пуцњава и када су дошли до тог места испред једне викендице су затекли двоје убијених цивила, мушкарца кога је од раније познавао Штер Пишта и он му је био кућни пријатељ и жену коју није познавао, а за коју је касније сазнао да се звала Снежана. Неко од присутних је извршио претрес викендице у којој су били ти цивили и том приликом је нађено оружје мисли да је пронађена једна пушка. Након тога мисли да је Жаре Милошевић рекао да треба ископати рупу и сахранити та тела на месту где су убијени. Сећа се да је он са још неколико људи копао рупу. Мисли да је цела група остала ту код викендице док нису закопали тела, када су их закопали вратили су се у центар села и онда су се разишли. Касније је сазнао да је Пишту и Снежану убио Цволе и да је наводно имао разлог да их убије. Није му познато ко је водио акцију на Дунаву, не сећа се да ли је неко конкретно наредио да се тела морају закопати или су то спонтано учинили, али колико се сећа можда је то Жаре организовао.

Навео је да има посредна сазнања о прављењу спискова за исељење мештана Хрватске националности из Сотина, али да нема сазнања ко је правио те спискове и он у томе уопште није учествовао. Не сећа се ког датума, али мисли да се поклапа са датумом када су исељени Хрвати из села, да је код њега кући дошао Жарко

Милошевић и позвао га је да пође својим возилом Застава 101, заједно са Јокић Жељком и да буде пратња камиону до Шида. Прихватио је Жарков предлог иако уопште није знао о чему се ради, заједно са њим је био Жељко и пратили су камион из центра села ка Шиду. Тада није знао да се у камиону, мисли да се радило о камиону марке Там 110 или 115, налазе људи, јер је на камиону била спуштена цирада. Пратили су камион који је у једном тренутку са главног пута скренуо у правцу где је некада била циглана, возио је неких 100-200 метара и када су они стигли камион је већ био заустављен, људи су били изведени неколико метара од камиона. Када су дошли до камиона, зауставио је возило 10-ак метара иза Милошевић Жарка и Митровић Драгана, пришли су им, а испред Жарка су стајали људи, међу којима је неке лично познавао, препознао је Филиповић Марка, који је био тракториста у селу, бившег директора школе Рајс Андрију, девојку Миру. Остале није загледао и избегавао је да гледа у њиховом правцу, јер му је било непријатно да их гледа у очи. Приметио је да је Жаре заједно са Митровићем испитивао те људе о догађајима у Сотину, ко је шта ту радио, ко је убио Миодрага Нађа и уочио је да се девојка Мира расправљала са Митровићем. Сећа се да је говорила нешто „не може то тако“ или „није било тако“, а касније је сазнао да је она била са њим у вези. Расправа је трајала 10-ак минута и само су се зачули рафали када су они почели да пуцају у те људе, поред камиона су била двојица војника или резервиста војске, није могао да гледа како пуцају у те људе, нити је смео да било шта пита, био је у шоку због свега што се дешава и након минут-два је сео у своје возило и отишао је својој кући где је испричао брату о свему што се десило. Након овог догађаја ни Жарета ни Митровића није ништа питао, нити је тражио од њих објашњење, јер се плашио да их било шта пита. Навео је да му је пар пута преко неких људи Митровић претио да о овом догађају не сме никоме да прича. Касније је сазнао да је на лицу места ангажована војна машина, да је војска слала неки багер којим су затрпавана тела тих убијених људи. Није му познато на ком су месту ти људи покопани, јер му никада нико није ништа причао о томе.

У време када су се правили спискови за исељење Хрвата из села није излазио из куће, јер је бринуо о брату који је био рањен.

Оптужени Драган Лончар саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 21.11.2013. године је навео да је у команду војске отишао једанпут или двапут да узме неке пропуснице, док у команду Територијалне одбране није одлазио, јер није имао потребе за тим. Крајем децембра 1991. године Жарко Милошевић је био командант Територијалне одбране у селу, не зна ко га је поставио на то место. Када је Милошевић дошао код њега кући и позвао га да пође својим возилом као обезбеђење до Шида и да повезе Јокића који је био припадник милиције, он је тај позив схватио као да треба да иде да обезбеђује исељавање становништва. Дошао је возилом до центра села видео је пуно људи и да је паркиран војни камион, који је био прекривен цирадом.

Покупио је Јокића испред станице милиције и док су се возили Јокић и он нису ништа разговарали, само су се поздравили, нису се нешто добро ни познавали, а и пут је кратко трајао. Када се све то дешавало било је јутро, а он је своју пушку носио са собом и исту је држао на задњем седишту у возилу, а Јокић је био у милицијској униформи и носио је аутоматску пушку, а у возилу је седео на месту сувозача. Поред њега мисли да су још два возила ишла као обезбеђење, ишао је иза

камиона на неких 300-400 метара. Када су излазили из села на излазу је био контролни пункт, али њих нико није заустављао, нити им је тражио пропуснице. Када је камион скренуо са пута њему је Јокић рекао да и он скрене возилом, што је он и учинио притом није питао Јокића због чега скрећу с пута и не настављају за Шид. Када се зауставио камион, зауставио је и он као и још два возила која су обезбеђивала тај камион, из камиона су изашли један или двојица војника, видео је Милошевић Жарка, Павић Горана, Цволета, Митровића кога је знао из виђења и који је био припадник милиције. Изашао је из возила, неко од присутних је отворио цираду и видео је да људи излазе из камиона и препознао их је, јер су сви били мештани села, неке је боље познавао, а неке је знао само површно. Када су људи изашли из камиона, стали су у групу на неких десет метара од камиона, нико им није рекао где треба да стану, већ су сами тако стали. Потом је Жаре почео те људе да испитује где је сакривено оружје, ко је минирао нешто у селу, а ти људи су му одговарали, углавном је разговарао са млађима, а он је стајао иза Жарета на неких 6-7 метара. Не сећа се да ли је поред Жарета стајао Цволе или Митровић, а он се није мешао већ је само стајао по страни, док пушку није ни износио из возила и иста је остала на седишту. Када је Мира дошла у сукоб са Митровићем Жаре је рекао „ондак добро“ или „ондак ајде“ и Митровић је запуцао, све је трајало јако кратко буквално три секунде. Чула се пуцњава из више пушака није видео ко је пуцао, јер се све муњевито одиграло, а Жаре док је испитивао људе пушку је држао у руци. Пре него што је почела пуцњава ти људи су се буквално свађали са Жаретом, поред Жарета су стајали Цволе, Митровић, Павић и Јокић, а он је стајао иза њихових леђа. Када је престала пуцњава, ти људи су лежали на земљи, био је у шоку никога ништа није питао, видео је Жарета и остале да нешто разговарају, али не зна о чему су причали, он је ушао у своје возило и сам је отишао својој кући и брату је испричао шта се десило. Касније је сазнао да је неки резервиста са надимком Геца ишао војним багером и затрпавао лешеве, а на вестима је сазнао да су тела била премештена.

Након што је оптуженом Лончару предочена одбрана окривљеног сарадника Милошевић Жарка у делу у коме је навео да је по доласку у кућу код Лончара њему рекао у коју сврху иде као пратња и да ће људи које превозе војним камионом бити стрељани, да су оштећени били постројени у врсту, да је он био постројен у врсту, да је прво запуцао Митровић, а онда и сви остали, оптужени је навео да није тачно то што је Милошевић навео, рекао му је само да он иде као обезбеђење, а ни Милошевића ни било кога другог није питао шта треба да обезбеђује, а оштећени нису били постројени у врсту већ су били у групи.

Након овог догађаја он је свима причао шта се тамо десило и једном приликом Митровић је срео његовог брата и рекао му је да му пренесе да мало припази шта говори. Када је долазио у суд, срео се са Милошевићем и он му је рекао да не може сам да сноси кривицу, не може сам све да прихвати, већ да и они морају нешто да прихвате на себе.

Навео је да је био ожењен Хрватицом, да са њом има сина кога никада није видео и да су Срби због тога према њему имали резерве.

На главном претресу одржаном дана 04.02.2015. године опт. Драган Лончар је навео да остаје при одбрани коју је дао на записнику пред полицијом УКП - Служба за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-6857/09 од 29.01.2013.

године и пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 21.11.2013. године и додао је да је током ратних сукоба 1991. године живео у Сотину са својим братом и оцем. Када је дошло до напада неких формација, побегао је у Негославце преко неких њива и тамо је остао код Жарка и Чеде у приватној кући, али је након неког времена распоређен на неку локацију Трешња где је, пошто је кувар по професији, требало да замени куvara Сремско митровачке бригаде који је био рањен. Остао је у Трешњи све док није чуо да је у Сотин, ушла војска и Територијална одбрана и да је Сотин ослобођен. Тада је са комшијом Славком Тошићем дошао преко Јакубовца у село, јавио се у команду, команда је већ била формирана и распоредили су га у једну улицу тзв. Фанцага, ту је чувао стражу у једној кући са још 4-5 људи, био је и његов млађи брат, Јанко Мијаковац је био командир вода и углавном су ту боравили, био им је задатак да чувају стражу. Током новембра и децембра 1991. године били су формиран и милиција, команда ТО, Месна заједница, а било је и пуно припадника војске у селу.

Присуствовао је догађају на Дунаву када је био претрес терена. Једном приликом Јанко Мијаковац командир вода обавестио их је да треба да се сакупе у центру села и да треба да иду у претрес неких викендица, јер су примећени неки људи. Сакупили су се и отишли су до обале Дунава распоредили су се и ишли су између тих викендица, ишао је позади, док су неки са друге стране пришли тим викендицама. Колико зна ту су пронађена два лица, Штер Пишта и Блажевић Снежана, које је познавао пре рата, Блажевић Снежана је живела у селу, а Пишта му је долазио у кућу. Када је пришао чуо је из даљине на неких 50-60 метара иза викендица кратку пуцњаву када је пришао њих двоје су лежали мртви. Када је стигао до места одакле је чуо пуцњаву, чуо је како причају, шушкају да је то Цволе пуцао због неких шунки, то је била прича, као наводно тај Пишта му је неке шунке покراо и да се он са њим сукобио и испалио рафал да ли у њега или и у њега и у Снежану, то не зна, јер није био очевидац тог догађаја. Видео је Предрага Безбрадицу, Бору Анојчића, Цволета, Мирка Ковачевића, видео је неке људе из Вуковара, а није видео Драгана Митровића, нити је видео ко је пуцао.

Што се тиче другог догађаја, који њега терети у оптужници, тај догађај се десио отприлике негде у децембру месецу 1991. године кад је било исељавање цивила Хрватске националности из села. У то време његов брат је био рањен нехотичном паљбом од неког војника, не зна како се то десило и брат је био кући, тада је имао 18 година и он је водио бригу о њему и није имао никаква задужења ни ангажовања. Чуо је да се људи исељавају из села, причало се то да ће то бити организовано, као и аутобуси, али он није присуствовао исељавању, нити зна ко је то наредио ни ко је то организовао, нити је видео ко је све у те аутобусе уведен. Тог јутра када се то дешавало, не зна које време је тачно било, зна да је било ујутру, окривљени сарадник је дошао код њега на врата, полако буквално провирио, питао га је шта ради, имао је своје возило које је било паркирано испред куће и рекао му је да му требају људи који би пошли као обезбеђење, пратња, јер треба неке људе иселити, питао га је да ли би он пошао, али му није рекао које би било његово конкретно задужење. Пошто су сматрали да иду за Шид понудио се и његов брат да крене са њима, јер је био на штакама и стално у кући па му је било досадно. Мисли да му је Жарко Милошевић рекао „Где ћеш ти, ајде остани тако рањен“, или нешто у том смислу и онда је њему рекао да дође пред милицију и да повезе Јокић Жељка припадника милиције. Дошао је у време кад му је речено да дође пред станицу милиције, где је већ било

припадника војске и ТО, био је паркиран војни камион са спуштеном цирадом, ту су били Горан Павић, Локић, који је сео са њим у возило и рекао му је да иду иза тог војног камиона, као пратња. Није видео Жарка Милошевића, не зна где је он био, односно да ли је био негде унутра у камиону, било је још неких возила испред камиона које он није могао да види, то је велики камион и било је заклоњено. Кренули су према Шиду, мисли да их нико није заустављао на пункту, можда су застали или успорили, он лично није имао пропусницу, сви су имали неке сталне пропуснице, али нико то њима није тражио, нити их је редовно заустављао, јер је увек био неко од припадника ТО на тим пунктовима и познавали су се и вероватно их ни том приликом нико није зауставио већ су само прошли. Том приликом су прошли само један пункт. Иза његовог возила није било других возила, док мисли да је испред камиона ишло пар возила, али не зна ко је био у њима. Тај камион је брзо возио и њему је доста одмакао, његово возило је било неки стари стојадин и због тога није могао да јури за тим камионом. Кренули су према Шиду, али је камион скренуо са главног асфалтног пута лево, поред државних винограда, питао је Локића, који је био са њим, где ће, а он му је само одговорио „терај за њима“. Није имао представу шта се дешава, шта се вози, ко се вози и какав је задатак. Камион је након неких 300-500 метара стао, а он је застао својим возилом лево у односу на камион, Локић Жељко је изашао из његовог возила и упутио се према камиону, када је он пристигао видео је Жарка Милошевића, Цволета, Горана Павића, Митровић Драгана, кога није лично познавао сви су људи били у униформама и сви су једнако обучени и било је тешко разазнати ко је ко у том моменту. Испред камиона изашао је војник, који је стао иза своје кабине, са друге стране камиона је био још неко, али он није видео ко је, јер је видео само ноге, док је он стао код задњег дела возила. Пушка коју је носио са собом остала је на задњем седишту возила, није је износио, нико му није рекао да треба да је изнесе, а и сматрао је да му не треба, стајао је и чекао да види шта ће се десити. Тада је први пут видео када је цирада подигнута на камиону, да су из камиона изашли људи, стали су како је ко и где хтео и нико им није наредио да се построје ни где ће ко да стане, него онако спонтано они су изашли и стали су где је ко хтео. Испред камиона видео је Кату и Марка Филиповића, Славицу Цицварић, Марка и Магдалену Кушић, Марка и Мирослава Рагуџа, Мирјану Рагуџ, Андрију Рајса, који се нешто расправљао, Жељка Војковића, није видео Крешимира Ђукића, Ивицу Матијашевића и Хенриха Силија. Тада су Жарко Милошевић мисли са Гораном почео да разговара са тим људима, питали су их о неким догађајима, то је трајало једно извесно време, он је стајао по страни и посматрао шта се дешава, али није хтео да се меша у то, гледао је у те људе они су гледали у њега, не зна да ли је возач камиона био упућен у то шта се дешавало. Док је трајало испитивање тих људи, дошло је до напете ситуације и до свађе између тих људи и Жарка Милошевића и Горана Павића. Пошто је све те људе познавао, они су га гледали, њему је било глупо па је окренуо главу према возачу камиона, У једном моменту неко од присутних, мисли да је то био Митровић Драган, али не може са сигурношћу да тврди, да је испалио кратки рафал у Мирјану Рагуџ, јер је дошло до неке расправе. После тог догађаја чуо је у селу да се причало да је он наводно био са том Мирјаном у некој љубавној вези и да је она њему нешто рекла, као „не може то тако“ или „није било тако“, и у том моменту кад је она то рекла, настала је пуцњава, рафална паљба која је трајала веома кратко, можда пар секунди и која се у једном моменту појачала, јер су и други запуцали, он је стајао са стране и све то посматрао. Није сигуран да је Митровић први запуцао, али је сматрао да је он то први учинио, јер је чуо приче да је у љубавној вези са том Мирјаном па да је због тога то урадио. Није видео да је Митровић пуцао, јер се све изненада,

спонтано десило и трајало је јако кратко. Он је стајао по страни и можда је био удаљен 7-8 метара. Био је изненађен и није очекивао да ће доћи до пуцњаве, био је само разговор и нико није наредио „ајде сад пуцајте“ или „ајде постројте се“, то се десило онако спонтано. Војник који је био испред камиона, он је побегао иза кабине камиона, погледао је и видео је људе који су лежали, један преко другог у гомили. Био је у шоку и хтео је да само што пре побегне и да оде одатле. Сео је у своје возило, вратио се кући, док је пролазио пункт нико га није заустављао, не сећа се ни да ли је уопште некога било на пункту. Када је дошао кући, буквално је улетео у кућу и брат га је питао шта је било, испричао му је шта се десило и дословце му је рекао „Побили су људе“, брат је питао „Ко је побио, шта је побио“, али му је рекао да ће му све испричати. Чуо је касније да су ти људи затрпани са неким ултом, багером, али не зна где су закопани.

Након ових догађаја у милицији није имао никакве послове, у команду је можда једном ушао кад му је требала пропусница пошто је тада био ожењен, жена му је била Хрватица и требала му је пропусница. Када је добио пропусницу ишао је да тражи жену, јер је она из Вуковара избегла, али је није пронашао, вратио се и гледао је своја посла, кући је био и чувао стражу и ништа друго није радио. Ниједан Хрват из Сотина не може да каже ништа за њега да је неке ружну реч рекао, да је неке плачкао имовину, апсолутно ништа. Ништа му није било познато у вези спискова за исељење, хапшење ни за убиства. Потврда је била потребна уколико се напушта село, јер није могао да се прође пункт уколико се није поседовала потврда, али пошто је махом било мештана на пунктовима могло се понекад изаћи из села и без потврде уколико је неко од познатих био на пункту. Потврде је издавала месна канцеларија вероватно Јованка Мартић која је била у цивилном саставу, а издавала је и војска потврде.

Понуђено му је да буде припадник милиције и то од стране оца Мирка Ковачевића - Бисерка Ковачевића, који је долазио код њега и његовог брата и то им понудио, али су они одбили, јер није хтео да буде припадник милиције ни да буде у команди, ни да буде у ТО, а један од разлога је и тај што му је жена Хрватица и некако се држао по страни. Сви су били задужени са пушком, а он је био задужен са аутоматском пушком. Зна да је Мирко Ковачевић био у милицији, у Месној заједници су се људи смењивали, не зна да ли је био Мирко Опачић или Миле Вученовић, јер није био део те структуре да би се у то мешао. Сматра да је био припадник Територијалне одбране зато што су сви војно способни становници били припадници ТО. Пошто је Жарко био командант Територијалне одбране он је могао да му изда директно наређење, а могао је да изда неко наређење и преко Мијаковца Јанка. Драган Митровић је био обичан припадник милиције, командир милиције је био Мирко Ковачевић, а после њега Жељко Мијаковац, Мирко Опачић, кога су звали Сентин био је у Месној заједници, не сећа се коју је функцију имао. Не зна ко је Мирослав Милинковић. Није носио војну униформу и свако је облачио шта је имао. Месна заједница је постојала и месну заједницу није чинио један човек, него је чинило више људи. Мисли да је свега једанпут ушао у Месну заједницу, јер му је требала потврда, јер је радио на њиви односно брао је кукуруз.

Познаје Жарка Милошевића, јер су били из истог села, али се нису дружили и не зна, нити је видео да је он некога малтретирао или тукао. Није му познато ко је Жарка Милошевића поставио за команданта Територијалне одбране, јер је све већ

било формирано када се он вратио у село. Познаје Милорада Вишића, био је доктор по струци, живео је у Вуковару и радио је у Вуковарској болници. Мисли да је неко време био и председник Општине Вуковар, имао је неку функцију, ауторитет и увек је био негде где су команда и војска.

Истражитељи кад су долазили код њега тражили су од њега да им каже где су ти људи покопани и да неће имати никаквих проблема, одговорио им је да нема никаква сазнања о томе, али су му они тада рекли да ако уколико неће да им каже онда ће га они ухапсити. Тако је и било и одређен му је притвор.

Оптужени Мирко Опачић саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 23.09.2013. године је навео да је дана 30.09.1991. године група Срба међу којима су били Жарко Милошевић, Горан Павић, Берић, Торбица и још неки, ушла са тенковима у Сотин и направила русвај, док је он са групом од 50-ак људи ушао у село дана 14.10.1991. године. Формирана је Месна заједница, а он је постављен за председника Месне заједнице и заједно са Мацура Мирославом и Вученовић Миланом је бринуо о текућим проблемима у Сотину. Имали су три просторије које су користили и за рад и за спавање, јер то није ни била класична Месна заједница. Од свог претходника Остојић Милета је сазнао да је постојао Савет и да су у њему били Вишић Милорад, Мијаковац Јанко, Мацура Мирослав и Вученовић Милан. Није ни знао да су они чланови савета, познавао је Вишића који је доктор и волео је пуно да попије, а и много је причао. Иначе становништво је већ напустило село и пре њиховог доласка 14.10.1991. године и углавном у селу су остали стари људи и који су се ту затекли. Када је улазио у село није пуно бринуо за своју безбедност, јер је имао личних проблема добио је информацију да су му родитељи погинули као и да му је убијен друг, чије родитеље је он требало да обавести о томе. Када су ушли у село, сусрели су се са нашом војском, не сећа се одакле је та јединица стигла и његова дужност је била да те људе распореди где ће боравити. Били су распоређени по кућама које су биле слободне. Командант у селу је био Милинковић и са њим је сарађивао око свих текућих питања, а његов заменик је био Драган Тодоровић, али су сви Жарка слушали, а не зна са ким се Жарко договарао око неких ствари које су се тичале села. Никакви састанци нису одржавани, нити су прављени спискови за иселјење или убиства. Списак односно попис становништва је већ постојао од раније и он је био у просторији у којој је радила Јованка Мартић. Једном приликом је дошао Жарко Милошевић, узео је тај списак, сео је за сто и оловком је обележавао кога треба иселити, јер је требало да дође пуно људи после пада Вуковара. Био је потпуни хаос, био је присутан када је Жарко заокруживао имена људи које треба иселити и успео је за неколико својих комшија да ургира код Жарка да их не заокружи и да исти остану у селу. Поред њега, када је Жаре заокруживао имена, био је присутан Миодраг Мацура, Лазо Тинтор, Миле Вученовић, док Вишић није био присутан. Што се тиче списка становништва које треба убити о томе је узалудно и говорити, јер је то противно свим његовим принципима и тај списак никако није могао бити направљен. Иначе људе који су убијени је лично познавао и ван памети је да би он правио такав списак и рецимо на исти ставио девојку од 20 година да је убију или рецимо човека чији је ауто претходно узео Жарко, због чега би он то радио и који би његов мотив био. Није могао он Жарку да наређује, јер је Жарко био командант Територијалне одбране и о томе да је он правио списак не може бити ни говора. Можда је Жарко и направио такав списак, али на другом месту, а не код њега у канцеларији, нити га је правио, а још мање својом руком писао. Када је касније на интернету видео списак

убијених згрозио се и све му је то монструозно, јер због чега би он неке људе стављао на списак, а и не познаје их, који би његов разлог био да ставља на списак људе који су Жаркове комшије или које су Жарко и његови људи претходно опљачкали. Сазнаће ко је тај списак за ликвидацију направио најпре због себе и своје фамилије, а потом и због свега што се десило.

Након што је оптуженом предочена одбрана окривљеног сарадника Жарка Милошевића у делу у коме се изјашњавао да је децембра месеца био присутан и Мирко Опачић, као представник Месне заједнице, да је и учествовао у прављењу спискова људи које је требало ликвидирати и да је био најгласнији у томе, да је о свему овоме упознао и команданта Милинковића, који се сагласио са списком за ликвидацију и обезбедио им камион којим је требало да превезу те људе, возача, као и машину којим су после затрпавани лешеве, опт. Опачић је навео да кад год је био са Милинковићем, Жаре није био присутан, да са Милинковићем никада тако нешто није договарао, а и да је договарао Милинковић на то не би пристао. Оптуженом је предочен и део одбране окривљеног сарадника Жарка Милошевића у коме је навео да га је након овог догађаја Опачић питао како је прошло, да га је он о свему обавестио, да су били код њега кући и причали пред његовима и да је Опачићев отац рекао да се то није смело урадити, а да је Опачић само заћутао, оптужени је навео да то није тачно да је о овом догађају сазнао након два-три дана, да се некако брзо за све сазнало и да се ваљда неко ко је учествовао у ликвидацији похвалио о томе шта се догодило. Оптуженом је предочен и део одбране окривљеног сарадника у коме се изјашњавао да је Опачић рекао да ниједан Хрват неће ходати Сотиним, осим Иве Каубоја након убиства његовог друга и комшије Мацура Миодрага, оптужени је навео да је то измишљотина и да је тако он би чим је дошао у село убијао све редом, а није било тако.

Често је виђао Милошевића, Јокића, Павића, док је Лончара слабо познавао и ретко га је виђао. Није био у сукобу са Жаретом, једино су се сукобили око доделе неких кућа избеглицама и ништа више од тога. Виђао је Жарета по кафанама, али никада са њим није седео, нити пио.

На главном претресу одржаном дана 05.02.2015. године опт. Мирко Опачић је навео да остаје при одбрани коју је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 23.09.2013. године и додао је да је његова породица пре рата живела у Сотину и живот је био нормалан, он је као играч месног клуба био пуно ангажован и волео је фудбал и више су га познавали по надимку Сентин него по имену. Почетком деведесетих година долази до сукоба и убиства Србина и јуна месеца је дошла Хрватска војска и заузела је село, што је имало за последицу исељавање Срба, углавном жена и деце. Остао је у селу, али су му у кућу долазили пар пута и претресали је, јер је његов отац био председник СДС-а, сматрали су да код њих стално има неких четника и долазили су у претрес, углавном су то била страна лица уз понеког домаћег. Након тих претреса он је избегао из Сотина, отишао је у Србију и био је до септембра месеца у Србији, а и доста Хрвата се иселило. Вратио се у Шид, где је добио униформу, оружје и онда су прво били у Товарнику, то је било крајем септембра месеца. Дана 14.10.1991. године ушли су у село Сотин, док је са друге стране наишла војска за коју нису ни знали да ће ући и неколико дана након уласка у село, војска је преузела команду у селу. Формиране су и структуре власти и то за команданта ТО је изабран Слободан Ковачевић, председник Месне заједнице Миле

Остојић, командант полиције Мирко Ковачевић. У то време створена је и пољопривредна задруга и на њено чело је постављен Миле Остојић. После пада Вуковара, крајем новембра месеца он је изабран за председника Месне заједнице, командат места је био капетан Милинковић, командат ТО Жарко Милошевић, командант милиције је остао Мирко Ковачевић. Ситуација у селу била је јако тешка, није било струје, воде, било је пуно војске и добровољаца из Србије који нису били ни под чијом командом. После пада Вуковара, дошле су и прве избеглице из Вуковара који су некада живели у Сотину и почели су да запоседају празне куће у селу. Када је дошао за председника постојали су спискови становништва Срба и Хрвата. Био је у канцеларији Месне заједнице када је господин Милошевић дошао и узео тај списак и почео да заокружује имена људи за иселење, нико није спомињао ликвидацију. Били су присутни и Миле Вученовић, Лазо Тинтор, Винко Тркуља, било је 10-15 људи, излазили су и улазили људи, јер је то била пролазна соба. Није то била класична канцеларија, да нико није могао да уђе, већ су људи слободно пролазили. Неки од присутних су ургирали да се неки људи не ставе за списак за иселење. Сарађивали су са војском, која им је доста помагала у вези текућих питања везаних за село. Командант војске је био капетан Милинковић и њему су се обраћали за помоћ и позјамљивали су од војске војна возила за дневне потрештине села. У време католичког Божића није се обраћао Милинковићу за камион. Када су им давани камиони од војске нису добијали дозволе ни пропуснице, можда су добијали возачи камиона дозволе, није сигуран, јер уз камион су увек добијали и возача. Постојали су пунктови на уласку у село и биле су потребне пропуснице свакоме за излазак из села, за одлазак на територију Републике Србије, пропуснице је давала војска, док је за одлазак на њиву или по локалу пропуснице давала Месна заједница и Хрватима и Србима. Када је преузео функцију, није ни знао да постоји савет Месне заједнице, тек када је почео овај поступак отишао је код Милета Остојића који му је рекао да постоји неки савет. Раније га то није занимало, јер је имао људе око себе и међусобно су се помагали. Не зна ко је наручио аутобусе за цивиле, ни колико је аутобуса било, чуо је да је било два аутобуса, а на суђењу је чуо да их је било три. Иначе када је излазио из Месне заједнице видео је један паркиран аутобус, није било путника у аутобусу. Није се интересовао где цивили треба да буду иселени, а и мислио је да је боље да се иселе, јер је ситуација била напета. Не сећа се да је тих дана када су одвезени цивили виђао Милинковића по Сотину.

Неколико дана након убиства цивила сазнао је да су они убијени, јер је Цволе први пронео вест кроз село да су цивили убијени, али се није знало ко је убијен, нити колико је људи убијено. Никада није разговарао са Жарком Милошевићем о камиону којим су одвезени цивили. Никада га Милошевић није обавестио да су ликвидирани цивили, нити је био у његовој кући. Његов отац је питао њега да ли му је нешто познато у вези убиства цивила и он му је одговорио да му није познато. Након тог његовог одговора отац се распитивао по селу о том догађају и док је шетао селом, срео је мајку од Мирослава Рагуџа која га је питала да ли зна где је њен син, он јој је одговорио негативно и отишао је код Милошевића, питао га је где је Мирослав и Милошевић му је рекао да је одсељен на сигурно.

Познаје Милорада Вишића, он је живео у Вуковару и у том моменту био је нека веза између Вуковара и Сотина. Он је био истакнути члан СДС-а, био је лекар и био је присутан и када су њега изабрали за председника Месне заједнице. Није имао формалну власт да изда неке наређење, рецимо полицији, ТО, војсци,

добровољцима поготово, а и чак и да је издао неко наређење нико га не би слушао. Познавао је у то време Драгана Митровића, али није знао његово име, када је почело суђење сазнао је како се зове, а зна да је за време рата био у милицији, не зна коју функцију је имао Драган Лончар и изненадио се када је видео његово име на оптужници, јер он није био у друштву Милошевића. Није био ни у никаквим односима са Милошевићем, нису били у свађи, али су били два различита света, Милошевић је имао своје друштво са којим се дружио, а он је имао своје. Никада није потписао никакав акт којим је Милошевић постављен за команданта ТО, јер није ни могао да потпише такав документ, с обзиром да није имао таква овлашћења. Сазнао је из Милошевићеве изјаве да га је Милорад Вишић одредио за команданта ТО. Зна да је Милошевић узео аутомобил од Хенриха Силија и да се са тим возилом возикао по селу.

Тек је 2013. године први пут чуо да је и он учествовао у прављену списка, који је он наводно направио са Месном заједницом и дао га Жарку Милошевићу, који је отишао и из чиста мира побио 13 цивила. Иначе са Филиповић Марком, Матијашевић Ивом и Рагузем је играо фудбал и они су му били сто пута дражи од Милошевића, заједно са Ивом Матијашевићем је и водио тај фудбалски клуб. У Хрватској је подигнута оптужница на основу изјава 30 сведока, Сотинчана, који су дали изјаве ко им је шта радио и како се ко понашао, на основу тих њихових изјава оптужено је 17 Срба. Ниједан Хрват у својим изјавама не спомиње Мирка Опачића, званог Сентин.

Оптужени Мирослав Милинковић саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 24.10.2013. године је навео да је током догађаја у Сотину био командант позадинског батаљона у 80. моторизованој бригади из крагујевачког корпуса, која је учествовала у операцијама. Његов примарни задатак је био снабдевање јединице храном, горивом, муницијом и санитетско збрињавање рањених и повређених припадника војске и становништва. Такође су помагали и становништву око свих текућих ствари које нису захтевале неко веће ангажовање дела јединице, на основу захтева појединаца давали су на употребу и војна возила ради обављања недовршених јесењих радова у атару села Сотин, камионе су користили за превоз војника, као и за превоз становништва до Шида ради набавке хране или јављања родбини, јер је пуно становника било у избеглиштву. Иначе становништво у селу је било мешано, а није постојала, нити је он имао евиденцију о бројном стању односно именима и презименима људи који су остали у селу, нити се вршила нека контрола.

Што се тиче кривичног дела није знао да ће исто бити учињено, није ни био присутан, јер је био на одсуству три-четири дана и ако је дао камион за викенд када је дело учињено то није било први пут да даје камион, своје обавезе је пренео на потчињене чланове команде или на некога од присутних. Постављен је за команданта места на основу наредбе и радио је по основу те наредбе. Пошто му је то био први случај у каријери трудио се да обезбеди ред и мир, успостављање нормалног живота у месту поред своје редовне дужности. Није могао да организује војно цивилну власт као командант, јер није ни познавао те људе. Сматрао је да је, Мирко Опачић председник Месне заједнице, заједно са својим органима власт, и тиме је сматрао да је то функционисало. Иначе сарађивао је са Мирком Опачићем када је дошла његова јединица у Сотин, Мирко их је сачекао у војној униформи, а потом им је са још неколико својих људи које је он одредио помогао да се јединица распореди по селу, а

људи сместе у напуштене објекте, јер нико се није смео иселити да би војска била смештена. Када је са војском дошао постојала је организована Месна заједница и Територијална одбрана у селу, никога није лично познавао, виђао је Жарка Милошевића, али се нису познавали. Припадници територијалне одбране су готово свакодневно долазили у команду и обавештавали их о стању у селу, као и да ли је било неких ванредних догађаја.

Након што је оптуженом предочен део одбране окривљеног сарадника Жарка Милошевића у делу у коме је навео да је одлука о ликвидацији Хрватског становништва донета на савету Месне заједнице на којем је између осталих био и Мирко Опачић и да је на том савету направљен списак за ликвидацију, а да је са тим, да ће један део становништва бити ликвидиран, а други део исељен, био упознат и он и да им је он обезбедио камион и возача за ту ликвидацију, као и да га је након ликвидације Милошевић обавестио да је све завршено, да је он упитао Жарка да ли су лешеве закопани па када му је Милошевић одговорио да нису, да му је он тада рекао да морају да се закопају и да ће послати машину са возачем да те људе закопају оптужени је навео да то није тачно, јер он није знао да постоје било какви спискови, нити да је постојала одлука о ликвидацији неких људи. Он је одобрио камион за потребе Територијалне одбране, али не за ликвидацију људи, а у свом саставу није имао инжињеријске машине тако да та машина која је затрпавала лешеве није могла бити из његовог састава.

Иначе улазно-излазне пунктове око села је обезбеђивала јединица која је била у његовом делу одговорности и исте су обезбеђивали припадници његове јединице. Војска је давала пропуснице за излазак из села, а на пунктовима поред војника је био и по један припадник Територијалне одбране ради лакшег препознавања становништва, јер војска није познавала мештане. Постојала су три пункта за излаз из села ка Вуковару, ка Товарнику-Шиду и ка Илоку. Војно возило када је излазило из села морало је да има дозволу и путни налог пошто су возилима управљали исти војници они нису пролазили детаљне контроле. Када је он био присутан у Сотину никада се није десило да буде пуно људи исељено, нити је он видео дозволе за исељавање великог броја људи.

На главном претресу одржаном дана 05.02.2015. године опт. Мирослав Милинковић је навео да остаје при одбрани коју је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 24.10.2013. године и додао је да је као професионални припадник војске 80. моторизоване бригаде, командант позадинског батаљона био у Сотину у критичном периоду. Његова јединица је добила размештај при кретању према Вуковару, а остали делови јединице те 80. моторизоване бригаде су били испред, што је и логично, јер се тај батаљон и зове позадински и служи за снабдевање јединице испред. Неким распоредом његова јединица је размештена у село Сотин. Када је дошао у село Сотин са својом јединицом прва веза са домаћинима био му је Мирко Опачић испред Месне заједнице Сотин. Помогао му је у упознавању терена и размештају јединице. Тада је наредбом, вероватно тих дана, постављен за команданта и заменио је претходног команданта који је исто био припадник неке јединице, али не зна која је била и којем је гарнизону припадала и преузео је дужност. Дужност је била да се помогне селу да стане на ноге, односно да заживи колико је то могуће. У селу је затекао изванредан број становника, али нису проверавали колико је Хрвата, а колико Срба или припадника друге националности, јер им то није ни било битно. Помоћ се

огледала од санитетског збрињавања, здравственог, па свега осталог што је тим људима требало. Нашао им се на услузи увек кад су нешто тражили, јер таква је била и директива. Није учествовао са јединицом ни у каквим претрагама терена, јер то није ни било у његовој надлежности. При размештају јединице постављена су три пункта у правцу Шида, Илока и Вуковара, где су на пункту поред припадника јединице били и припадници Територијалне одбране, односно локалне милиције, више због циља идентификације особа које пролазе, препознавања, јер је ту била огромна гужва, био је велики број припадника војске. На пунктовима су обавезно евидентирани проласци. Био је припадник једне јединице која је имала свог претпостављеног који је правио распоред одлазака својих старешина, комаданата кући сходно тренутној ситуацији, јер док су трајале борбе и борбена дејства нико није одлазио кући. После пада Вуковара, негде око католичког Божића 1991. године, добио је неколико дана за обилазак породице, која је била смештена код родбине у Краљеву. Отишао је непосредно пре Божића и мисли да је добио слободно 5-7 дана. У вези пресељења, расељавања или премештања становништва војска није била ангажована, нити је од претпостављене команде добио било какве смернице по том питању и ниједан припадник његове јединице није ангажован по том питању. Сигуран је да није био у Сотину дана 27.12.1991. године, већ је био код породице у Краљеву. Камиони војске су давани за потребе села, кад је то било потребно за текуће послове у селу и готово свакодневно су давани камиони. Могуће је да је дат камион и око католичког Божића, али он није проверавао у коју сврху се даје камион, јер је имао пуно обавеза. Никада није давао камион ни за какав транспорт лица, увек је давао камионе за транспорт терета, коришћење превоза. Када је давао и одобравао употребу камиона, најчешће је уз возило ишао возач и лице из села које је одговорно за тај дан односно за посао због кога се камион давао. Свако возило је пратила пословна документација тзв. путни радни лист. Није имао радне машине у саставу своје јединице.

Када је прегледао документа Жупанијског суда у вези истраге Сотин, изјаве свих сведока тамо који су наведени нико од њих ни једном речју није поменуо његово име, ни припаднике војске у негативном контексту и ту је апсолутно миран. Људе који су са њим заједно оптужени да их је видео на улици не би их препознао. Када су долазили у команду села за време рата, долазили су у својству представника Месне заједнице, Територијалне одбране или милиције. Никада у својству пријатељства или дружења.

Ни једног наоружаног Хрвата, заробљеника, затвореника или било кога није видео, нити их је било тих дана у просторијама његове јединице, иако су припадници милиције и припадници Територијалне одбране фактички њему били потчињени, али он није имао потребу да њима наређује и издаје било каква наређења, јер му они нису ни требали за функционисање јединице. Свуда у селу су биле страже, а у том периоду је био и тзв. полицијски сат, који је значио ограничавање слободе кретања, од пада мрака па до јутарњих сати и то је било због безбедности свих и са становништва опште безбедности. У својој јединици био је обавезан да има свакодневна реферисања, припадници ТО и милиције нису били обавезни да присуствују, али су долазили и износили су неке своје захтеве који су се најчешће односили на помоћ у материјално-техничким средствима. Гориво је било дефицитаран артикал и радије су прихватили да дају возило из састава јединице, него да дају гориво.

На основу наредбе 80. моторизоване бригаде број 29/2 од 16.11.1991. године распоређен је за команданта у месту Сотин, капетан прве класе Јанковић Немања је био његов заменик, а поручник Тодоровић Драган члан команде. Тада је имао чин капетана прве класе, а Јанковић и Тодоровић су заједно са њим распоређени, били су резервне старешине и нису били активни.

Контактирао је само са руководећим кадром Територијалне одбране и милиције. Сарађивао је са Опачићем, који је био у Месној заједници, али не зна коју је функцију имао, командант је био Жарко Милошевић, не познаје Драгана Митровића ни Драгана Лончара и никада раније их није видео све док није почео овај поступак.

Када се вратио са викенда сазнао је да је извршено пресељење становништва, више се користио термин замена, пошто су из Западне Славоније са територије Пакраца требале да дођу избеглице у Сотин, онда су разменили куће за куће, имања за имања или већ како је било, али то је више било рекла казала него што је то било фактичко стање, да неко да кућу у Пакрацу у замену за кућу у Сотину. Није знао да је дошло до убиства цивила, а нико није могао да му тражи радну машину, јер исту није ни имао у свом саставу.

Познат му је Милорад Вишић, он је био лекар из Сотина, контактирао је са њим у команди, као и са лекарима које је имао у својој јединици, јер су имали и формирану болницу са врхунским лекарима из Крагујевца, временом је схватио да је он политички активан. Са Вишићем није разговарао о иселењу људи из Сотина.

Био је у коректним и професионалним односима са свима у Сотину. Мисли да га Жарко Милошевић терети, јер је ово хајка на припаднике ЈНА и у крајњем циљу на професионални део.

Окривљени сарадник Жарко Милошевић је у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 28.06.2013. године навео да је рођен у Вуковару, а живео је у Сотину, до избијања сукоба живео је са свима у добрим односима и највише се дружио са Хрватима, заједно су играли фудбал, касније је био и ловац. Крајем 1990. године и у току 1991. године односи између мештана Хрватске и Српске националности су прво захладнели, а потом је дошло и до сукоба, јер су најпре Хрвати почели да се наоружавају, а потом и Срби. Дана 21.06.1991. године неко му је бацио експлозив на капију куће и на његов аутомобил. Након тога је отишао у Негославце и учествовао је у деблокади касарне у Вуковару. Крајем септембра или почетком октобра први пут је нападнут Сотин у саставу бригаде са Вучедола и након напада вратио се у Вучедол. Поново се вратио у Сотин у првој половини октобра месеца и неформално су организовани неки органи власти Месна заједница, Територијална одбрана и милиција и он је у почетку био у саставу Територијалне одбране. Крајем октобра 1991. године у мешовитом саставу Територијалне одбране и милиције вршили су претрес терена једног викенд насеља на обали Дунава. У тој акцији претреса терена поред њега учествовали су и Горан Павић, Драган Митровић, Миодраг Милинковић, Борис Анојчић, Предраг Безбрадица и Жељко Јокић. У једној од викендица затекли су Стјепана Штера и Снежану Блажевић, код Стјепана су затекли војну торбу са неколико бомби и муницијом за калашњиков. Извели су их напоље и Миодраг Милинковић, звани Цволе је хтео да закоље Штера, али му он то

није дозволио, одгурнуо је Штера који је пао пар метара од њих низ низбрдицу, а онда је испалио у њега неколико метака. Одмах то исто је урадио и Цволе, а убрзо након тога Драган Митровић је из аутоматске пушке пуцао у Снежану и убио је на лицу места и ту су их и закопали на његову иницијативу, а закопали су их Драган Лончар и Цволе.

Крајем октобра или почетком новембра 1991. године сазнао је да је у милицију доведен поштар из Сотина - Марин Кушић, појавио се и Вељко Васиљевић, који је рекао да треба да иду са Марином да нађу неко сакривено оружје, са њима је пошао и Мирко Ковачевић, тада командир милиције и сви су кренули ка Опатовцу. Један део су ишли пешице, након пар стотина метара од обале Дунава, Марин им је показао склониште где је држао неки пиштољ, који су и пронашли и кренули су назад пешице према колима. Испред њих је ишао Марин, Вељко и он су ишли упоредо 10-ак метара иза Марина, а иза њих је ишао Мирко. У једном тренутку Вељко и он су се кратко погледали и почели су да пуцају у поштара, а не може да објасни због чега су то учинили. Тело су оставили ту на лицу места и нису га ту закопали. Након 20.12.1991. године постављен је за команданта Територијалне одбране Сотин, ту одлуку су донели Милорад Вишић, који је био политички активиста, колико му је познато није био члан неког локалног органа власти и капетан тадашње Војске Југославије Мирослав Милинковић, командант места, па иако није био обучен ни у ком смислу за ту функцију, он је ипак прихватио да буде командант. Наредних дана причало се о исељавању Хрвата из Сотина и да треба припремити смештај за исељене и протеране Србе из Западне Славоније. Одлуку коју им је Вишић пренео, а која се односила на исељавање Хрвата из Сотина, не зна где је и ко је донео. Што се тиче аутобуса које је обезбедио Станко Вујановић у Вуковару то је претходно Вишић са њим договорио, док је он то само реализовао. Када се приступило реализацији у Месној заједници направљена су два списка, један списак Хрвата за исељавање и други за стрељање. На челу Месне заједнице је био Мирко Опачић, а чланови савета Месне заједнице су били Миле Вученовић, Лазо Тинтор, Јованка Мартић, Тркуља Винко и Тркуља Бранко. Дан пред католички Божић, Мирко Опачић му је рекао да иде до капетана Милинковића да обезбеди камионе за превоз Хрвата, јер неке треба стрељати и они неће ићи аутобусом. По налогу Опачића је отишао у војну команду код капетана Милинковића, који је очигледно био упознат са овим одлукама и рекао му је да ће одобрити камион. Што се тиче обезбеђења камиона и одвођења људи на стрељање, Мирко Опачић му је рекао да иде у команду по тај камион, да је све договорено и да је Милинковића о свему томе упознао Вишић. Када је дошао у војну команду Милинковић му је и рекао да га је Вишић упознао са целом ситуацијом и да ће он обезбедити камион и возача. У току разговора са Милинковићем рекао му је, а он је већ био упознат са тим, да ће тај камион служити за одвођење једног броја људи на стрељање. На састанак Месне заједнице је дошао касније и правила су се два списка Хрвата – један за исељење и други за стрељање, ишло се по именима и одлучивало се ко ће бити стрељан, а ко исељен. Не зна поуздано по ком критеријуму су бирани људи за стрељање, на пример код Андрије Рајса су пронађене слике из Другог светског рата на којима је писало „устахе из Сотина“, не сећа се како се Крешимир Ђукић нашао у камиону могуће је да га је ујутру привео Жељко Јокић. На крају му је сада пок. Јованка Мартић дала списак, јер је она водила записник и отишао је са тим списком за стрељање у милицију, где је затекао Вељка Васиљевића, Предрага Безбрадицу, Драгана Митровића и још нека лица, чијих имена не може да се сети. Сва лица која су била на списку су приведена до увече у станицу милиције. Наредног

јутра је отишао у војну команду, где је затекао Драгана Тодоровића, који је био у саставу капетана Милинковића, иначе Милинковић је претходно рекао да иде на викенд, а да је са целокупном ситуацијом упознат Тодоровић, од њега је и добио камион и возача. Вратио се у станицу милиције где су били Горан Павић, Жељко Јокић, Драган Митровић, Брко и још неки, касније су дошли Драган Лончар и Миодраг Миланковић, а претходно их је позвао да дођу ако хоће да крену са њим, јер воде један број људи на стрељање, на шта су они пристали и сви су били упознати да ће ти људи бити стрељани, сви су пошли добровољно и он никоме није наредио да иде са њим. Иначе Драган Митровић је хтео да баци бомбу у собу у којој су се налазили Хрвати и то њих 13, али му он то није дозволио. Ове људе су попели у товарни део камиона, Там 150, смб боје, сео је до возача, а поред њега је био и један од браће Торбица, не сећа се који. Иза камиона колима су ишли Драган Лончар, Горан Павић, Драган Митровић, сећа се да је он ишао својим колима металик сиве боје, Миодраг Миланковић, Жељко Јокић и још неки људи, чијих имена не може да се сети. Кренули су путем према Товарнику и након неколико метара скренули су према виноградима бившег Вупика, кретали су се пољским путем, након неколико стотина метара рекао је возачу да стане, што је он и учинио. Изашли су из кабине и остали који су колима ишли су стигли, наредили су цивилима да изађу из камиона, наредио им је да се одмакну од камиона и стану у врсту око 10-ак метара од њих поред једног канала, а и они су стали у врсту, он је стајао први до камиона, а Драган Митровић последњи, док су између њих били сви остали. У једном тренутку из врсте је изашла Мира Рагуж и обратила се Драгану Митровићу зашто јој то ради и да то није заслужила, а Митровић је одмах испалио у њу рафал и сви су изузев возача камиона рафално запуцали у доведена лица. Након неколико секунди сви су падали и нису давали знаке живота, склонили су ове лешеве до канала и убацивали су их у канал у коме није било воде, лешеве нису затрпавали. Иначе Павић је говорио да људе одмах воде на клаоницу, али је он ипак одлучио да оду до локације где су их одвели, јер је добро познавао терен, проценио је да је та локација најповољнија, зато што је ван села и удаљена је од пута. Сигуран је да су приликом ликвидације ових људи сви имали аутоматско наоружање. Не може да се сети са ким је и које лешеве бацао у тај канал, једино се сећа да је Павић носио леш Марка Филиповића и да је коментарисао „тежак је кум“, јер су ваљда били кумови. Након тога свако се вратио својим путем и након неког времена у центру села је затекао аутобус у који су улазили цивили хрватске националности који су били одређени за иселење и са неким од њих је и попричао. Након два-три дана сreo се са капетаном Милинковићем, попричали су о догађају и када му је рекао да лешеве нису затрпали већ да су их само склонили у оближњи канал, он му је рекао да буде испред команде где ће послати радну машину са возачем којом ће та тела да прекрију земљом. После овог догађаја у целости је о свему обавестио и Мирка Опачића, који ништа није коментарисао, али је стално жалио за Миодрагом Мацуром, који је погинуо у једном од напада на Вуковар. Међутим, Опачићев отац је сазнао шта се десило, јер се по целом селу причало о томе, то није одобравао и рекао је да то није требало да се деси. Како се и договорио са Милинковићем тако је и било, дошао је један резервиста који је машином набацао земљу на лешеве у каналу. Након неког времена истом том машином преко места где су претходно закопани лешеве ставили су лешину угинуле краве, па су и њу затрпали земљом. Крајем 1996. или почетком 1997. године Горан Павић је вршио на њега притисак да уклоне тела на неку другу локацију, да би се боље прикрили трагови, на шта је он пристао, приликом тог разговора је био присутан и Жељко Јокић, не сећа се да ли је био још неко присутан. Ручно су

ископавали лешеве и товарили их на један трактор, не сећа се колико су лешева ископали, али је сигуран да их нису све ископали, нити се сећа чији су трактор користили. Лешеве су премештали предвече, превозили су их виноградским путем, а не главним путем, преко лешева је било земље и проценили су да тако неће бити сумњиво. Потом су лешеве довели до кланице у Сотину и истоварили су их у једну рупу која је раније била ископана. Иначе рупа је била ископана од стране радника кланице и служила је за одлагање отпада и била је ван жице клаонице, лешеве су бацили у ту рупу, а преко њих су набацали још мало земље. Након неколико дана је схватио шта је урадио и због тога се покајао.

Навео је да иако је постављен за команданта Територијалне одбране он никакве одлуке није самостално доносио, само је спроводио оно што је одлучивано у тим органима локалне власти Месној заједници, милицији, Територијалној одбрани и команди тадашње ЈНА у Сотину. Штаб Територијалне одбране и савет Месне заједнице били су смештени у истој кући, а станица милиције и команда војске су биле смештене у другим кућама у Сотину.

Иначе пре почетка сукоба са Хрватима Милорад Вишић, који је био доктор по професији, је као члан Српске демократске странке долазио у село, као неки политички фактор и обавештавао је људе шта се дешава и шта ће се даље дешавати.

На главном претресу одржаном дана 06.02.2015. године окр. сарадник Жарко Милошевић је навео да остаје при исказу који је дао на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 28.06.2013. године и при споразуму о сведочењу закљученим са Тужилаштвом за ратне злочине од 28.06.2015. године и додао је да је почетком маја дошло до тензија између Срба и Хрвата у Сотину, постављане су барикаде, 03. или 04. маја 1991. године један Србин по имену Миодраг Нађ је убијен на улици, а већ наредног дана почело се српско становништво исељавати преко Дунава. Након 10-ак дана неки су се људи вратили, неки нису, долазило је до све већих тензија и минирања кућа сваког викенда, тако је дана 21.06.1991. године испред улаза његове куће постављен експлозив, који му је оштетио део куће и аутомобил. Након неколико дана са породицом напустио је Сотин и отишао је у село Негославце, док је породица отишла у Војводину у Бачко Ново Село. Потом је мобилисан у Негославцима од стране Територијалне одбране, а касније су стављени под команду гардијске бригаде. Након Негославаца и Вучедола ушли су у Сотин. Одмах се формирала Месна заједница, Територијална одбрана и станица милиције. У станици милије био је Ковачевић Мирко, председник Месне заједнице био је Миле Остојић, а командир Територијалне одбране био је Слободан Ковачевић. У другој половини октобра месеца добили су наређење од тадашњег команданта ТО Слободана Ковачевића да изврше претрес терена и 15-20 људи ишло је у претресе терена и кућа према Дунаву. Када су дошли до места где је требало да врше претрес, распоредили су се, неки су ишли горе, неки доле обалом, претресали су сваку викендицу и када су дошли до једне викендице, осетио је да некога има унутра и да се ватра ложи. Погледао је око себе, мисли да је био близу њега, али га тада није познавао Драган Митровић и његов колега кога су звали Брко. Позвао је Горана Павића и још пар људи да му се приближе да би могао да уђе у викендицу, а да му они праве обезбеђење. Ушао је у викендицу, викнуо је, отворио је врата нагло и видео је да има људи, видео је наоружаног Штера, пушка му је била оборена према доле, рекао му је да баци пушку, да је остави и да изађе напоље, што је и учинио, а са

њим је била у викендици и Снежана Блажевић и заједно су изашли. Вратио се назад у викендицу и изнео је напоље аутоматску пушку калашњиков, две-три бомбе и нешто муниције што је било у торбици и чуо је неку галаму, видео је Миланковић Миодрага званог Цволе како прилази и вади нож. Стао је између њих, јер није хтео да му дозволи да то учини. Почела је мала препирка, јер је терен био доста стрм, мало је склизнуо са Штером, гурнуо га је и не зна шта му је било, окренуо се и испалио је кратак рафал у Штера. Чуо је Цволета како виче „и њу и њу“, Снежана је викала „немојте мене, немојте мене“ и Драган Митровић је испалио кратак рафал у Снежану Блажевић. Настала је пометња, успаничили су се људи, он је поново ушао у викендицу нашао је алатке, ашов, лопату, изнео их је напоље и рекао је да се та тела закопају и да не остају тако. Онда су Миланковић Миодраг и Драган Лончар помогли да се то закопа. Вратили су се назад у команду и у повратку није било пуно приче у вези овог догађаја, нити су било коме подносили извештај у вези овога. У овоме су учествовали припадници Територијалне одбране, станице милиције, може да се сети имена неких који су учествовали и то Јокић Жељко, Павић Горан, Митровић Драган, Станојевић Миодраг звани Брко, Мирко Ковачевић, Предраг Безбрадица, Борис Анојчић, мисли да је био и Јанко Мијаковац. У то време није имао никакву функцију и само се осталима обратио да лешеве морају да закопају и да не могу да их оставе на месту на коме су стајали.

После неколико дана сазнао је да је Марин Кушић приведен или да се предао није имао тачну информацију. Дошао је у станицу милиције и ту је изашао Васиљевић Вељко и рекао му је да је ту „Поштар“, Васиљевић му је рекао да ће вероватно ићи по неко оружје да се донесе што је сакривено. Изашао је Мирко Ковачевић звани Мирца са Марином, кога су сви звали „Поштар“, видео је да га је неко тукао, питао га је ко га је тукао, а он му је одговорио „када сам се предао у Опатовцима, Бокила“. Сели су у возило и кренули према Опатовцима по то наоружање, код једног спуста према Дунаву где иде нафтовод су скренули лево једно можда 100 метара, паркирали су возило, јер даље нису могли возилом и кренули су обалом горе. Ишли су тим путем, Марин је рекао да је ту доле оружје, Мирко Ковачевић и он су сишли доле и донели су пиштољ. Враћали су се назад, Марин је ишао први, Вељко Васиљевић и он су ишли иза њега, а Мирца иза њих, Вељко и он су се погледали, уперили су пушке и заједно су испалили кратак рафал у Марина. Оставили су Марина и кренули су према кући, нико није ни реч изговорио, сви су ћутали. Вратили су се назад и свако је отишао својим путем. Негде око 20-ог децембра Милорад Вишић га је обавестио да је постављен за команданта Територијалне одбране, не зна са ким се он договарао, да ли са Месном заједницом или са капетаном Милинковићем око тог његовог постављења и он је то прихватио. Не сећа се где му је Вишић то саопштио да ли у Месној заједници или милицији, а о томе није добио никакво писмено, већ му је то само усмено саопштио. Као командант он је био претпостављени Месној заједници, а њему је била претпостављена војна команда и они су могли да му нареду. Након тога обратио се Милинковићу, разговарали су и договорили су се да му свакодневно подноси извештаје о стању у селу. Након два дана неки људи су га питали када ће бити исељавања Хрвата, па како му ништа није било познато у вези тога питао је Милорада Вишића да ли му је нешто познато у вези исељавања, а он му је одговорио да ће бити исељавања и да је већ водио неке разговоре у вези тога. Још му је рекао да је обезбедио аутобусе код Станка Вујановића у Вуковару, а да он треба само да закаже време, што је он и учинио, а након договора са Мирком Опачићем и Месном заједницом. Отишао је у

Вуковар, код Станка Вујановића и заказао је да три аутобуса дођу, а договорили су се и око времена доласка аутобуса и он је одобрио. Током дана сазнао је да ће неки људи бити ликвидирани. Имали су састанак исте вечери у Месној заједници, а пре тог састанка Мирко Опачић му је рекао да неће сви ићи аутобусом, јер ће неки ићи камионом. На састанку правила су се два списка, Мирко Опачић је водио састанак и читао имена Хрвата, јер су били од раније спискови направљени посебно за Хрвате, посебно за Србе, то је био неки попис становништва, читао је имена и презимена, а Јованка Мартић је водила записник и писала, гласало се ко ће да остане, ко ће да се исели, а ко ће да се одвезе камионом на стрељање и давани су предлози, а Јованка је све то бележила. Састанку су присуствовали Тинтор Лазо, Вученовић Миле, Тркуља Винко, Тркуља Бранко, Живко Опачић, можда је био још неко присутан, али не може да се сети. Потом му је Јованка Мартић дала тај списак да га однесе у станицу милиције, да би се ти људи привели у току вечери. Отишао је у станицу милиције, тамо је затекао пар људи и рекао им је да се неки људи морају привести у току вечери и рекао је имена тих људи. Пре тога отишао је код Милинковића који му је рекао да је упознат са целокупном ситуацијом и да ће камион бити спреман са возачем, као и да он неће бити присутан, јер иде на викенд. Када је отишао у команду затекао је Драгана Тодоровића, који је замењивао Милинковића и рекао му је да су камион и возач спремни. Дан раније отишао је код Драгана Лончара и рекао му је за стрељање, да ће се све то одрадити, а он га није ништа одбио, био је и код Цволета и са њим је поразговарао и он је исто прихватио. Понудио се и његов брат Никола да крене са њима, али му је он рекао да је још млад. У станици милије је затекао Горана Павића, Драгана Митровића, Вељка Васиљевића, Предрага Безбрадицу, Станојевића, било је можда шесторо, седморо људи, исто је и са њима је поразговарао и сви су прихватили. Ујутро када је дошао камион, људи су изведени напоље, не сећа се да ли су камион отворили Драган или он и наредили су људима да се пењу горе. Пре тога му је Драган Митровић рекао да их не возе, већ да баце бомбу, али му он то није дозволио. Ту су били око камиона, људи су се сами попели горе у камион и кренули су према Товарнику. Седео је у камиону, мисли да је се њим био један од Торбица и Славко Тошић, Драган Митровић и Драган Лончар су ишли својим возилима и мисли да су Павић и Јокић ишли трећим возилом. Ишли су према Товарнику до краја Вупикових винограда, где је рекао возачу да скрене лево, скренуо је лево и након 300-500 метара су се зауставили. Изашли су напоље, отворили су страницу, мисли да је Миланковић Миодраг звани Цволе отворио врата, људи су изашли напоље, рекао им је да стану у врсту и да се мало удаље од камиона према једном каналу који служи за одводњавање, људи су стали како им је рекао, стали су и они на неки начин у врсту, он је био први до камиона и добро се сећа да је последњи био Драган Митровић. Почела је прича, Мира Рагуж је изашла два-три корака напред и обратила се Драгану Митровићу речима да ли је она то заслужила или нешто слично и тада је Митровић испалио кратак рафал у Миру и када је он запуцао, сви су запуцали према људима, људи су падали, то је трајало можда десет секунди. Сви су смртно настрадали, узели су та тела, двојица по двојица и спустили у тај оближњи канал, да не би остали на пољани, на чистини. Лица која су убијена том приликом су Марко и Ката Филиповић, Славица Цицварић, Марко и Магдалена Кушић, Ивица Матијашевић, Крешимир Ђукић, Андрија Рајс, Марко Рагуж, Мирјана Рагуж, Мирослав Рагуж, Хенрих Сили и Жељко Војковић. Мисли да су сви пуцали, а никога није посебно питао да ли је пуцао или није. Вратили су се назад пред станицу и команде и милиције, пошто је једно преко пута другог, ту је изашао. Прошло је неко време, дошли су аутобуси, он је био код аутобуса, неки људи из Месне заједнице

нису смели да изађу напоље мада су знали, гледали су кроз прозор шта се дешава, поздравио се са Ружом Паштић, пружио јој је руку и рекао да је можда боље да оде. Људи су долазили, седали су у аутобусе, припадници милиције су били присутни, јер су вршили пратњу до Шида, тамо су их оставили и вратили су се аутобусима, а већ сутрадан или већ у току дана из Месне заједнице су ишли људи пописивали су шта је остало од имовине и од стоке. Људи су почели да долазе из Западне Славоније и насељавали су Сотин, а у свему томе им је помагала Месна заједница. Када су отишли аутобуси, отишао је у Месну заједницу да нађе Мирка Опачића, причали су тамо и отишли су до његове куће, где су се задржали десет минута, ту се његов отац појавио и рекао им је да нису требали то да учине што су учинили, а Мирко није ништа коментарисао, него је само сагнуо главу и изашли су напоље. Отишао је, после неког времена дошло му је у главу шта је све направио и да то није требало да учини, као и да је могао да спречи.

Након два, три или четири дана срео је испред команде Милинковића, који га је питао како је све прошло, обавестио га је како је било, да се на неки начин вршило стрељање, Милинковић га је питао да ли су ти људи закопани, рекао му је да нису и да су само склоњени у канал. Када му је то рекао, Милинковић је ушао у команду, убрзо се вратио и рекао му је да сачека ту испред команде где ће доћи радна машина улт и да иде са тим ултом да закопају лешеве. Након 15-20 минута, пола сата, са тим ултом је дошао човек кога је знао из виђења мисли да се зове Раде Несторовић, сео је са њим и кренили су према циглани, дошли су до места где су били лешеве, изашао је он, док тај Раде није излазио из машине и он фактички није могао ни видети тела и закопавао је машином тела у канал. Међутим, Раде је знао шта ради, јер док су ишли према месту где су били лешеве он му је рекао шта ће радити, а да ли му је неко раније рекао то не зна. Када је код Бачића угинула једна крава, позвао је војну команду, обавестио их је да има угинуло животињско тело, Милинковић је опет дао улт радну машину, дошао је Раде и одвезли су ту краву до места где су претходно прекрили лешеве, бацили су угинулу животињу и набацао је машином земљу преко тог животињског тела. Негде око Нове године више није био командант ТО. Прошло је пар година Павић Горан је долазио пар пута код њега, говорио му је да тела треба да помер се места где су закопана, да би све прикрили, пошто су неки знали и причало се да су лешеве на циглани и он је то прихватио. Након неког времена отишли су са још двојицом, не сећа се ко су била та двојица, трактором Јанка Џуџера, који није знао зашто узимају тај трактор, до места где су били лешеве и почели су да врше ископавање тих тела. Колико су успели да ископају на тракторску приколицу су натоварили и превезли до клаонице где је била ископана рупа за клаонички отпад. Ту су истоварили та тела у ту рупу код клаонице и пошто је у то време већ радио у клаоници, ујутру је отишао да види да ли се нешто види, односно да ли има неких трагова и када је видео да се ништа не види отишао је одатле. Не зна колико су лешева пребацили у тај канал и да ли су све пребацили.

У селу су сви били пуни мржње и нико није спречио убијање ненеаоружаних цивила Хрватске националности, јер су Србе протеривали и било је велике тензије.

Постојали су пунктови на излазу Вуковара према Илоку и Товарнику, држала их је војска и могли су се проћи само уз пропусницу коју је издавала војна команда. Када су са радном машином пролазили пункт нису имали пропусницу, али им због тога нико није правио проблеме.

Били су задужени аутоматским пушкама, зна да је Драган Митровић био задужен аутоматском пушком, не зна да ли је имао пиштољ или бомбу, не сећа се за бомбу, али је сигуран да је хтео да баци бомбу на Хрватске цивиле и да га је он у томе спречио, у принципу сви су имали бомбе, чак је и пун сандук бомби стајао у станици милиције. Иначе Митровић није учествовао у сачињавању било каквих спискова.

Почео је да се каје због свега што се десило када је мало дошао себи. Признаје своја дела и од тога не бежи и нема разлога, нити је имао намеру да некога лажно оптужује.

Прве незваничне разговоре са надлежним органима Републике Србије имао је крајем 2011. или 2012. године, колико се сећа било је два разговора и у почетку није у потпуности испричао каква је његова улога била у овим догађајима, али није дао погрешне податке ни о коме ко је учествовао у овим догађајима. Када му је притвор одређен то је јако лоше утицало на њега и његову породицу, изгубио је посао, али пошто је био добар радник газда га је након изласка из притвора вратио на посао. Никада ни са ким није дошао у сукоб и са свима лепо живи и без сукоба. Изјаву поводом признања ових кривичних дела коју је предао тужиоцу сам је писао и писао је у првом лицу.

Био је храбар и био је спреман да погине у то време и верује да су други могли да се ослоне на њега.

Пре рата Мирко Опачић био је примеран човек и цењен човек, ценили су га као фудбалера и као човека, не верује да је био са било ким у завади у селу.

Суд је на околност несагласности одбране окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Драгана Митровића извршио њихово суочење и то у односу на тачку 1. оптужнице, где је окр. сарадник Жарко Милошевић навео да је Митровић Драган испалио кратак рафал према Снежани од ког рафала је она смртно страдала, док је окр. Митровић навео да није уопште учествовао у догађају у односу на тачку 1. оптужнице, да тада није био у Сотину, да јесте учествовао у више претрага терена, видео је два лица на земљи смртно рањена, да није убио Снежану, нити да је пуцао у њу, па гледајући се очи у очи лицем у лице навели и то окр. сарадник Жарко Милошевић да је тачно да је Митровић пуцао у Снежану Блажевић са кратким рафалом, док је опт. Митровић навео да остаје при својој одбрани да није тачно то што наводи окр. сарадник и да се а уопште није налазио тог критичног дана на том терену. Суд је такође извршио суочење између окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Драгана Митровића у односу на тачку 3. оптужнице и разлике у њиховим одбранама. Окр. сарадник Жарко Милошевић у својој одбрани је навео да је Драган Митровић хтео да баци бомбу у собу у Месној заједници у којој су били Хрвати одређени за стрељање, да је Митровић био присутан, када су цивили довезени камионом код кланонице и да му се у једном тренутку Мира Рагуж обратила речима „не може то тако“, зачуо је пуцањ и сви су почели да пуцају сем возача, док је опт. Митровић навео да није био присутан приликом стрељања цивила, нити да је пуцао, већ да је ишао по жену у Вршац, да је учествовао као обезбеђење приликом иселења цивила који су иселењени по списковима који су већ били направљени и да је био у

завади са Милошевићем због неких пљачки, па гледајући се очи у очи лицем у лице наводе и то окр. сарадник Жарко Милошевић да је тачно да је Митровић хтео да баци бомбу где су били притворени мештани Сотина, Хрвати, али да он то није дозволио. Опт. Митровић је навео приликом суочења да то није тачно, тог спорног дана је учествовао у исељавању и у прикупљању тог становништва, у праћењу хрватског становништва до Шида, где су их испратили до аутобуске и до железничке станице, након тога су се вратили аутобусима и он је наредног дана отишао за Вршац. Приликом суочења окр. сарадник Жарко Милошевић и опт. Драган Митровић су остали при својим одбранама.

Суд је на околност несагласности одбрана окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Драгана Лончара извршио њихово суочење у вези тачке 3 оптужнице. Окр.сарадник Жарко Милошевић је у својој одбрани навео да је позвао Лончара да крене са њим и да му је рекао да ће одређени број људи бити стрељан, да је Митровић испалио рафал и да су сви запуцали осим возача камиона, а потом су заједно сва ова лица лешеве бацали у канал, док је опт. Драган Лончар у својој одбрани навео да га је Жарко звао, али као пратњу камиона, да је видео људе како излазе из камиона и девојку Миру која се расправљала са Митровићем, да је Митровић одмах запуцао у њу, а затим су и сви остали запуцали, осим возача камиона, да није држао пушку, нити да је пуцао критичном приликом, јер је пушка остала на задњем седишту аутомобила. На главном претресу је изменио део своје одбране и навео је да није сигуран да је опт. Митровић испалио кратак рафал у Мирјану Рагуж, јер је дошло између њих до неке расправе, зна да је Мира нешто рекла Митровићу „не може то тако“ или „није било тако“ и у том моменту када је она то рекла настала је пуцњава која је трајала веома кратко, не зна из колико пушака се пуцало, трајало је пар секунди, реч је о рафалној паљби која се у једном моменту појачала, да се он тргао, јер није то очекивао, војник који је био испред камиона је побегао из кабине камиона, а он је видео да су људи лежали на земљи један преко другог, био је у шоку, сео је у своје возило и вратио се кући, па гледајући се очи у очи лицем у лицем окр. сарадник Милошевић је навео да су сви пуцали и да је стајао и Лончар у строју, да је стајао на лицу места, док је опт. Лончар навео да је све то тачно делимично, као и да није навео да је он стајао њима иза леђа, а да је Жаре стајао десно, најдаље од камиона, да је гледао њих иза леђа и слушао њихову расправу, да је Жаре млатио пушком, испитивао те људе и онда је дошло изненада до пуцњаве, Жаре није могао видети војника, јер му је био леђима окренут, људи су стајали у групи и нико није стајао у врсти, све се десило онако изненада и спонтано, неочекивано, не зна како и да ли је то био договор од раније. Није било наређења да се пуца него је Драган Митровић први запуцао, а они су стајали, није било постројавања већ су људи на неки начин су стали у врсту

Суд је на околност несагласности одбрана опт. Драгана Митровића и опт. Драгана Лончара извршио њихово суочење, а на околност да ли је опт. Митровић био са њима у вези тачке 3 оптужнице, да ли му се обратила Мира Рагуж и да ли је Митровић пуцао, па гледајући се очи у очи, лицем у лице наводе и то опт. Митровић да није био присутан и да није ни пуцао, док је опт. Лончар у својој одбрани пред Тужилаштвом за ратне злочине навео да је Митровић био присутан, да се Мира Рагуж најпре обратила Митровићу који је након тога запуцао, док је на главном претресу навео да мисли да је Митровић разговарао са Миром Рагуж и да му је Мира рекла нешто у смислу „не може то тако“ или „није било тако“, започела је пуцњава,

трајала је кратко и била је рафална палба, видео је људе који су лежали онако један преко другог у гомили, нису били линијски постројени, био је уплашен и у шоку, сео је у своје возило и вратио се кући, па гледајући се очи у очи лицем у лице наводе и то опт. Лончар да је Митровић тог дана био присутан код камиона, касније је сазнао да је Митровић био у вези са том Мирјаном, тада га није лично познавао, знао је само за име Митровић Драган и по том његовом личном закључку је да је он тај који је запуцао у Мирјану. Не може да тврди, јер није ни гледао ко је пуцао, није видео лично и да је видео није познавао човека, док је опт. Митровић навео да остаје при својој одбрани да није био присутан.

Суд је на околност несагласности одбрана окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Мирка Опачића извршио њихово суочење, а на околност да је окр. сарадника Жарка Милошевића о томе да ће бити ликвидације становништва Хрватске националности упознао Милорад Вишић, да га је он упутио у војну команду по камион и да је он све то договорио и упутио га на капетана Мирослава Милинковића, да је дошао на састанак предвече у Месну заједницу, да је састанак почео, правила су се два списка, опт. Мирко Опачић је читао имена Хрвата пошто су била два списка посебно списак Хрвата, а посебно списак Срба, читао је имена и презимена и гласало се ко ће да остане, ко ће да се исели, а ко ће да се одвезе камионом на стрељање. Даље је навео да је обавестио Мирка Опачића после ликвидације сутрадан да су одређена лица ликвидирана, док је опт. Мирко Опачић у својој одбрани навео да нису прављени спискови Хрвата и Срба ни за иселење ни за ликвидацију, већ су постојали спискови становништва у Месној заједници, да је био присутан када је Жаре заокруживао имена људи које треба иселити, да је за неке ургирао да остану, јер су му биле комшије, као и да Милинковић ништа тако није договарао у вези било какве ликвидације са њим, да Жаре никад није био присутан разговорима између Опачића и Милинковића, нити би Милинковић на то пристао и тврдио је да није тачно да је Жаре након ликвидације о свему њега обавестио, нити је о томе причао пред његовим оцем у његовој кући, па гледајући се очи у очи, лицем у лице наводе и то окр. сарадник Жарко Милошевић да остаје при својој одбрани да су се правила два списка и да је био састанак у Месној заједници, да се правио списак за стрељање и два списка су се правила и који ће остати, а Јованка Мартић је водила записник, док је опт. Опачић навео да остаје при својој одбрани да никакав списак није прављен и на памет му не би пало да прави списак људи које треба побити и то након два ипо месеца уласка у село.

Суд је на околност несагласности одбрана окр. сарадника Жарка Милошевића и опт. Мирослава Милинковића извео доказ њиховим суочењем, а на околност несагласности њихових одбрана и то да је окр. сарадник Жарко Милошевић навео у својој одбрани да је Милинковић знао за списак за ликвидацију, да му је он одобрио камион, а камион му је дао Драган Тодоровић, његов заменик, да је након ликвидације о свему обавестио Милинковића, да га је Милинковић питао где су лешеве, да ли су затрпани, да је он рекао да нису и да му је Милинковић рекао да ће морати лешеве да се закопају, да ће му он послати машину са возачем да те људе закопају, да су га за команданта Територијалне одбране поставили Милинковић и Вишић заједно, док је опт. Мирослав Милинковић у својој одбрани навео да није знао да су постојали били какви спискови, нити да је постојала одлука о ликвидацији неких људи, да не спори да је одобравао војне камионе за потребе Територијалне одбране, а не за ликвидацију људи и да критичном приликом није ни био у Сотину,

да је био код породице у Краљеву а да радну машину није ни могао да одобри, јер такве машине није имао у саставу своје јединице, да не зна како су постављени командант Теритојалне одбране нити локалне структуре власти, па гледајући се очи у очи, лицем у лице наводе и то окр. сарадник Милошевић да остаје при својој изјави да је Милинковић знао за то и да му је наговестио да иде на одсуство и да му је обезбедио возило тј. да ће му Драган Тодоровић ујутру предати возило и када се вратио са одсуства да су се срели, да га је опт. Милинковић питао како је прошло, да му је он испричао како је све било, рекао да ће послати радну машину ту да сачека, која је убрзо и стигла. Није му познато кога је Милинковић звао и одакле је та радна машина била у селу, ни да ли је била под његовом командом или није. Опт. Милинковић је навео да нема шта да дода нити да одузме, ова прича као да се чита из књиге, логично је за оне који слушају да ће закључити да је он све организовао, урадио, отишао и вратио се. Навео је да он јесте давао камион, али не за ликвидацију цивила, мисли да је ово све исконструисана прича, а не зна да ли је у томе учествовао сам Милошевић или је имао помоћ неког другог. Ваљда ће време и доказни поступак показати ко је у праву.

Бранилац оптуженог Митровић Драгана, адв. Вукотић Војислав у завршној речи је навео да посебне радње извршења дела које се опт. Драгану Митровићу стављају на терет оптужба није доказала ван основане сумње. Ради се о оптужујућим чињеницама везаним за време и начин страдња 16 цивила хрватске националности у тачкама 1, 2. и 3. изреке оптужнице, од којих се страдање 14 цивилних лица у саизвршилаштву ставља на терет опт. Драгану Митровићу. У материјалном смислу још су неизвесније оптужујуће чињенице будући да их у највећем делу не поткрепљују ни подаци из достављене медицинске документације хрватских правосудних органа везане за ексхумацију, обдукцију и вештачење посмртних остатака наведених цивила у овој оптужници. На тој линији су и констатације у налазу и мишљењу лекара вештака проф. др Душана Дуњића и доц. др Зорана Михаиловића, Института за судску медицину у Београду. Према разлозима оптужнице евидентно је да је овај поступак инициран након што су достављене оверене копије судских списа у кривичном предмету против више лица због кривичног дела из члана 120 став 1 КЗ РХ. Из тих достављених кривичних списа несумњиво произилази да његов брањеник није обухваћен кривичним прогоном за кривично дело ратног злочина. Отуда је парадоксално да је против опт. Драгана Митровића вођен претходни поступак за инкриминисане догађаје које је спровело ово Тужилаштво и потом подигло и против њега оптужницу за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗЈ. У тим претходним кривичним поступцима када је реч о радњи извршења у тачки 1. оптужнице појављују се крунски сведок оптужбе Предраг Безбрадица, који је обухваћен кривичним поступком пред Жупанијским судом у Вуковару, што произилази из достављених хрватских списа. Истим кривичним поступком обухваћен је и окр. сарадник Жарко Милошевић за инкриминисана дешавања у Сотину. Наведене чињенице и околности везане за радњу извршења под тачком 1. оптужнице, оптужба пре свега утврђује из наводно јасног и уверљивог и детаљног исказа окр. сарадника Милошевића, а сагласно овом исказу готово идентично изјављује и сведок Предраг Безбрадица, непосредни учесник и очевидац овог догађаја у оном делу где наводи да је прво Жаре пуцао у Штера, па потом Митровић у Снежану. Насупрот таквом оптужујућем закључивању стоји чињеница да је сведок Предраг Безбрадица у претходном поступку дао два потпуно супротна исказа у вези убиства оштећене

Снежане Блажевић. Исти сведок је дао изјаву овлашћеним полицијским органима 19.04.2011. године на захтев Тужилаштва за ратне злочине, о његовим сазнањима у вези догађања у Сотину од октобра до децембра 1991. године. Тада је дословно овај сведок навео „Милошевић Жарко ногом одгурује од себе Штера, који се због тога затетурао пар корака уназад, након чега Жарко из аутоматске пушке испалио рафал у Штера, након што је Штер пао на земљу други припадник јединице Митровић Драган је такође из аутоматске пушке испалио рафал у Снежану Блажевић и у тој пуцњави му се придружују Цволе или Зумбул“. Када је испитан у претходном поступку исти сведок дао је другу верзију овог догађаја па каже: „одмах иза тога у ову Снежану је пуцао Драган Митровић из аутоматске пушке рафално са неколико метака, нисам видео у који део тела је погођена, не могу да тврдим да је још ко пуцао у ту жену, али колико се могу сетити не баш поуздано да је овај Цволе из своје аутоматске пушке пуцао у исто време када и Жаре“. То је наравно очигледна разлика и битна разлика у његовом казивању. Међутим, на главном претресу поводом предње изјаве сведока на питање председнице већа „објасните нам мало како је то било и шта је било“, сведок Предраг Безбрадица је рекао „па не знам ја се сећам само да је Жаре извео њих из викендице и ту су они стајали и одједном је дошло до пуцњаве“, на додатно питање председнице већа „ко је пуцао“ исти сведок је одговорио „па чега се ја сећам то је да је Жаре одгурнуо Пишту низ неку падину, а сада да ли је он пуцао, пуцао је и Зумбул, да ли је Жаре то не могу да тврдим“, на даље питање председнице већа „а ко је ову Снежану Блажевић убио“, исти сведок је одговорио „е то не знам“. На следеће питање председнице већа „јесте ли видели да је пуцао Митровић у ову Снежану“, исти сведок је одговорио „па нисам директно видео, али сећам се да ме је он звао да ми покаже како је пуцао у њу, значи на основу тога сам претпоставио да је он пуцао ето можда се нисам добро изразио“. Из тако датих исказа овог сведока не може се извести поуздано закључивање да је опт. Драган Митровић критичном приликом био присутан том догађају, а још мање да је пуцао у оштећену Снежану Блажевић, како то оптужба без икаквог основа и ослонаца у доказним резултатима покушава да прикаже. Овде се може говорити само о томе да су искази поменутог сведока са исказима окр. сарадника сагласни само у оном делу где је окр. сарадник изјавио да је он пуцао у Стјепана Штера, али у свему осталом нису у складу, нарочито у односу на страдање оштећене Снежане Блажевић. Само на исказу окр. сарадника насупрот писмених доказа које су презентоване суду и исказа више сведока да се његов брањеник у октобру месецу те године није налазио у Сотину, већ је у то насеље дошао негде после 10. новембра 1991. године, не може се осудити за ту оптужујућу радњу. Посебно напомиње исказ сведока Мирка Ковачевића који је у овом поступку изјавио да је за убиство Стјепана Штера и Снежане Блажевић сазнао након дан-два, то му је испричао његов брат од тетке Раденко Ковачевић и није му детаљно причао о том догађају, изузев да су то учини Жаре и Цволе. Поред њих су били присутни Раденко и Борис Анојчић, а за остале није чуо. Исти сведок Мирко Ковачевић је испитан на главном претресу и на питање браниоца опт. Драгана Митровића навео је „па ја не знам да вам право кажем зашто је Драган Митровић уопште оптужен, то је мене изненадило када сам чуо“. На питање суда да објасни зашто га је то изненадило сведок је навео „Митровић није био ту у време овог дешавања“.

Важно је истаћи да је сведок Златко Пељха у претходном поступку и на главном претресу навео да је са неколицином других људи 07. или 10. новембра 1991. године дошао у Сотин, да је распоређен у станицу милиције и да је три, четири дана

по његовом доласку дошао Драган Митровић са којим се тада упознао, што потврђује одбрану Драгана Митровића. Након предочавања сведоку од стране тужиоца дела исказа сведока Мирка Ковачевића у делу у коме је навео да је опт. Митровић дошао крајем октобра или почетком новембра месеца 1991. године сведок је навео „ја их пре тога нисам видео, после пар дана сам их упознао када су дошли, ја не знам, ако мештани знају да су они тамо били онда ваљда су били или нису“. Оптужба констатује да веродостојност исказа окр. сарадника и сведока Предрага Безбрадице није доведена у сумњу ниједним другим податком или доказом. У оптужби се констатује дословце „посредно њихов исказ делимично потврђују и оптужени Драган Лончар и сведок Борис Анојчић, који неспорно учествују у акцији претреса терена“, међутим, та теза оптужбе је потпуно демантована управо исказом опт. Драгана Лончара и сведока Бориса Анојчића у оном делу где су изјавили да су видели убијене оштећене, али сам чин убиства нису видели. Везано за догађај под тач. 1. оптужнице на главном претресу на питање браниоца опт. Драгана Митровића „да ли сте у тој групи на том месту запазили оптуженог Драгана Митровића“, опт. Драган Лончар на главном претресу је навео „не, да не објашњавам, значи кратко вам говорим, не нисам га запазио“. Није га запазио ни сведок Борис Анојчић, а није видео ни сам чин убиства. На питање заменика тужиоца овај сведок је навео да је њему Жарко Милошевић признао да је убио Штера, а није хтео да призна за Снежану, те да зна чији је глас био када је казао „и њу и њу“, то је био Милинковић Миодраг звани Цволе. Затим је исти сведок дословно рекао да је жена уплашена уплахилено викала „немој Миле мене, немој мене Миле“, међутим, чуо се рафал, ко је то урадио он то не зна, али је у сваком случају чињеница да та трагично страдала особа није говорила „Драгане немој мене немој мене“. Код таквог стања ствари, није одржив став оптужбе да исказ окр. сарадника Жарка Милошевића делимично потврђује и опт. Драган Лончар и сведок Борис Анојчић везано за убиство ошт. Снежане Блажевић, које се на чудан начин неосновано приписује опт. Драгану Митровићу. У оптужници се све одлучне чињенице као и друге релевантне околности наведене у тачки 3. оптужнице утврђују највећим делом на основу исказа окр. сарадника Жарка Милошевића, дела исказа оптужених и делова исказа неких сведока, као и на основу података садржаних у војној документацији и у достављеној документацији хрватског правосуђа. Исто тако се у оптужници налази да веродостојност исказа окр. сарадника Жарка Милошевића који се односи на описане радње извршења опт. Драгана Митровића, везано догађај под тач. 3. потврђује и део исказа Драгана Лончара који је дао у претходном поступку и у којем наводи да је на лицу места видео опт. Драгана Митровића, да након краће препирке рафално пуца у ошт. Мирјану Рагуж. У вези са тим, поставља се најпре питање доказне вредности исказа саизвршилаца, а посебно исказа Милошевића који је дат у истом поступку на штету другог саизвршиоца, ако се заузме став да такав исказ може бити доказно средство, та чињеница налаже посебну обазривост, јер потиче од саизвршилаца кривичних дела. Окр. сарадник везано за трећи догађај све је именовао, да је био и Драган Митровић, Драган Лончар и Цволе, а остале није поменуо, а било је према подацима у списима неких 7-8, ако не и више учесника. Поставља се једно логично питање, због чега он није дао имена, а сигурно их зна, осталих учесника, и каква је њихова улога ту била. Поставља се још једно врло важно питање, због чега само он зна где су ових 13 несрећно страдалих људи закопани, нико други. Значи не зна ни Лончар ни Драган Митровић кога он оптужује, зна само онај који је у Канади и Павић или још неко други. Све те ствари показују да се исказ Милошевића поред учешћа његовог брањеника не може тако лако прихватити као веродостојан.

Опт. Драган Лончар током овог поступка негира своју умешаност у радњи извршења, а у претходном поступку је донекле теретио његовог брањеника Драгана Митровића, да би на главном претресу у наведеном делу одступио од свог исказа који је дао у претходном поступку. На главном претресу је навео „ја сматрам да је Драган Митровић био пристуан ту као припадник полиције, сматрам да је био, да сам га видео, а да ли је учествовао и да ли је он тај који је пуцао, не могу да кажем ко је“. Из оваквог исказа Лончара Драгана не може се извести никакав закључак у вези оптужнице која је поднета против његовог брањеника. Тај део одбране Драгана Лончара оптужба прихвата као веродостојан, јер га је у једном делу наводно потврђује и сведок Жељко Мијаковац који је изјавио да је критичног јутра видео испред станице милиције један паркирани војни камион, у који Жељко Локић и Драган Митровић, за кога је готово сигуран да га је препознао по гласу, али не зна из којих разлога је ту, уведе у товарни део Андрију Рајса и Крешимира Ђукића. Међутим, ови сведоци нису доследни исказу сведока Жељка Мијаковца, јер је исти у истражном поступку дословно рекао „препознао Андрију Рајса и Крешимира Ђукића како их неко води према задњем делу камиона, али нисам видео задњи део камиона, и не знам да ли је већ неко био у камиону, нисам потпуно сигуран, али ми се чини да су ову двојицу водили Локић Жељко Јокан и мисли да је препознао Митровић Драгана“, па његовом мишљењу да је препознао Митровића по гласу, мисли да су такви искази без икаквог доказног значаја у овом поступку. Поставља се питање да ли се на таквом исказу може потврдити било шта у овој сложеној кривичној ствари и извести закључак да су све те чињенице произашле из наведених доказа и да се са извесношћу може тврдити да је на тај начин описан у оптужници под тачком 3. и опт. Драган Митровић саучествовао у убиству наведене групе од 13 цивилних лица. Такви закључци на основу наведених чињеница када је реч о исказу опт. Драгана Лончара, више немају никакво покриће, будући да је опт. Лончар на претресу негирао присуство и учешће опт. Митровића у овој радњи извршења која му се неосновано ставља на терет само на основу индиција. Чињеница узрока смрти и идентитета убијених цивила Стјепана Штера и Снежане Блажевић, оптужба утврђује на основу података садржаних у медицинској документацији која је достављена од Жупанијског државног одвјетништва од 17.10.2012. године. Насупрот томе, такви закључци не могу се извести из те медицинске документације која је достављена, јер насупрот томе у налазу и мишењу лекара вештака проф. Дуњића и доц. Михаиловића, констатовано је да у достављеним документима који се односе на Снежану Блажевић и у потврди о смрти наводи се да је узрок смрти највероватније настао услед експлозивне повреде екстремитета, међутим, у достављеним папирима за исту особу уз навођење датума смрти, ту се појављује датум смрти 01.10.1991. године, ту постоји нека нејасна и још додатна питања како она сада ту страдала и ту закопана, а ископана у Вуковару, али нема оно што је битно за ове вештаке, нема обдукционог записника у погледу ексхумираних остатака њеног тела 2008. године, на основу чега би се утврдило да је узрок смрти највероватније настао услед експлозивних повреда екстремитета. У следећем ставу мишљења лекари вештаци налазе да због тога није могуће утврдити шта је узрок смрти, нити како је он проузрокован, а без описа скелетних остатака и стања у коме су се они налазили, није могуће утврдити и проверити време смрти, као ни то да ли се на посмртним остацима налазе неке трауматске промене, које би биле везане за неко специфично повредно оруђе. Према томе нису доказани ти основни наводи тужбе. Преко сваке сумње о њеном узроку смрти, па ни како је она проузрокована, као ни време и место њене смрти, а без

таквих утврђених чињеница нико не може бити осуђен за извршење предметног кривичног дела које се у овом случају његовом брањенику ставља на терет.

У односу на Мирјану Рагуж по мишљењу лекара вештака наведено је да на основу форензичко антрополошког прегледа ексхумираних костију утврђено да на остацима који доказано прападају Мирјани Рагуж не налазе се сигурне заживотне трауме, те се о узроку смрти не може закључивати. Имајући у виду обдукциони налаз ексхумираних костију, изведени закључак о њеном узроку смрти може се прихватити и у складу је са форензичком праксом. Наши вештаци и хрватски обдуценти се слажу у томе да се не може утврдити узрок смрти. Ако се не може утврдити узрок смрти по његовом мишљењу како неко може бити за то кривично дело оптужен, а нада се неће моћи бити осуђен, јер су то основне ствари и ради се о материјалним доказима, а не о причама окр. сарадника и осталих. Тако да све те приче сарадника и осталих су према овим налазима у неколико исконструисане и не одговарају стању ствари. На основу посмртних промена на скелетним остацима ексхумираним 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућују на могућност да је смрт могла настати 1991. године, али не кажу да је настала изричито 1991. године. Отуда се да закључити да ни у односу на Мирјану Рагуж нису у овом поступку доказане оптужујуће чињенице које су одлучне за постојање кривичног дела, у питању, што на убедљив начин потврђује и дати налаз и мишљење напред наведених вештака. У односу на претежан број осталих оштећених, а везано за тачку 3 оптужења нису нађене сигурне заживотне трауме, где се о узроку смрти не може закључивати, односно да је узрок смрти у конкретном случају непознат, јер на прегледаним скелетним остацима нису нађени нити описани трагови ватреног оружја, нити других повредних оруђа, ни знакови који би указивали на повређивање било које врсте, како то произилази из наведеног налаза и мишљења поменутих лекара, вештака.

Све напред изнете важне чињенице тужилац у овом поступку није доказао, преко сваке основане сумње да је оптужени Драган Митровић извршио предметна кривична дела. Па стога очекује да ће суд правилно и законито пресудити овај случај и у складу са одредбама члана 16 ЗКП-а. Са свих напред изнетих разлога предложио је да суд донесе пресуду којом ће опт. Драгана Митровића ослободити од оптужбе услед недостатка доказа да је окривљени учинио кривично дело за које је оптужен у овој кривичној ствари, а по основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а.

Бранилац оптуженог Лончар Драгана, адв. Николић Никола у завршној речи је навео да по његовој оцени у овом поступку утврђено и за њега као браниоца је неспорно и то само у односу на тачку 3 оптужнице која се односи на његовог брањеника, да су та несретна лица страдала у време и на месту како је то стављено у оптужници, али не и на начин како је наведено и то је једна неспорна чињеница, да су људи ликвидирани. Какав је то човек окр. сарадник, за кога тужилац каже да је частан човек, који се после 22 године скривања, склањања, ћутања, појављује у улози у којој се појавио у овом процесу и у тај свој криминални акт, у тај ратни злочин увлачи и остале људе. Недостатак овог поступка је што недостају два лица, а према исказу окр. сарадника, непосредна извршиоца овог злочина. Поставља се велико питање шта би Горан Павић и Жељко Јокић, за којима је издата потерница рекла у овом поступку, због чега сматра да је овај поступак у сваком случају непотпун, претпоставка је да би они можда рекли да је пуцао искључиво окр. сарадник и они са

њим. Овај поступак без обзира како веће одлучи имаће своје недостатке, јер прави учесници нису до краја испитани, а који су лоцирани и не види разлог за нестрпљење након 22 године по откривању овог злочина и зар се није могло још две године сачекати да се изврши изручење тих лица и онда евентуално да се блокира одбрана у било каквој својој намери да брани своје клијенте. Окр. сарадник је по његовој оцени лице које се служи свим и свачим, а оно што је чињеница избегава истину да би свој статус од 10 година затвора или мање оправдао. Сви браниоци су предложили да се изврши његово психолошко психијатријско вештачење, да би се утврдило евентуално да ли је склон конфабулацијама и мисли да је то велики пропуст суда што је тај предлог одбране одбио. Његов брањеник је ожењен Хрватицом, долази у тим ратним дешавањима са својом супругом Хрватицом и он је све време под једном опаском и његов брат Никола Лончар је навео да су имали изузетно великих проблема да су морали деца и његова супруга једноставно да се склоне из тог подручја где су у то време биле актуелне српске снаге. Окр. сарадник је у свом исказу навео „сви смо пуцали“, када га је он као бранилац питао на који начин је утврдио да су сви пуцали, он је поновио исту реченицу, а када му је поставио питање да ли се окретао у моменту када је испаливао хице у несретне људе да види ко то пуца поред њега он је одговорио „нисам се окретао“, јер остаје при договору који је постигао са тужиоцем да каже да су сви пуцали, да би на тај начин смањио интензитет казне у односу на себе. Поставља се питање уколико се окр. сараднику безрезервно верује, шта онда урадити са исказима сведока који су навели да окр. сарадник буквално лаже. Тако сведок Лазар Тинтор на главном претресу наводи да „Милошевић Жарко лаже у погледу тога да се гласало ко ће бити ликвидиран“, сведок Винко Тркуља на истом претресу наводи „Милошевић лаже у погледу списка за ликвидације“, из чега произилази да имамо процесне учеснике и субјективне доказе који директно кажу да окр. сарадник лаже. Сведок Предраг Безбрадица у свом исказу је навео „чуо сам да је Лончар присуствовао ликвидацији“, дакле присуствовао ликвидацији. Тако је и Жарко Милошевић на главном претресу навео „дан раније пре стрељања отишао сам код Лончара и рекао му шта ће се догодити, а он је прихватио да учествује. Исказ сведока Николе Лончара, који је брат његовог брањеника који јасно сведочи о догађањима када је овај пристигао, зашто га је повео, суд може да закључи да је то ипак брат мада се видело какав је то сведок, па му је стало да одбрани брата. Окр. сарадник у свом исказу од 05.08.2013. године, каже: „Лончар није знао за спискове, Лончара сам ујутру питао да ли је спреман да помогне да се људи одведу на стрељање“, а то потврђује и Никола и јасно је да окр. сарадник лаже. Окр. сарадник различито исказује шта је рекао, када је рекао и у које време и зашто је дошао по Драгана Лончара. Његов брањеник од самог почетка овог поступка има једну доследну и прихватљиву одбрану, чак је и тужилац користио у оптужници делове одбране његовог брањеника који је свакако својим исказима буквално успео да појасни околности кривичног дела које је извршено. Мисли да у оваквој ситуацији какву имамо није поуздано и апсолутно утврђено да је његов брањеник том приликом пуцао, ако треба да одговара за присуствовање догађају у коме није желео да учествује, где је објаснио побуде и мотиве зашто је морао да крене са „шерифом“ Сотина, зато што је то једна, неће га тако дисквалификовати, али једна кабадахијска особа која је у ствари држала то мало место, како Србе тако и Хрвате, ове нажалост или вероватно и неке Србе је ликвидирао. Не може се поверовати исказу окр. сарадника и оцењује да је то једини доказ који је против његовог брањеника, а уосталом и осталих оптужених и мисли да суд имајући све у виду ово мора у односу на његовог брањеника донети ослобађајућу пресуду. Сматра да није доказано ништа

више од учешћа његовог брањеника на лицу места, од почетка је рекао где је стајао, како је стајао и за то нема супротних доказа, осим наравно исказа окр. сарадника. Предлажио је да суд његовог брањеника ослободи од кривичне одговорности.

Бранилац опт. Опачић Мирка, адв. Бранкица Мајкић у завршној речи је навела да након анализе комплетног доказаног поступка и материјала, браниоци опт. Опачића су уверени да Тужилаштво није доказало да је Мирко Опачић крив за кривично дело које му се оптужницом ставља на терет. Показало се да је једини доказ које Тужилаштво користи против Мирка Опачића, исказ сведока окр. сарадника Жарка Милошевића и ништа друго.

У самој оптужници, а и у завршној речи Тужилаштво најпре пита зашто треба веровати окр. сараднику Жарку Милошевићу, истовремено одговара да се у истинитост исказа окривљеног сарадника Милошевића мора поверовати, јер он говори истину, показао је и примарну и секундарну гробницу, он није имао моћ да организује све сам, нема мотив да лажно терети друге, а о свим догађајима је проговорио због своје гриже савести. Тужилаштво тврди да је немогуће са толико детаља описати читав догађај, али одбрана није чула који су ти тако бројни детаљи, јер из његовог исказа произилази да је већину радњи урадио сам, без сведока који би потврдили његову верзију приче, а о релевантним детаљима какви су на пример време и место предузимања појединих радњи он се различито изјашњавао пред Тужилаштвом за ратне злочине и пред судећим већем. Најпре би се осврнула на грижу савести која се појавила 2013.године, током трајања притвора за који окр. сарадник каже да му је јако тешко пао. По њеном мишљењу позицију и поступање Жарка Милошевића у овом поступку најбоље је описао сведок Никола Лончар, који је у свом исказу навео да је Жарко Милошевић човек који је једноставно имао чиме трговати. Наиме, Жарко Милошевић је имао чиме трговати како је навео овај сведок и имао је шта да понуди Тужилаштву, јер је сам организовао и одредио одвођење, убиство и закопавање и пребацивање лешева у другу гробницу. Одбрана заиста цени значај исказа Жарка Милошевића у овом делу који се односи на помоћ да се посмртни остаци убијених пронађу и на одређени начин да породице страдалих да дођу до остварења потребе да сахране своје сроднике и због тога је Жарко Милошевић свакако у редовном поступку могао добити нижу казну од запрећене, јер нико други осим њега није ни знао где се посмртни остаци налазе. Посебно указује на хронологију догађања из које се најбоље види трговина Жарка Милошевића и то да је саслушаван још 2011.године и ту нема никакве гриже савести, нема никаквог кајања, напротив врло јасно терети и лажно оптужује друге, конкретно Вељка Васиљевића. На главном претресу је навео да је саслушаван још једанпут 2012.године и тада није прорадила никаква грижа савест, као и јануара 2013. године када је саслушаван опет нема никакве гриже савести и опет лажно оптуживање других и избегавање личне одговорности, да би после хапшења за мање од месец дана, након што су испитани неких 15, 16 сведока, када је суочен са доказима који га неспорно оптужују за предметне догађаје, он напрасно добија ту грижу савести и 26.02.2013. године упућује молбу да са Тужилаштвом разговара, већ 05.03.2013. године обавља разговор са Тужилаштвом, а Тужилаштво га 04.06. позива да до 14-ог у месецу достави што детаљнију изјаву о свим својим сазнањима. Дана 28.06.2013. године даје једну изјаву, потписује споразум и 28.06.2013. године добијамо његов исказ који по виђењу Тужилаштва треба да буде доказ свих доказа у овом поступку и исказ који у том тренутку у кривични прогон увлачи Мирка Опачића, Мирослава Милинковића и

Драгана Митровића. Важно је пратити ове датуме, зато што до тог 28. јуна овај окривљени није дао никакву изјаву Тужилаштву, он има овде неформалне разговоре у периоду од 05. марта па до 28. јуна када потписује споразум, међутим врло активно учествује у истражном поступку, ставља примедбе на исказе појединих сведока и управо из тог понашања и из тих примедби које он даје, јасно се може видети да је у том периоду након фебруара када је дао понуду Тужилаштву нема говора о томе да он тежи за некаквом истином, за искреним кајањем, за суочењем са осталим сведоцима, јер он још увек нема повратни одговор да ли је његова понуда и прихваћена. Творац идеје о састанку у Месној заједници је Жарко Милошевић на коме се наводно гласало о лицима која би требало да буду убијена, читањем и подизањем руке и према исказу са главног претреса од 06.02.2015.године, таквом састанку су осим оптуженог Опачића присуствовали Лазар Тинтор, Вученовић Миле, Тркуља Винко и сада покојни Тркуља Бранко, Јованка Матић и Живко Опачић. Сва тројица живих сведока тог наводног састанка су испитивани током трајања претходног поступка, њиховом испитивању је присуствовао и Жарко Милошевић, који једино у претходном поступку дана 20.02.2013. године има примедбу на исказ сведока Лазара Тинтора само у том погледу да је он био присутан када су се правили спискови за привођење и саслушање. Тако да он шест дана пре него што се каје и даје понуду Тужилаштву не каже Лазару Тинтору па постојали су спискови за ликвидацију. Сада ми треба да прихватимо да је то понашање право окривљеног да се брани на начин како сматра да је најбоље, што је неспорно, али исто тако да верујемо да шест дана касније проради та грижа савести и деси се нешто, како тужилац каже, са чим окривљени више не може да живи. Такође је присуствовао и испитивању сведока Милана Вученовића, 26.03.2013. године на чији исказ такође није имао примедби, иако се ради о сведоку за кога Милошевић тврди да је био присутан када се гласало и када се одлучивало ко ће бити ликвидиран, а о томе Милан Вученовић као сведок није говорио. Жарко Милошевић је заиста са пуно детаља описао некакав састанак у Месној заједници, за који ће она као бранилац бити слободна да каже и животно нелогично, на ком су прављени спискови за ликвидацију, на том састанку читају се имена, присутни одлучују подизањем руке. Иначе о самом састанку и гласању на конкретно питање за кога је гласао да буде убијен Милошевић каже да не може да се сети за кога је лично гласао, нити може да се изјасни за колики број људи је он гласао. Питање које одбрана поставља је у односу на шта је прорадила савест Жарка Милошевића, са чим он то не може да живи. Дакле, он се беспрекорно сећа некакве реченице Мирка Опачића о Иви каубоју, али он не зна да нам каже да од 13 људи који су убијени 27.12.1991.године, за чију је смрт одлучујуће он допринео, односно за кога је гласао да буде убијен. Поставља се питање како је могуће да не зна за кога је пожелео да буде убијен, а онда му толико проради савест и спреман је да отвори душу свима, како не би уместо 20 робијао само 9 година. Све ово указује да сведочење окривљеног није искрено већ је срачунато на то да окривљени има што бољи положај у овом поступку и буде што блаже кажњен. Одбрана сматра да Жарко Милошевић има мотив да неосновано терети оптужене, јер не може да се игнорише чињеница да је десетак, петнаест испитаних сведока, означило Жарка Милошевића као јединог и одговорног за исељење лица из места Сотин односно које ноћи пред исељење су страдала одређена лица. Питање је због чега је у исто време Мирко Опачић тужиоцу као председник Месне заједнице подобан да буде оптужен. По мишљењу одбране то је већ пракса овог Тужилаштва о конструкцији некакве војно цивилне власти у местима које је запосела ЈНА, који термин не познаје ни војна, нити правничка струка, нити таква

структура по својим суштинским овлашћењима постоји у Сотину у децембру 1991. године и овде се иде и корак даље, па је по оптужници опште познато из досадашњих предмета да су месне заједнице имале савет и председника савета као извршни орган, али у колоквијалном фактичком смислу цела месна заједница била је синоним за савет, а председник месне заједнице истовремено је био и председник савета. Месна заједница неспорно постоји, али далеко је од тога да је орган некакве цивилне власти који одлучујуће доприноси било каквом животу и раду у селу. Одговор на питање шта је Месна заједница у селу, најбоље су дали сведоци који су говорили о томе којим се пословима месна заједница бавила. И када Мирко Опачић овде говори о проблемима са којима је био суочен приликом доласка избеглица из Западне Славоније, приликом оспособљавања школе, рада и живота у селу, то треба прихатити као реалност и видело се ко се прихватао тог посла и ко је био сарадник или помоћник Мирка Опачића од испитаних сведока у овом поступку. У време оружаног сукоба, у месту које је запоседнуто са успостављеном војном командом, ту нема цивилних органа који руководе оружаним снагама и током поступка није се чуло да је и један припадник територијалне одбране или милиције имао било каквих додирних тачака са месном заједницом или изјавио да је примио било какву наредбу од месне заједнице. Сам Жарко Милошевић је на главном претресу изјавио да никакав задатак или неку наредбу није примио од Мирка Опачића као председника Месне заједнице. На чело Сотина за команданта места оптужени Мирослав Милинковић постављен је наредбом команданта 80-те моторизоване бригаде од 16.11.1991. године, којом се утврђује да је у селу Сотин успостављена команда места, у саставу Мирослав Милинковић, капетан прве класе, командант позадинског батаљона из састава наведене бригаде, Немања Јанковић заменик команданта, Драган Тодоровић члан команде, са конкретним задацима, између осталог да у наведено место организују власт у складу са правилима службе оружаних снага, обезбеде нормалне услове за живот и рад становништва и спрече свако малтретирање становништва и неовлашћени улазак и претрес станова и кућа. Командант места није био да би сматрао ко је власт у селу, Милинковић је одређен за команданта места, управо да би организовао власт у складу са правилима службе оружаних снага и све облике власти даље потчинио себи. Тужилац у завршној речи наводи да је Мирко Опачић непосредно комуницирао са Милинковићем који је командант па то је и некакав доказ да је он власт или кључни човек у месту. Међутим, из исказа сведока који су испитани у овом поступку произилази да је код Милинковића могао да оде ко год је имао потребе да оде, почев од Жарка Милошевића, преко Милорада Вишића који каже да су имали свакодневну неформалну комуникацију, а сведок Иван Дондур чак прича о женама које долазе код Милинковића и иде до тога да је Милинковић наредио да се закључа командата како га више не би узнемиравали из чега произилази колика је његова моћ да непосредно комуницира са командантом места. У завршној речи тужилац се користио и исказом сведока Милана Остојића, који је навео да је смењен као наводно неподобан. Међутим, одбрана сматра да нема разлога да правимо било какву импровизацију исказа Милана Остојића или да правимо инсинуацију како је Мирко за нешто био подобан, јер је сведок Милан Остојић и у претходном поступку и на главном претресу рекао „сећам се само да сам ја негде након месец дана о постављењу на функцију председника месне заједнице, на мало нејасан начин или смењен или замењен уз образложење доктора Вишића да није пожељно да вршим две функције и председника Месне заједнице и директора предузећа, па је на моје место месне заједнице, мислим постављен Мирко Опачић“. Дакле, нема ту говора о подобности или неподобности већ је сведок описао како је

дошло до смене на челу Месне заједнице. Овај исказ Милана Остојића важан је у односу на Опачића из другог разлога, а с обзиром да га је користио уважени тужилац и прихватио у својој завршној речи, па ће га и одбрана користити, а у делу у ком Остојић каже да је Милинковић био командант места практично он је био командант свима у Сотину и територијалној одбрани и свим јединицама које су тамо биле у Сотину. Такође овај сведок кога тужилац цитира на штету оптуженог Опачића каже да Опачића познаје и каже да Мирко нигде и никада није показао нетрпељивост ни према Хрватима или несрбима, и не говори то да би га глорификовао, већ говори тако зато што никада није лагао и говори само истину. Још је Остојић навео „када ме питате о том списку и да га је он направио ја не могу рећи ни да јесте ни да није, али познавајући Мирка ја бих руку ставио у ватру да он списак за ликвидацију није могао направити“. Сведок Милан Вученовић је говорио о списку за исељење и оваквим исказом управо потврђује одбрану Мирка Опачић, јер и Мирко Опачић говори о списку за исељење који је сачињаван, а да о списку за ликвидацију није знао ништа као што за тај списак није знао ни Вученовић кога тужилац цитира. Ниједан сведок ни оптужени није споменуо да је постојао списак за ликвидацију или да је прављен списак за ликвидацију. У овом поступку нема доказа који непосредно или посредно упућују на то да је Мирко Опачић имао било какву улогу у убиству 13 лица Хрватске националности. У овом поступку могли се чути ко је Мирко Опачић, звани Сентин, мештанин без и једне мрље у животу, човек који целог живота игра фудбал и по томе га сви познају. Мештанин кога није споменуо ни један Хрват из Сотина саслушан пред судом у Хрватској у негативном контексту, Мирко Опачић нема никакав мотив за убиство било ког цивила Хрватске националности док с друге стране је окр. сардник Жарко Милошевић који убија хладнокрвно на Дунаву с леђа или касније у групи. Тужилац је у завршној речи навео да Милошевић није могао сам да организује убиство 27.12.1991.године, односно да је Мирко Опачић непосредно и одлучујуће допринео убиству. Уколико и узмемо исказ Жарка Милошевића као тачан, нема никаквог одлучујућег доприноса или утицаја Мирка Опачића у читавом догађају, јер ниједан од присутних лица и то Винко Тркуља, Лазар Тинтор или Милан Вученовић, а који су испитани као сведоци нису говорили да је постојао састанак на коме се гласа или одлучује о ликвидацији. Одбрана сматра да је одбрана Мирка Опачића апсолутно логична и животна прича, да је у Месној заједници било говора о исељењу, јер се то сутрадан и десило, а како и Тужилац каже то је морао неко са више инстанце да организује и одреди. Жарко Милошевић је имао сазнање о томе да ће бити исељења сутрадан и искористио је прилику да те ноћи уклони лица за која је постојала опасност да могу бити незгодни сведоци за њега. Тужилац у завршној речи је навео да Жарко Милошевић није могао сам да организује ликвидацију, поставља се питање шта је тачно требало да организује, да узме као командант територијалне одбране камион, који иначе и узима и да поведе са собом људе којима и иначе командује. Дакле, ту никакве посебне организације за ово што се десило 27.децембра није било. Мотиви Мирка Опачића према било ком страдалом цивилу не постоје. С друге стране о мотивима које је Жарко Милошевић имао, говорили су и оптужени Опачић, али и сведоци Никола Лончар, Винко Тркуља и Мирко Ковачевић. Осим овога што је Жарко Милошевић признао пред овим судом и тужилаштвом, Жарко Милошевић у очима сведока Хрватске националности, а према исказима који су прочитани дана 12. маја 2015. године на главном претресу, био је неко ко је одузео 2000 марака, по речима Зорана Руфа пендреком је тукао Шкарицу који је касније нестао, држао је митинг после уласка у Сотин, у сеоском дому, по исказу Манде Скелецић од 10.јуна 2002.године, а Стјепан Рац је говорио да га је Милошевић тукао

гуменом палицом по целом телу и да је био сав плав. С друге стране по ставу Тужилаштву Жарко Милошевић је недорастао по функцији, неснађен је, од њега су сви спремнији и професионално способнији за обављање функција на које су постављени. Сам Жарко Милошевић је на главном претресу навео да је био један од храбријих, да је био спреман да погине и да верује да су други имали поверења у њега као борца, а по исказима сведока који су сведочили у пред судом, он је био „шериф“ који је вршљао по селу са својом екипом, па се поставља питање због чега Тужилац мисли да он није могао сам да одлучи ко ће бити убијен у селу, ко је донео одлуку да се убију Штер, Блажевић или Марин Кушић, дакле ту му није био потребан Опачић, нити је та убиства пријавио Опачићу, а исто то десило се и 27. децембра 1991. године, односно са тим убиствима Опачић нема никакве везе. Пуномоћник оштећених је погрешно парафразирала део транскрипта који иначе не постоји ни који се у ствари односи на Живка Опачића, а не Мирка Опачића. Иначе Мирко Опачић и данас као и пре и после ратног дешавања може да седне, може да разговара са породицама настрадалих, може слободно да путује, јер се не налази на било каквом списку, нити га као злочинца било ко познаје у Сотину и неће бити никава храброст нити напредак у помирењу или изналажењу истине или правде за жртве, уколико Мирко Опачић у овом поступку буде осуђен. Предложила је да суд Мирка Опачића ослободи оптужбе, јер нема доказа да је извршио кривично дело које му се ставља оптужницом на терет.

Бранилац опт. Мирко Опачић адв. Душан Игњатовић у завршној речи је навео да уколико се осврнемо на праксу међународних судова која је посветила значајну пажњу исказима лица која су саучествовала у извршењу неких дела, и њиховој доказној снази према другим окривљенима у оном делу у коме се терете те друге окривљене. Дакле, жалбена већа Трибунала за Руанду и Трибунала за бившу Југославију у пресудама „Ните Гека Нчами Хиго и Крајишник“, су истакли да искази саучесника који окривљују друге, морају пажљиво бити размотрени у светлу околности под којима су дати. Жалбено веће Трибунала у Руанди истакло је да судско веће задржава дискреционо право да прихвати и своју одлуку заснује и на непоткрепљеним, али иначе веродостојним и кредибилним исказима сведока, али да се исказ саокривљеног за злочин који окривљује друге може прихватити само ако је поткрепљен, односно ако је потврђен другим доказима. Жалбено веће Трибунала за бившу Југославију у предмету „Крајишник“ је навело је да судеће претресно веће мора да образложи разлоге за прихватање исказа сведока и саокривљених који имају мотив или подстицај да окриве другог окривљеног. Жалбено веће Трибунала за Руанду закључило је да се искази окривљених који окривљују друге у сваком случају морају разматрати са великим опрезом. Европски суд за људска права је у складу потпуно са наведеном праксом оба трибунала и предмет у коме је суд почео да се бави опасностима, тешкоћама и замкама договора са сведоцима у кривичним стварима и код нас и против Холандије из 2004. године и након тога има више предмета. Зашто се искази ових лица морају узимати са великим опрезом, постоје четири разлога, први - саокривљени је лице које је и само криво за криминални акт и може се лако радити о човеку лошег карактера који нема никакво поштовање према истини, нити никакав однос према истини, друго - саокривљени може да изрекне лажи о другом лицу у нади да ће избећи кривични прогон или смањење казне, треће - саокривљени може лажно да окриви једно лице да би заштитио неког другог, то може да уради из страха од правог извршиоца и због тога да би то увеличавајући улоге других саокривљених минимализовао сопствену улогу у извршењу злочина, четврто -

сазнања која окривљени има о томе како, када и где је кривично дело извршено, њему дају одличну прилику да се упусти у прилично уверљиво, али устварно лажно и обмаљујуће приказивање чињеница, једина ствар коју он у таквој консталацији мора да промени је у ономе што може да буде мање или више истинита верзија догађаја, јесте да измени идентитет својих саучесника, дакле та сазнања њега стављају у позицију да увери оне који су мање опрезни или неопрезни, да су његове лажи уствари истина. Одбрана опт. Мирка Опачића у свему овоме препознаје окр. сарадника Жарка Милошевића. Да би се избегла опасност од лажног оптуживања, судови морају исказе сведока сарадника и окривљених сарадника да испитују са екстремним опрезом и да их провере, упореде са другим изведеним доказима и потврде у односу на друге изведене доказе. Исказ Жарка Милошевића у делу у коме он оптужује Мирка Опачића не може бити потврђен ниједним другим изведеним доказом. Упоредјујући тај исказ са исказима других сведока долазимо до тога да су сви сведоци за које Милошевић тврди да су присутни критичном приликом на састанку који је наводно одржан 26. децембра 1991. године, у Месној заједници у Сотину, експлицитно негирају да се гласало о привођењу или стрељању мештана. Сведок Винко Тркуља је навео да се ни 26. децембра 1991. године, нити било ког другог дана није гласало о убиствима и стрељањима, сведок Лазар Тинтор такође каже да се није гласало о убиствима. Оба сведока кажу да Жарко лаже о томе. Сведок оптужбе Милан Вученовић, каже да се говори о исељењу, али не и о стрељању. Сведок Миле Остојић рекао је да може да стави руку у ватру да Мирко Опачић у стрељању мештана није учествовао ни на који начин, ради се о сведоку који познаје Мирка Опачића цео живот. Исказ Жарка Милошевића нема потврду и ни у делу који се односи на наводни претходни договор Вишића и Опачића за аутобусе, за исељење мештана Хрвата. Сведок Милорад Вишић то негира, баш као што негира и Опачић и у односу на оно што Милошевић тврди око наводног договора између Опачића и капетана Милинковића о уступању камиона за стрељање, немамо никакав доказ који исказ окривљеног сарадника потврђује, напротив ово негирају и Опачић и Милинковић, као и сведок Тодоровић. На крају имамо и суочење Опачића и Милошевића у овој судници, Тужилац је навео у завршној речи да оптужени нису били убедљиви у суочењу, али одбрана не дели тај став, напротив Опачић је овде викао на Милошевића, који је на крају само прозборио гледајући у под да Опачић није био тако слаткоречив у оно време као што сада прича. Поставља се питање какав је ко био пре и после 1991. године, тако је Мирко Опачић водио до рата фудбалски клуб у Сотину са Ивицом Матијашевићем, за време рата и уласка и после уласка српских снага у Сотин, радио је у Месној заједници у време догађаја је био председник Месне заједнице, данас живи поред Зрењанина. Од свих сведока Хрвата који су изјаве дали пред хрватским судовима ниједан једини сведок није по злу поменуо Мирка Опачића Сентина, који цео живот живи у Сотину и који је на тој руководећој функцији у Месној заједници. У такво време то је велики резултат. Од српских сведока који су давали исказе у овом поступку Миле Остојић је рекао да би ставио руку у ватру да Мирко није учинио дело за које се терети, Мирко Ковачевић каже да нема шансе да је Мирко учествовао у ликвидирању, Никола Лончар каже да није, Тркуља и Тинтор кажу исто, Миле Вученовић каже да није било прављења списка за убиства. Нема никога ко би пред судом могао да каже било шта лоше за Мирка Опачића, осим Жарка Милошевића који је једини чуо да је Мирко рекао да треба побити све Хрвате и оставити само Иву Каубоја да би се видело какви су Хрвати. Нико други то није чуо, ни Срби, ни Хрвати, вероватно ни Иво Каубој, ни пре ни после овог догађаја Мирко Опачић није стигао ни пред судију за прекршаје, то

је дакле Мирко Опачић. Треба видети ко је Жарко Милошевић, сведоци Хрвати, пред хрватским судовима кажу да их је за време српске власти 1991. године малтретирао, тукао, отимао паре, Никола Лончар је рекао овде у овој судници као сведок да се Жарко питао за оно што се дешавало у селу, да је одређивао шта ће се десити и да је сама позиција команданта ТО говори даје могао да одреди свакоме па тако и њему и било коме другоме шта ће да раде, јер је он у неку руку био командант свима који су били у селу. Он је човек који је убио хладнокрвно Стјепана Штера, без икакве потребе, он је човек који је убио Марина Кушића са леђа хладнокрвно без икакве потребе, сведок Борис Анојчић да њега само поменем, бивши пријатељ Жарка Милошевића је овде рекао да се није изненадио када је чуо после неколико година да је Жарко Милошевић убио Марина Кушића, то је човек који одвози и убија 13 својих суграђана, мештана Сотина, организује затрпавање тела па их онда ископава 1995. године и пребације у секундарну локацију, о свему овоме Милошевић ћути 22 године док на крају није ухапшен 2013. године, када почиње да ради савест, то је нека чудна врста свести. Врло је битно овде одредити шта је била та Месна заједница, шта је радила Месна заједница у Сотину, чули смо од сведока да је Месна заједница радила послове који су враћали живот у Сотин, да је вршила поправку кућа, храњење стоке, пољске радове, поправку водовода, клаонице, школе, ниједан сведок није рекао другачије од тога, нити је Тужилаштво пружило иједан једини доказ о супротном, о било каквим борбеним активностима припадника Месне заједнице или било каквим војним или полицијским задацима. Месна заједница није била надређена ни Територијалној одбрани ни полицији, у ситуацији у којој постоји војна команда места ваљда је јасно ко је главни у месту. О томе ко је једини могао да наређује командир Територијалне одбране сам Милошевић је навео да је само војна команда којој је био потчињен могла да му наређује. Тужилаштво је по сваку цену и на различите начине покушало да успостави хијерархијски однос између Месне заједнице и Територијалне одбране, а сам Жарко Милошевић нигде није употребио реч да му је неко наредио, него само да му је Опачић рекао. Просто се намеће питање, а како су постављани по Тужилаштву за ратне злочине људи на место председника Месне заједнице и командира полиције, да ли су ту биле неке максималне процедура, наспрот томе наведене минималне процедуре или су се скупили па су између себе изабрали у потпуно неформално ко ће шта да буде. Да ли су председник Месне заједнице и командир милиције према ставу Тужилаштва за ратне злочине такође такозвани командир милиције и такозвани председник Месне заједнице, јер је у оптужници наведено да је Мирко Опачић као председник савета Месне заједнице био и по положају и по функцији најугађенија личност у том органу, дакле само организациона структура Територијалне одбране се релативизује, командант Територијалне одбране добија префикс такозвани командант, а на другој страни по ставу Тужилаштва Месна заједница има веома солидну структуру, то је по Тужилаштву озбиљан орган. Међутим, оваква настојања Тужилаштва немају никаквог упоришта у доказима и представљају голу тврдњу оптужбе и као такви би требали да буду одбачени. На крају улога Милошевића лично се до те мере минимализује као да он није једини који је учествује у свим догађајима покривеним овим оптужницама, у оптужници стоји да је несумњиво да је Милошевић био недорастао задатку команданта локалне ТО, а око њега се налазе припадници регуларне војске ЈНА, Месне заједнице и милиције, већина њих из тог састава у сваком погледу је била стручнија и професионално способнија од њега за обављање дужности, па се поставља питање шта овај навод из оптужнице представља. Данас знамо да је тај недорасли Милошевић имао екипу са Цвелетом, Вељком

Васиљевићем, вероватно и Павићем и Јокићем који су недостижни и та екипа је можемо да кажемо била поприлично опасна за цивиле у Сотину. Одбрана сматра да су изведени докази и првостепени поступак у потпуности осујетили један некоректан покушај Тужилаштва да се релативизује улога Жарка Милошевића. Тужилаштво стално понавља да окривљени сарадник говори истину, одбрана ће се сложити са Тужилаштом да Милошевић говори истину у једном делу, то није спорно, несумњиво је и истина је да је Милошевић учествовао у убиству свих 16 жртава за које се суди, то није спорно. Несумњиво је да је он закопавао тела и то није спорно и да их је он откопао и показао где су, ни то није спорно, међутим то што Милошевић говори истину за нешто, не значи аутоматски да је он говори за све, да је прогутао неку таблету истине и сада прича све, а то је оно што нам изгледа Тужилаштво овде сервира, све што каже је истина. То је логичка замка за коју се нада да веће неће насести и да неће у њу упасти. Врло је јасно да у неким стварима окривљени сарадник говори истину, у неким стварима је очигледно да лаже. Што се тиче тврдње Тужилаштва да Милошевић нема мотив, јер је он признао и у највећем делу теретио себе уз сво дужно поштовање према Тужилаштву, таква тврдња је у највећем лишена било каквог смисла. Милошевић је имао мотив и да побије 13 мештана Сотина, као и да одглуми грижу савести. Мотив за убијање се најбоље види у исказу сведока Николе Лончара дат на главном претресу у коме стоји да су ти људи група 13 страдалих људи првенствено страдали из разлога што је већина њих била опљачкана, што су им одузете материјалне ствари, нису страдали зато што су били Хрвати или зато што су били неки злочинци или зато што су били ратни заробљеници, јер се ту ради првенствено највећим делом око цивила и то знају сви цео Сотин. Што се тиче мотива да лажно оптужи друге и тог мотива ваљда је свима јасно да Милошевић има на претек. Ради се о човеку који је малтретирао, плачкао, пребијао и убијао оне који су му били у власти и који ни на који начин нису могли да одговре. Парадигма целог поступка је убиство Марина Кушића, и разлога због којих је тај човек убијен и како је убијен, зверски са леђа хладнокрвно и сада грижа савести опада, дође човек промени се и прича само истину и још се и покајао. То је човек који је 22 године ћутао породице оштећених је заробио у 1991. годину и 22 године једино је он знао где су тела. Шта тај човек не би урадио за смањење казне за 20 на 9 година затвора, да ли може да се замисли нешто што би могао да уради, а да не би урадио, он би све урадио. Да ли је толико свима немогуће да поверују да би онај који је убио човека са леђа имао било какав проблем да некога невиног пошаље на робију, по мишљењу не би имао проблем. Није ван разумне сумње доказано да је Опачић учествовао у убиству 13 лица у Сотину и према мишљењу одбране дошли смо до тога да у разумној сумњи морамо одлучити у корист окривљеног и колико год да поверујемо Тужиоцу да је постојала могућност да се ово десило, та оптужница сасвим је сигурно могло да се деси и да Опачић у томе није учествовао, нити је доказано ван разумне сумње. Сматра да суд после овог поступка треба Мирка Опачића да ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог Милинковић Мирослава, адв. Алексић Радоје у завршној речи је навео да је најтеже родбини пострадалих на овако један трагичан и болан начин па изражава саосећајност у њиховом болу и трагедији. Навео је да је оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО 9/13 од 31.12.2013. године његовом брањенику Мирославу Милинковићу стављено на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у помагању из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези са чл. 24 КЗ СРЈ. Навео је да су наводи оптужнице у суштини противучени и недоследни, а што

поткрепљује следећим неспорним чињеницама. Јавни тужилац наводи да су у децембру 1991. године почеле да пристижу избеглице из западне Славоније и да би се обезбедио њихов смештај са вишег нивоа власти области Славоније, Барање и западног Срема, одлучено је да се становништво несрпске националности исели са тог простора и пребаци на територију под контролом Хрватске власти. Са овом чињеницом окр. сарадника Жарка Милошевића наводно упознаје окр. Мирко Опачић и Милорад Вишић и то дана 26.12.1991. године, а окр. сарадник Жарко Милошевић одлази у Вуковар где посредством Станка Вујановића обезбеђује аутобус за превоз тих људи, а истог дана окр. Мирко Опачић саопштава окр. сараднику Жарку Милошевићу, односно наводно саопштава да неће сви цивили предвиђени за иселење ићи аутобусом, већ да ће један број тих цивила о којима ће се касније на седници савета Месне заједнице договорити, да ће ићи камионом на неко место и да ће тамо бити и стрељани. Дакле на страни 4 и 5 оптужнице јавни тужилац тврди да су Мирко Опачић и окр. сарадник Жарко Милошевић, дакле да су њих двојица договорно донели одлуку да се издвоје 13 лица и да буду ликвидирани, а на страни 17 оптужнице јавни тужилац наводи да Мирко Опачић наводно саопштава окр. сараднику Милошевић Жарку да неће сви цивили предвиђени за иселење ићи аутобусом већ да ће један број о коме ће се касније договорити ићи камионом на стрељање. Оваква недоследност у наводима оптужбе је потпуно јасна и видљива. При томе у оптужници је нејасно да ли је постојала претходно договорена одлука између окр. Опачића и сарадника Милошевића у ликвидацији наведених 13 цивила или је пак окр. Мирко Опачић истог дана у виду саопштења обавестио окр. сарадника Милошевић Жарка о тој одлуци, што значи да окр. сарадник Милошевић није учествовао у доношењу те одлуке у шта се засигурно не може поверовати и не сме поверовати, већ се ово мора третирати као чиста измишљотина Милошевић Жарка. Окр. сарадник је навео да окр. Милинковић Мирослав критичном приликом 27.12.1991. године када је дошло до стрељања ових 13 цивила није био у Сотину, те је навео да му је камион дао на употребу поручник члан војне команде Драган Тодоровић, при чему наводи да му је прво рекао окр. Мирко Опачић да оде у војну команду код капетана Милинковића да обезбеди камионе, подвлачим камионе, употребљавајући множину те да је отишао у војну команду код Милинковића који је био упознат са неким стварима од Милорада Вишића не објашњавајући при томе шта је то Милорад Вишић и о којим стварима упознао капетана Милинковића, да би касније на питање јавног тужиоца шта му је Опачић саопштио окр. сарадник Милошевић одговорио да му је Опачић рекао да иде да се договори да обезбеди камион и навео је да му је Вишић рекао да је Милинковић упознат па да је претпоставио да зна за шта му треба камион, а и Тодоровић је знао долазити у територијалну одбрану. Дакле, на круцијално питање јавног тужиоца окр. сарадник одговара да претпоставља да је Милинковић знао за шта му треба камион али то децидирано не тврди. Непрецизни су одговори окр. сарадника Жарка Милошевића, неодређени и несигурни, па тако наводи да је Милинковић био упознат од Вишића са неким стварима не наводећи о којим се то стварима ради, шта је у питању, а што је потпуно неодређено и Милорад Вишић који је саслушан као сведок у овом поступку даје свој исказ који је потпуно супротан и ничим подударан са исказом окр. сарадника Милошевић Жарка који свој исказ базира на претпоставкама, а не на децидираним тврдњама. Нејасно је због чега би само Мирослав Милинковић одговарао за давање камиона кад он 27.12.1991. године није био у Сотину већ је био на одсуству у Крагујевцу код породице, а што потврђује и окр. сарадник Жарко Милошевић, те да је посредством члана војне команде Драгана Тодоровића који је

деловао као заменик Милинковића од њега добио војни камион на располагање територијалној одбрани, а који је могао и да одбије извршење такве наредбе и да такву наредбу спречи. Јасно произилази из наведеног да ни Тодоровић, а ни Милинковић нису имали никакво сазнање да ће камион војни послужити окр. сараднику Милошевић Жарку за транспорт 13 лица цивила ради ликвидације, те да нису ни имали могућност да спрече извршење тог дела. У својству сведока саслушан је Драган Тодоровић који је изјавио да је војска давала услужна возила на захтев територијалне одбране, а сам Жарко Милошевић окр. сарадник није могао да се сети од кога је тражио камион 26.12.1991. године, можда од њега, можда од Милинковића, а можда и од Јанковић Небојше Милинковићевог заменика, а сам Тодоровић изјављује да се не сећа доласка Жарка Милошевића у команду нити да му је уопште давао камион, нити се сећа да му је Милинковић уопште рекао да неће тих дана бити у Сотину, нити да ли га је упознао са чињеницом да камион треба дати окр. сараднику Жарку Милошевићу. Такође сведок Радомир Несторовић детаљно објашњава да му је налог за коришћење машине „улта“ дао Бранко Тркуља ради равњања неког пута поре винограда који је разорен услед пролаза тенкова и да му је Бранко рекао да ће доћи други његов човек па је тада дошао Жарко Милошевић кога овај сведок није знао и да му је Милошевић рекао да иду да изравњају неку земљу, пут поред винограда, који је разорен тенковима и да је кад су дошли на лице места Милошевић изашао из „улта“ стао са стране наводећи Несторовић Радомира где треба земљу да баца, а овај сведок је овде на претресу децидирано објаснио да он никакве лешеве није видео, а ово је такође врло стидљиво и окр. сарадник Милошевић потврдио. Дакле сведок Несторовић Радомир тврди да никакве везе није имао са окр. Милинковић Мирославом, да му он није дао никакав налог за вожњу ове машине „улта“ и равњања пута, јер 80. моторизована бригада којом је руководио Мирослав Милинковић у својој формацији није имала овакву машину, те да непосредног контакта између Милинковић Мирослава и Несторовић Радомира везано за ову машину није ни било. Сви саслушани сведоци су говорили о окр. сараднику Жарку Милошевићу као локалном шерифу, да је он сам себе поставио за команданта Територијалне одбране без икаквог формалног акта, а насупрот томе нико ни једну ружну реч није рекао о окр. Мирославу Милинковићу тада команданту места Сотин, већ су напротив говорили да је реч о часном капетану ЈНА у то време који се коректно понашао и према Хрватима и према Србима. У овом конкретном случају имамо једну супротност, овде окр. сарадник Жарко Милошевић да би прикрио мања кривична дела која је починио према многим мештанима у овој средини на један врло перфидан начин у ратном подручју, користиће долазак великог броја избеглица српске националности из Западне Славоније у место Сотин сматра да му се указала идеална прилика да би прикрио своје криминалне радње јер се на основу исказа појединих сведока у једном посредном смислу да закључити да је Жарко Милошевић многа од ових лица која су настрадала претходно опљачкао односно да им је отео имовину. Не може се прихватити став јавне тужбе да је код окр. сарадника Жарка Милошевића дошло до гирже савести и да је његова савест прорадила након свега што је починио јер он овде на претресима није показао својом мимиком, покретима, душевним стањем, својим погледом или било чиме другим да се саосећа са својим жртвама нити да испољава искрено кајање приликом помињања злочина које је починио.

Дакле очите су противучености у оптужници, а настале су као последица тога што основа оптужнице и сви одлучујући докази за које се везује оптужба су базирани

на противречним неповезаним и непоузданим исказима окр.сарадника Жарка Милошевића.

Што се тиче исказа осталих саслушаних сведока навео је да су многи сведоци потврдили да у месту Сотин и поред постојања контролних пунктова возила су могла да се крећу поред њих и без посебне контроле посебно кад се неко представи као командант Територијалне одбране за таква лица таква врста контроле сигурно не би важила. По становишту одбрану сви наводи окр. сарадника који се тичу Мирослава Милинковића су потпуно произвољни, измишљени.

Имајући све напред изнето бранилац окр. Мирослава Милинковића сматра да током поступка није поуздано на несумњив начин и са сигурношћу утврђено да је Милинковић Мирослав починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва помагањем из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези са чл. 24 КЗ СРЈ, па је предложио да се окр. Милинковић Мирослав због недостатака доказа ослободи од наведне оптужбе, а у смислу одредбе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП.

Бранилац окр. сарадника Жарка Милошевића адв. Мирјана Абдоли је у завршној речи најпре изразила искрено саучешће породицама трагично настрадалих мештана Сотина у јесен и зиму 1991. године. Навела је да је Тужилаштво за ратне злочине 28.06.2013. године са оптуженим Милошевић Жарком склопила споразум о сведочењу из чл. 321 ЗКП. Тај споразум се базира на својеручној писменој изјави оптуженог од истог датума. Од склапања споразума до закључења доказног поступка пред судским већем дошло се до нових сазнања везано за догађаје који су обухваћени овом оптужницом и то првенствено на основу извештаја вештака медицинске струке, али ни у ком случају нису оповргнути наводи из исказа који је саставни део тог споразума па сматра да и даље постоје услови да се тај споразум о сведочењу који је закључен између окр. Жарка Милошевића и тужилаштва одржи на снази, а што би био и њен предлог као браниоца овде окр. сарадника. предложила је да суд окр. сарадника ослободи плаћања трошкова кривичног поступка јер је реч о незапосленом лицу које живи са супругом и ћерком, да обзиром на прилике које владају у месту његовог пребивалишта приморан је да школује ћерку изван места пребивалишта, издржава се од повремених рада, па је молила суд да истог ослободи плаћања трошкова кривичног поступка јер би плаћање ових трошкова довело у питање издржавање окривљеног и издржавање његове породице.

Окривљени Митровић Драган у завршној речи је изјавио да прихвата у целости завршну реч свог браниоца и наводи да он није извршио кривично дело за које га терети јавна тужба, да он није убио Снежану Блажевић како то тврди окривљени сарадник јер је по изјави вештака медицинске струке из Хрватске Снежана Блажевић преминула а да је узрок смрти непознат и да је преминула 01.10.1991. године, те да се то разликује од изјаве сведока сарадника. Тужилац је покушао да његово присуство у вези кривично-правне радње под тачком 1 изреке пресуде докаже сведоцима и то исказом сведока Безбрадица Предрага, међутим и овај сведок као и други сведоци нису неутрални сведоци већ су обухваћени оптужницом за ратне злочине у Хрватској. Што се тиче кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде а ради се о догађају од 27.12.1991. године када је ликвидирано 13 цивила, тврди да није учествовао у извршењу те радње и да се ту прича заснива на изјави окр. сарадника Жарка Милошевића као и опт. Лончар

Драгана који је тврдио да га је видео да се расправља са Миром Рагуж и да је пуцао у њу, а да је после овде на главном претресу он изменио ту своју изјаву рекао је да су сви били слично обучени, да му је његово име звучало познато када му је неко рекао да је био Драган, а кад га је видео овде пред судом не може да каже да ли је то тај човек или није. Такође окривљени је потврдио да је окр. сарадник један локални шериф, кабадахија сеоски који има своју екипу, који је радио шта је хтео и окр. Митровић наводи да је са њим више пута дошао у вербални сукоб и да ради тога он њега неосновано терети. Навео је да се не осећа кривим ни по једној тачци оптужнице и да ће суд правилно сагледати све ове чињенице и доказе и донети пресуду.

Окривљени Лончар Драган у завршној речи је навео да у целости прихвата реч свог браниоца и да је све што је знао у вези кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде која се њему ставља на терет искрено рекао пред судом и у току истраге и у току главног претреса како је било. Жао му је што је уопште био део свега тога, жао му је настрадалих људи и њихових породица, он није ништа незаконито урадио и није ником нанео никакво зло.

Окривљени Опачић Мирко у завршној речи је навео да прихвата у целости реч свог браниоца дате у завршној речи, да се не осећа кривим и да није извршио кривично дело за које га терети јавна тужба. Он као председник Месне заједнице се трудио да покрене живот у селу Сотин те ратне 1991. године, примио је на хиљаде избеглица, а није размишљао кога треба убити. Није имао разлог да стави 13 људи на списак за ликвидацију и све су то измишљотине окр. сарадника Жарка Милошевића уопште није било речи о ликвидацији људи. На том списку је било људи са којима је он био одличан пријатељ, никада није имао проблема са Хрватима, а Милошевић је убио и Марина Кушића „Поштар“, па је прво покушао да то убиство пребаци на Вељка Васиљевића а касније је признао да га је он убио. По мишљењу Мирка Опачића ових 13 цивила су убијени зато што су опљачкани од стране Жарка Милошевића, те да они нису смели ући у аутобус ради иселења јер би они били тешки сведоци за Жарка Милошевића. Најтеже му пада наводно „кајање“ Жарка Милошевића јер да се заиста каје и да му је прорадила савест испричао би Жарко Милошевић истинито све како се десило и једино што је тачно рекао да је он Опачић био тужан када је погинуо Мацура Миодраг јер му је он био друг и тад су сви били тужни због погибије Миодрага Мацуре. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе за наведено кривично дело, јер заиста није ништа урадио лоше већ је покушао да помогне да то село Сотин крене и да се врате избеглице, жене и деца.

Окривљени Милинковић Мирослав у завршној речи је навео да у потпуности прихвата реч свог браниоца, да је био критичном приликом у Сотину као командант места и командант 80. моторизоване позадинске бригаде, да се понашао часно и да га је живот понео тамо где не може ни да сања тако је и њега довео у ове просторије, из ове коже у другу не може, само би волео да се прихвати и да се зна и да знају чланови породице оштећених да он те људе који су настрадали није познавао, да ничим није допринео ни одабиру, ни по имену, ни по старосној структури, ни по чему да они буду ликвидирани, јер једноставно за то није ни знао па то није могао ни спречити. Уосталом сви сведоци који су овде пред судом саслушани су се детаљно изјашњавали о његовом боравку и раду у Сотину, нико ништа за њега лоше није рекао већ су напротив говорили да је имао коректан однос и он и припадници његове јединице током боравка на ратишту у Вуковару односно у селу

Сотин једнако и према Хрватима и према Србима. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе јер он није починио кривично дело за које га терети јавна тужба.

На главном претресу у доказном поступку суд је извео доказе испитивањем сведока Предрага Безбрадице, Милорада Вишића, Драгана Тодоровића (транскрипти главног претреса од 16.03.2015. године), сведока Милана Вученовића, Жељка Мијаковца, Милана Остојића и Саше Драче (транскрипт главног претреса од 17.03.2015. године), сведока Мирка Ковачевића, Бориса Анојчића, Радована Несторовића, Ивана Дондура (транскрипти главног претреса од 18.03.2015. године) и сведока Златка Пељхе, Николе Лончара, Винка Тркуље и Лазара Тинтора (транскрипти главног претреса од 11.05.2015. године), а затим је уз сагласност странака прочитао исказе сведока Анојчић Бориса пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 19.02.2013. године, сведока Ковачевић Мирка пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 12.03.2013. године, сведока Драча Саше пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 19.02.2013. године, сведока Остојић Милана пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 20.02.2013. године, сведока Вученовић Милана пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 26.03.2013. године, сведока Мијаковац Жељка пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 21.02.2013. године, сведока Вишић Милорада пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 26.03.2013. године, сведока Несторовић Радомира пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 15.05.2013. године, сведока Тодоровић Драгана пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 26.02.2013. године, сведока Дондур Ивана пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 26.02.2013. године, сведока Тинтор Лазара испитан од стране МУП ДП УКП Служба за откривање ратних злочина дана 10.03.2010. године и пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 20.02.2013. године, сведока Винка Тркуље пред Тужилаштвом за ратне злочине од 23.12.2013. године, сведока Николе Лончара пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 22.08.2013. године, сведока Пељха Златка пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 12.03.2013. године, наредбу о спровођењу истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ.1/13 од 29.01.2013. године, решење о задржавању РС МУП ДП УКП Служба за откривање радних злочина за Жарка Милошевића КУ-09/13 - ЛС.бр.06/13 од 29.01.2013. године, решење о задржавању РС МУП ДП УКП Служба за откривање радних злочина КУ-09/13 - ЛС.бр.07/13 од 29.01.2013. године за Лончар Драгана, записник о саслушању осумњиченог Драгана Митровића саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 дана 10.12.2013. године, записник о саслушању осумњиченог Драгана Лончара саслушан у полицији на записнику УКП - Служба за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-6857/09 од 29.01.2013. године и пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 дана 21.11.2013. године, записник о саслушању осумњиченог Мирка Опачића саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 дана 23.09.2013. године, записник о саслушању опт. Мирослава Милинковића саслушан пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 дана 24.10.2013. године, записник о саслушању окривљеног сарадник Жарка Милошевића са записника пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 дана 28.06.2013. године, те је извео доказну радњу суочења између окр.сарадника Жарка Милошевића и осталих оптужених, прочитао исказ о испитивању сведока Безбрадица Предрага пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 12.02.2013. године, сведока Ђукић Љубице пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 17.06.2002. године, чита се наредба о проширењу истраге КТИ.бр.1/13 од 23.08.2013. године, врши се увид и чита се допис Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку бр. К-

ДО-52/12 од 18.07.2012. године са списима Жупанијског суда у Осијеку бр. К-РЗ-17/12, записник о испитивању сведока Рагуж Јање пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 10.10.2002. године, записник о испитивању сведока Ђукић Евице пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 10.06.2002. године, записник о испитивању сведока Урукаловић Драгице пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 27.05.2002. године, записник о испитивању сведока Матијашевић Ивана пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 22.03.2004. године, записник о испитивању сведока Матијашевић Марије у предмету Кио-10/01 од 01.06.2002. године, допис Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку бр. КН-ДО-11/03-8 до 17.03.2011. године са подацима Завода за судску медицину у Загребу бр. 68.524-1109/2002 од 09.12.2001. године о умрлој Блажевић Сњежани и Идентификационим записником бр. 753/45-IV/02, допис Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку К-ДО-54/12 од 17.10.2012. године са подацима Завода за судску медицину у Загребу бр. 68.543-1128/2002 од 12.12.2001. године о умрлом Штер Стјепану и Идентификационим записником бр. 754/46- IV/01, допис Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку бр. КН-ДО-21/13 од 29.05.2013. године са достављеном документацијом која се односи на есхумацију, налог за есхумацију судије истраге Жупанијског суда у Осијеку од 18.04.2013. године, налог за есхумацију судије истраге Жупанијског суда у Осијеку од 22.04.2013. године, записник о очевиду (увиђају) за 18. и 19.04.2013. године, записник о очевиду (увиђају) за 22. и 23.04.2013. године од 25.04.2013. године, службену белешку ПУ Вуковарско-сријемске Службе крим.полиције Одјела ратних злочина од 29.04.2013. године, налог ЖДО Осијек КН-ДО-21/13 од 24.04.2013. године за обдукцију и вјештачење ДНА анализом посмртних остатака НН особа есхумираних из масовних гробница у Сотину, врши се увид у фотодокументацију ПУ Вуковарско-сријемске Одјела крим.технике бр. 511-15-04/4-ЕКС-1/13 и бр. 511-15-04/4-ЕКС-2/13 од 15.05.2013. године есхумације на локацији 1 - Сотински атар Сотин од 19.04.2013. године и локацији 2 - стара клаоница Сотин од 23.04.2013. године и у 2 ЦД са видео снимцима, допис ЖДО у Осијеку КН-ДО-21/13 од 15.10.2013. године са достављеном овереном документацијом о идентификацији посмртних остатака за 13 особа есхумираних 18-19.04. и 22-23.04.2013. године на локацијама - стара клаоница у Сотину и Сотински атар, која садржи допис Министарства бранитеља Републике Хрватске од 01.10.2013. године и за сваку идентифицирану особу записник о прегледу посмртних остатака, налаз о идентификацији методом анализе ДНА, потврду о смрти, извештај о идентификацији дана 19.09.2013. године и то за лица: Цицварић Славицу (Мато), Ђукић Крешимира (Маријан), Филиповић Кату (Јанко), Филиповић Марка (Стјепан), Кушић Магдалену (Марко), Кушић Марка (Марко), Матијашевић Ивицу (Иван), Рагуж Марка (Видоје), Рагуж Мирјану (Марко), Рагуж Мирослава (Анте), Рајс Андрију (Стјепан), Сили Хенриха (Андрија), Војковић Жељка (Алојзије), извршио увид у предмет Тужилаштва за ратне злочине СОК.бр.2/13 са прилозима у вези поступка у којем је до тада окр. Милошевић Жарко добио статус окривљеног сарадника, у копији (оригинал се налази у списима Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине - судије за претходни поступак), прочитао записник о саслушању окривљеног сарадника Милошевић Жарка КТИ.бр.1/13 од 05.08.2013. године, чији саставни део чини транскрипт наведеног записника, наредбу о завршетку истраге КТИ.бр.1/13 од 30.12.2013. године, наредбу о прекиду истраге КТИ.бр.1/13 од 30.12.2013. године, замолнице КТИ.бр.1/13 од 03.12.2013. године упућене преко Министарства правде и државне управе Републике Србије надлежним органима Аустралије и Канаде, извештај МУП-а РС 04/12 Стр.Пов.бр.13920/13 од

14.11.2013. године - извештај из казнене евиденције, извод из држављанства за окривљеног сарадника Жарка Милошевића заведен под текућим бр. 52072 у књизи Југословенских држављана бр. 27/2000 од 20.09.2007. године, решење о укидању притвора Вишег суда у Београду Одељења за ратне Злочине Ки-По2 1/2013 од 28.03.2013. године у односу на окривљене Милошевић Жарка и Лончар Драгана, извештај из КЕ за опт. Лончар Драгана, окр.сарадника Милошевић Жарка, опт. Милинковић Мирослава, опт. Опачић Мирка и опт. Митровић Драгана МУП Управа за аналитику 04/2 Стр.Пов.бр.235-13920/13 од 14.11.2013. године, извештај из КЕ за окр.сарадника Жарка Милошевића МУП РС ПУ Нови Сад од 25.02.2015. године, извршио увид у списе Жупанијског суда у Вуковару и то у исказе сведока Стјепана Раца од 27. маја (свибња) 2002. године дате пред Жупанијским судом у Вуковару, затим сведока Манде Скелецић од 10. јуна (липња) 2002. године дате пред Жупанијским судом у Вуковару, сведока Зорана Руфа од 12. јуна (липња) 2002. године дате пред Жупанијским судом у Вуковару, сведока Лазара Мороквашића од 10. јуна (липња) 2002. године дате пред Жупанијским судом у Вуковару и Лалић Ратка дат пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ.1/13 од 14.03.2013. године, прочитао потврду Српске области Славонија, Барања и Западни Срем, Општине Вуковар бр. 35-58 од 29.11.1991. године и потврду Српске области Славонија Барања и Западни Срем, МУП-а од 07.11.1991. године за окр. Митровић Драгана, извод из матичне књиге умрлих за Јованку Мартић, матичног подручја Нови Сад, под текућим бројем 1776 за 2008. годину од 15.04.2011. године и извод из матичне књиге умрлих за Бранка Тркуљу, матичног подручја Бегеч, под текућим бројем 18 за 2007. годину од 10.12.2009. године, налаз и мишљење Комисије вештака Института за судску медицину у саставу проф.др Душана Дуњића и др Зорана Михаиловића од 27.05.2015. године, затим је испитао судског вештака специјалисту судске медицине проф.др Душана Дуњића.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбрана оптужених суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП, нашао да су оптужени Митровић Драган и окр.сарадник Жарко Милошевић извршили описане кривично-правне радње у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци у ставу I ове пресуде, те да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези са чл. 22 КЗ СРЈ, а затим је због недостатка доказа сходно одредби чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП ослободио од оптужбе оптужене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића да су извршили и то опт. Драган Лончар и опт. Мирко Опачић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ, а опт. Мирослав Милинковић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чл. 24 КЗ СРЈ како је то ближе описано у изреци пресуде у ставу II.

Сведок Предраг Безбрадица испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 12.02.2013. године је навео да је пре избијања ратних сукоба живео са родитељима у породичној кући у Сотину, где је већинско становништво било хрватске националности и око 20-30% мештана српске националности. Током 1991. године почела су политичка превирања у Хрватској, оснивањем разних политичких странака и постепено долази до националне нетрпељивости, повремено и до сукоба.

Због тога српско становништво се осећало несигурним и знатан број српских породица је прешао у Србију, а нешто касније је и он прешао. Крајем септембра месеца заједно са комшијама се јавио по неком позиву на зборном месту у Шиду, где су задужили наоружање. Након што је војска изгранатирала Товарник његова јединица је једноставно ушла као оружана групација без неког отпора. У првој половини октобра месеца 1991. године, могуће да је то било и 14.10.1991. године у саставу оружане групе, састављене претежно од мештана и неких добровољаца из Србије, учествовао је у запоседању Сотина и практично никаквог отпора није било. Након тога у Сотину су формирани Територијална одбрана, милиција, била је стационирана и војна команда и Сотин је био пун војске, припадника Територијалне одбране, милиције, добровољаца и регуларне војске и њихове команде су биле смештене на разним местима. Зна да је командир Територијалне одбране био Жарко Милошевић, али не зна ко га је на ту функцију поставио, нити зна ко му је био заменик. Не зна да ли је одмах или нешто касније формирана и милиција, командир је био Мирко Ковачевић, припадници су били Саша Драча, Жељко Јокић, Борис Анојчић, Горан Павић, Жељко Мијаковац и све су то били мештани. Било је и добровољаца из Србије и то Драган Митровић, Миодраг звани Брка и још многи чијих имена не може да се сети. Његов задатак заједно са саборцима је био да држе страже око села и у селу, око појединих зграда, објеката, да приводе лица на саслушање по наредби Територијалне одбране или милиције, да иду у тзв. чешљање терена и томе слично.

Познато му је име Милорад Вишић, он је био доктор и мештанин Сотина, не зна да ли је имао икакву функцију у органима Територијалне одбране или милиције и да ли је на било који начин учествовао у спровођењу власти у то време у Сотину.

Не сећа се датума, могуће је да је то било крајем октобра месеца 1991. године у преподневним сатима 10-15 људи је било скупљено у згради, где је била смештена милиција и добили су задатак да иду у чешљање терена према Дунаву, не сећа се ко је то наређење издао. У тој групи поред њега су били и Жарко Милошевић, Горан Павић, Драган Митровић, лица са надимцима Зумбул или Цволе и Брка, Саша Драча, Борис Анојчић, не зна да ли је био Жељко Мијаковац, не сећа се да ли је био Драган Лончар, а мисли да је био и Жељко Јокић. Кренули су према викенд насељу Водице на обали Дунава, кретали су се у колони, а не зна ко је командовао овом групом. Дошли су до једне викендице, неко из групе, не сећа се ко, ушао је у викендицу и убрзо су изашли, а са њима је био и Штер Стјепан, кога је знао по надимку Пишта и Снежана, које је познавао од раније и били су мештани Сотина. Пришли су на 10-15 метара од њега, сећа се галаме, да је Зумбул спомињао неку шунку и обраћао се Пишти да је он наводно украо односно ту шунку однео. Одмах потом неко је изнео неку торбу у којој је била муниција и можда 2-3 тромблona. Када је то изнето Жарко је ногом одгурнуо Пишту, мисли да Пишта није пао само се затетурао низ страну према обали Дунава и онда је Жаре из аутоматске пушке испалио у њега рафално неколико метака, а он је био удаљен од њих 10-15 метара. Када је Жаре одгурнуо Пишту и кад се он одмакао од Снежане неколико корака, јер је претходно стајао поред ње, Жаре је испалио тај рафал, а одмах је запуцао и Драган Митровић из аутоматске пушке рафално са неколико метака у Снежану, није видео у који део тела је Снежана погођена, а то се све дешавало на удаљености 5-6 метара од њега. Не сећа се, али мисли да је и Цволе пуцао у Пишту у исто време када је и Жаре запуцао. Након убиства ово двоје људи, Цволе је одмах захтевао од њих да их покопају и

почео је да копа, њему се смучило и није хтео да му прилази и да копа са њим, а не сећа се да ли му је неко помогао у копању гробног места за ово двоје људи. Он се са већином групе удаљио од тих лешева и не зна да ли су они покопани на истом месту на ком су убијени и не зна да ли је још неко остао са Цволетом. Иначе пре поласка на овај задатак нико из групе није рекао да уколико пронађу нека лица да треба да их убију, нити им је речено да треба да их доведу у станицу милиције. Не сећа се где су после отишли, нити да ли је неко рекао старешинама Територијалне одбране или милиције шта се десило, он није никоме ништа рекао, јер га нико ништа није ни питао, нити је чуо да се нешто о томе касније коментарише.

Новембра месеца видео је у станици милиције Марина Кушића, који је био Хрват и поштар у селу, не зна ко га је довео ни због чега, као и да ли га је неко саслушавао. Није му познато да је Марин имао некакве везе са припадницима било које формације оружане групе у сукобу или да се бавио шпијунажом. Касније је чуо да је нестао, али не зна каква је његова судбина.

Децембра месеца 1991. године Жаре је наредио да у станицу милиције приведу Ивицу Матијашевића и професора Андрију Рајса, али им није речено из ког разлога треба да их доведу. Отишли су код њих, саопштили су им да треба да их приведу, они нису пружали никакав отпор, нити су протествовали и привели су их у станицу милиције. Не сећа се коме су их тачно предали, али се сећа да су у станици били скоро сви између осталих Жарко Милошевић и Мирко Ковачевић. Иначе пре овог привођења је чуо да постоји некакав списак, који он није видео и по коме је Жаре наређивао да се људи приводе. У поподневним сатима по Жаретовом наређењу заједно са Брком је привео Марка и Кату Филиповић, Марка и Магдалену Кушић и Жељка Војковића. Тог послеподнева су припадници милиције привели још нека лица и било је око 15 приведених лица. Не зна ко је приведена лица чувао у току ноћи, нити да ли их је неко саслушавао. Следећег јутра је заједно са Сашом Драча имао задужење да обилази куће у којима је било Хрвата и да их обавештавају, а не да приводе да треба да се око поднева окупе у центар села где ће их чекати аутобуси којима ће бити превезени на територију коју контролишу Хрватске снаге. Када је кретао на тај задатак лица која су претходног дана била приведена и даље су била у просторијама у које су их претходног дана оставили. Тек се у вечерњим сатима вратио у станицу и приведених лица није било у станици. Касније се причало, не сећа се ко је причао, да су та лица превезена војним камионом и да су убијена на некој циглани.

На главном претресу одржаном дана 16.03.2015. године сведок Предраг Безбрадица је навео да је био припадник милиције, Жарко Милошевић је био командант Територијалне одбране, Драган Митровић припадник милиције у Сотину, Драган Лончар припадник Територијалне одбране, не зна да ли је тада имао неку функцију Мирко Опачић, а Мирослава Милинковића не познаје. Негде октобра месеца 1991. године, не може да се сети тачног датума ишли су у чишћење терена, не сећа се ко је то наредио, претпоставља да је наредио командир милиције, били су Жарко Милошевић, покојни Зумбул, Драган Митровић, Горан Павић, Жељко Јокић, Драган Лончар, Борис Анојчић, Саша Драча, не може да се сети да ли је био Жељко Мијаковац. Приликом претреса викендица у једној од викендица су проиђени Штер и Снежана, сећа се да их је Жаре извео из неке викендице, они су стајали и одједаншут је дошло до пуцњаве, видео је када је Жаре одгурнуо низ падину Пишту, а не зна да

ли је Жаре пуцао или Зумбул. Не зна ко је пуцао у Снежану, није директно видео ко је у њу пуцао, али се сећа да га је Драган Митровић звао да му покаже како је пуцао у њу и на основу тога је претпоставио да је он пуцао. Након што му је предочен део исказа који је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине, а у делу у коме се изјашњавао да је видео да је у Снежану пуцао Драган Митровић, сведок је навео да је тако било и да је видео да је Митровић пуцао у Снежану, а свега тога се сећа као кроз маглу. Закопани су ови лешеве мисли да је Зумбул тражио од њих да их покопају, али су он и још неки то одбили, а ко је остао да их покопа то не зна. Учествовао је са Миодрагом Станојевићем када су цивили привођени у станицу и неке људе је он довео у станицу, јер им је било наређено да их приведу у станицу милиције, а не зна због чега су их приводили. Сећа се да је он привео Андрију Рајса, Иву Матијашевића, могуће је да је привео и Кушић Марка и Магдалену, колико се сећа њему је Жарко Милошевић наредио да их приведе и колико се сећа постојао је неки списак по коме су ти људи привођени. Довели су их у станицу, ту су преноћили и сутрадан су одвезени са камионом, не зна где су одвезени, јер није био у пратњи камиона. Касније се по селу причало да су ти људи стрељани и да су томе присуствовали Драган Лончар и Драган Митровић.. Након што је сведоку предочен део исказа који је дао у Тужилаштву за ратне злочине, а у делу коме се изјашњавао да се причало по селу да су ова лица побијена, конкретно лица која су била затворена преко ноћи у станици милиције, а чија је имена наводио, да су у том убиству учествовали Милошевић Жаре, овај Цволе или Зумбул, Митровић Драган и Лончар Драган, сведок је навео да су тако причали, као и да је од Драган Лончара чуо да је он само присуствовао. На сваком улазу и излазу из села су били пунктови, било је укупно три пункта и контролисала их је војска. Колико се сећа у милицији у то време претпостављени је био Мирко Ковачевић. У селу је постојала Месна заједница, али не зна да ли су сарађивали са милицијом. Познат му је Милорад Вишић, био је лекар и мисли да није имао никакву функцију у селу.

Сведок Борис Анојчић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 19.02.2013. године је навео да је од рођења живео у Сотину, у њему је био све до 30.09.1991. године и до тада је радио у продавници „Велепромет“. Јуна месеца 1991. године смртно је страдао један мештанин, за кога мисли да није ни био Србин и од тада је дошло до заоштравања међусобних односа, док се августа месеца у знатној мери осећала међунационална нетрпељивост између Срба и Хрвата, припадници хрватске и друге несрпске националности почеле су се наоружавати и да се организују у војне јединице из чега је било лако закључити да је сукоб већ почео. Крајем септембра или почетком октобра месеца тадашња ЈНА са Територијалном одбраном је извршила први напад на Сотин, војска је ушла у Сотин заједно са Територијалном одбраном и након тога је дошло до масовнијег исељавања српског живља из Сотина, а међу њима је био и он са породицом. Најевећи део мештана евакуисан је у Негославце, тамо је била формирана Територијална одбрана за шире подручје, тако да је и он мобилисан у ту Територијалну одбрану, али није сигуран да ли се та одбрана формирала независно од ЈНА. У првој половини октобра месеца у саставу тенковске јединице мештани Сотина су били организовани у два вода, који су касније сједињени и без икаквог отпора ушли су у Сотин. Уласком у Сотин формирана је Територијална одбрана углавном од мештана Сотина, а поред њих било је и неких добровољаца. Касније је сазнао да је у штабу Територијалне одбране било више лица, око 70-ак, између осталих Милорад Вишић, Бисерко Ковачевић, Слободан Ковачевић, Мирко Ковачевић и Миле Остојић, а штаб је био смештен у центру села, у

кући породице Љубас, Хрвата који су се већ раније иселили из Сотина. Припадници су носили старе смб униформе, имали су полуаутоматско и аутоматско наоружање, није постојала чврста војна организација, него су људи распоређивани на више локација у селу, а њих 8-9 је било смештено у једној кући према Дунаву, њихов командир је био Мирко Берић и оваква организација је функционисала до краја новембра те године. Након тога је била мало другачија организација и припадници Територијалне одбране су се враћали својим кућама уколико нису порушене, а ујутуру су долазили у штаб и добијали су конкретне задатке. Иначе Жарко Милошевића, Драгана Лончара и Жељка Јокића је познавао од раније, јер су сви били мештани Сотина, док је Драгана Митровића виђао по селу, али са њим није био у контакту, јер није био мештанин. Новембра месеца формиране су Месна заједница и милиција и мисли да су органи Месне заједнице били стационирани у истој згради где и Територијална одбрана, док је милиција била у истој улици и такође у згради породице Љубас. Старешина милиције је био Мирко Ковачевић, а он је у то време заједно са Безбрадица Предрагом пребачен у милицију. Не зна да ли је Жарко био у саставу милиције, био је Жељко Јокић, док за Драгана Лончара није сигуран, у станици милиције је остао до 10.12.1991. године и његово задужење је било да дежура, ложио је ватру, али никакву службену евиденцију о евентуално приведеним и саслушаваним лицима није водио. За време док је дежурао није видео да је неко привођен, саслушаван или задржан у тим просторијама где је била смештена милиција изузев у два случаја. Једном приликом је на улици срео Хрвата Видован Звонка и објаснио му је да није време да се неки људи враћају у Сотин. Када је у станицу доведен Марин Кушић било је видљиво да је физички малтретиран, али Марин то није хтео да му каже, а он је дошао да види шта се дешава са Марином, јер га је неко од родбине замолио да види шта се дешава са њим. Затекао га је у просторији у којој је ложио ватру, не може да се сети да ли га је неко чувао у тој просторији, а никада није питао због чега је ту доведен, докле ће остати и о чему се ради. Целе ноћи Марин је провео у истој просторији са њим и са његовим колегом, а у јутарњим сатима колега и он су отишли својим кућама да се окрепе и попију кафу и вратили су се око поднева у станицу, али у њој није затекао Марина. Питао је Драча Младена, припадника милиције где је Марин, а он му је одговорио да је отишао по неко наоружање, није му рекао где, нити са ким је отишао, али га он то није ни питао. Након тога више се није распитивао, а Маринова породица му је замерила што му није помогао, али објективно он није ни био у могућности да му помогне. Касније је од Маринове породице чуо приче да га је одвео Жарко Милошевић и да га је негде убио. Није му познато да су мештани Сотина који нису били Срби привођени, саслушавани, задржавани или мучени у просторијама где је била смештена милиција, могуће је да је то било у просторијама Територијалне одбране, али он то никада није видео.

Крајем октобра месеца заједно са неколико припадника Територијалне одбране затекао се на улици, међу којима су били Жарко Милошевић, Драган Лончар, Жељко Јокић, Предраг Безбрадица, Горан Павић, Миодраг Милинковић звани Цволе и још двојица добровољаца за једног од њих је знао да му је надимак Брко, када им је Жарко рекао да треба да иду у претрес терена према Дунаву на локацији званој Водице и сви су кренули. Кретали су се по свом нахођењу, он је заједно са Жељком Јокићем ишао на удаљености од 100-150 метара од остатка групе и када су дошли до тог насеља, које је било удаљено око километар од места одакле су кренули, зачуо је вику и галаму око једне викендице. Чуо је повике „руке увис,

излазите ван“, по гласу је препознао да то виче Жарко Милошевић. Кренули су Жељко и он према месту одакле су се чули гласови и кад су пришли на 50-ак метара, чуо је пуцање из аутоматске пушке, мисли да се чула рафална пуцњава. Када је престала рафална пуцњава, чуо је женски глас како каже „Миле, не мене“, чини му се да је чуо када је неко рекао „и њу и њу“ и да је препознао да је то Цволетов глас. Одмах након тога је зачуо пуцњаву из аутоматске пушке и рафалну пуцњаву, али није видео ко је пуцао. Када су пришли видео је да на земљи леже један мушкарац и једна жена и обоје су били у маскирним униформама хрватске војске. Сећа се да је Павић галамио и питао је зашто то раде и да су могли и њега да убију. Био је шокиран, није видео где је ко стајао и издвојио се из групе. Када су се вратили у штаб питао је Жарета шта су то урадили, а он му је одговорио да су претраживали кућу и да су у кући нашли пиштољ и пушку, али му није рекао ко их је убио. Након овог догађаја Безбрадица му је рекао да су Лончар и још неколико њих остали на лицу места да те лешеве закопају и никада више није ни са ким причао о овом догађају. После 10.12.1991. године преселио се у Илок где је добио и посао.

На главном претресу одржаном дана 18.03.2015. године сведок Борис Анојчић је навео да је био припадник Територијалне одбране. Једном приликом је дошао у команду да тражи дозволу да иде у Београд, али му је Жарко Милошевић рекао да не може добити дозволу док се не очисти један терен и да немају људства па како се ту затекао, узео је неке чизме и отишли су према Водицама у чишћење терена. Добро је познавао терен и заједно са Жељком Јокићем, можда је са њима био и Предраг Безбрадица, је претраживао горњи део или брдом. Наиме, било је речено да се у доњем делу тог насеља налази пуно наоружаних људи који су претња Сотину па је због тога био захтев да се тај терен прочисти и да се утврди да ли заиста тамо има наоружаних лица. Видело се да из тих викендица излази дим што је био знак да тамо има некога, стали су и чекали и након једно пола сата, можда чак и мање чули су да неко говори „излазите ван и руке у вис“ и кренули су ка месту одакле се чуо глас. Кад су били на неких 50-ак метара чуо се рафал, застао је, јер се уплашио, кренуо је и кад су пришли чуо је Снежану како виче „немојте мене, немојте мене“, из далека опет се чуо глас „и њу, и њу“, то је био глас Миодрага Милнковића и опет се зачуо рафал, када је пришао видео је то двоје мушкараца Пишту и жену Снежану да леже мртви. То је био први случај да је видео мртваца, позлило му је, отишао је до једног извора и умио се, дошао себи, исповраћо се и напустио је то место. Колико се сећа у то чишћење терена ишли су Жарко Милошевић, Предраг Безбрадица, Драган Лончар, Горан Павић, Миодраг Милинковић звани Цволе и сви су углавном имали аутоматске пушке. Мисли да су у претрагу терена ишла и два доборовољца из Вршца, а једног је знао по надимку Брка. Касније је питао шта се десило са Снежаном и Пиштом и Безбрадица му је рекао да их је закопао Драган Лончар, тамо на лицу места. Питао је и Жарка да ли је било потребно да се стрељају ови људи, он му је рекао да не зна ништа и да је тамо пронађен калашњиков, пиштољ код Пиште Штера, али он у то није проверавао. Једном приликом је дошла рођака од Марина Кушића и молила га је да помогне Марину и да га спаси, због тога је он одмах заједно са Милорадом Њежићем отишао у станицу милиције где је затекао Марину, али га није могао препознати, био је премлаћен, претучен, прљав и не зна одакле је ту био доведен. Помогли су му да се опере, дали су му да једе и целу ноћ су провели са њим. Мислио је да ће све бити у реду и отишао је кући када се касније вратио питао је Драча Сашу где је Марин, а он му је одговорио да је отишао по неко наоружање и да га нема. Распитивао се о Марину, али то је била табу тема. Након два до три месеца пронађен

је један леш на том потезу на којем су слутили да је Марин и тај леш је остао неидентификован односно НН лице, а он је сматрао да је то Марин. Не зна да ли је Жарко Милошевић имао неку функцију у селу, али је био самоиницијативан, Мирко Опачић је био у Месној заједници, Драган Лончар је био распоређен у Територијалној одбрани, мисли да се командант места презивао Милинковић. Не зна ко је вршио команду у селу да ли цивилна или војна власт, јер никада није долазио у контакт са војним властима, већ је једино имао контакте са цивилним властима. На излазима из села постојали су пунктови и свако је морао да има дозволу да би прошао пункт. Он је дозволу или више њих пошто је често излазио узимао у Територијалној одбрани, а не зна шта је писало на пропусници. Нико никоме није наређивао, нити је неко некога „зарезивао“. Никада пред њим Жарко Милошевић никога није малтретирао, али се хвалио да је малтретирао људе.

Сведок Саша Драча испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 19.02.2013. године је навео да је по уласку у Сотин октобра месеца 1991. године формирана Територијална одбрана и некакво руководство, не зна назив органа који је командовао том Територијалном одбраном, али се сећа неколико људи који су били главни и то Бисерко Ковачевић, његови синови Мирко и Слободан, Миле Остојић, Милорад Вишић, Жаре Милошевић и нека жена по имену Јованка. Они су били смештени у једној кући власништво неког Хрвата Љубаса, који се претходно одселио. У почетку је и он био у Територијалној одбрани. Углавном је ишао по селу, скупљао је стоку, напуштене ствари, али никога није приводио на саслушања. Познато му је да су неки мештани хрватске националности довођени на саслушање ради добијања информација о сакривеном оружју и стварима везаним за Војску Хрватске. У згради у којој су били смештени постојао је подрум и чуо је да су људи довођени у тај подрум ради саслушања. Након неких месец дана формирана је милиција, људи су били смештени у приватној кући, главни је био Мирко Ковачевић и он је прешао да ради у милицију, али није никога приводио на саслушања, има посредна сазнања да су неки људи ту првођени ради саслушања, али он то није видео. Сећа се као кроз маглу да је у станици милиције видео поштара Марина Кушића, али не зна ко га је ту довео, био је крвав по лицу и изгледао је као човек који је добио батине. Могуће је да је ту ноћ провео у станици и да је сутрадан одведен, али не зна ни ко ни где га је одвео и никада није непосредно чуо шта се догодило са Марином.

Чуо је за смртно страдање Стјепана Штера и Снежане Блажевић, али није био присутан на лицу места када се то догодило. Касније је чуо неке приче, не зна од кога, да су били наоружани, да су пружали отпор и да су убијени.

Крајем те године око католичког Божића Безбрадица и он су добили списак и задужење да обавесте неке становнике Хрватске националности да дођу пред кафану „Два ловца“ где ће бити обезбеђени аутобуси за превоз преко Шида за Хрватску, што су Безбрадица и он и учинили и обавештавали су те људе да са собом понесу и личне ствари и кључеве од кућа. Био је одређен да прати један од два аутобуса у којима су били мештани Сотина хрватске националности и у том аутобусу који је он пратио је било око 40-ак људи, а кренули су око 11,00 сати према Шиду, могуће је да је са њим у пратњи био неки Брко. Дан пре овог догађаја када су ови Хрвати испраћени аутобусима за Хрватску чуо је да је неколико мештана Сотина хрватске националности њих 10-ак приведено у станицу милиције и саслушавано. Приликом пратње аутобуса видео је да нема неких људи које је познавао, питао је некога за те

људе, не сећа се кога је питао и тај му је рекао да су одвезени војним камионом, али му није рекао где су одвезени, нити ко их је и где одвезао. Након 2-3 дана је чуо да су неки људи одвезени према Миклушевцима и да су убијени у неком риту, али није чуо ко је наредио да се убију, нити ко их је убио.

На главном претресу одржаном дана 17.03.2015. године сведок Саша Драча је навео да је по доласку у село Сотин најпре формирана Територијална одбрана па како је његова кућа била минирана и није имао где да буде, боравио је у згради где је била Територијална одбрана, а милиција је касније била у другој згради пребачена неких 100-ак метара даље од те зграде. Касније је он постао припадник милиције, Драган Митровић је био у милицији, Жарко Милошевић је био командир Територијалне одбране, Мирко Опачић мисли да је био у Територијалној одбрани, а није био у милицији, Драган Лончар мисли да није припадао ни милицији не Територијалној одбрани, Мирослава Милинковића није познавао. Ништа му није познато у вези страдања Снежане Блажевић и Стјепана Штера, касније је чуо да су убијени приликом претреса терена, у месту званом Адице, то је чуо од Цволета. Једном приликом у станици милиције је доведен Марин Кушић, није га препознао, јер је био крвав у лицу и видело се да је био бијен, није га могао ни погледати и мисли да је преноћио у станици милиције. Када је једно јутро дошао у станицу милиције добио је задатак да са Безбрадица Предрагом иде и обавештава Хрвате, чија су имена била написана на папирићу, да дођу код кафане „Два ловца“ и да са собом понесу основне ствари и документа. Њему нико није дао списак, већ је Пеђа држао списак у рукама. Касније је видео мисли два аутобуса који су те исте људе превезли до Србије, односно до Шида, а он је ишао као пратња једног од аутобуса, не сећа се да ли је и Безбрадица ишао као пратња, нити се сећа да је видео неки камион. Колико се сећа нико их није заустављао на пункту на излазу из села. Касније је сазнао да су још неки људи приведени у станицу и да су превожени војним камионом у непознатом правцу, али да нису исељени, већ да су наводно убијени, али он то није видео. На излазима из села су били пунктови и пропуснице је издавала војна команда. Није га занимала даља судбина тих људи. Лаж је да је он био у станици милиције са Мијаковац Жељком када су у станицу приведени Андрија Рајс и Иво Матијашевић.

Сведок Милан Остојић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 20.02.2013. године навео је да су мештани Сотина дана 14.10.1991. године заједно са јединицом ЈНА ушли у Сотин. Истог дана када су ушли, обратио им се капетан Максимовић, који је био смештен у кући поред које је била смештена Територијална одбрана и рекао им је да ЈНА све држи под командом, али да је неопходно да се у селу успостави и локална цивилна власт, Териотријална одбрана и милиција. Не сећа се да ли су тог истог дана или следећег дана приступили формирању штаба Територијалне одбране и Слободан Ковачевић је постављен за команданта штаба, који је иначе био резервни потпоручник или поручник. Након тога су самостално бирали чланове штаба и цивилне органе тј. одбор Месне заједнице, као највиши орган цивилне власти, који одбор је после њега поставио за председника Месне заједнице и уједно за в.д. директора предузећа „Сотин“. Успостављена је и станица милиције и за командира је постављен Мирко Ковачевић, који је кратко био на том месту и убрзо га је заменио Ђуро Лацковић. Сви припадници Територијалне одбране су били подељени по групама и размештени по пунктовима и кућама које су биле слободне. Првих 10-ак дана, по наредби команданта села, била је забрањена дискриминација по националној основи, организовани су текући послови и сви су

ималии радну обавезу, без обзира на националну припадност. Командант је наредио да сви Срби и Хрвати обележе куће белим врпцама и то је значило да у њима неко живи и да не би неко од припадника војске непотребно вршио претрес и тих кућа. Након 10-15 дана дошло је од смене капетана Максимовића и уместо њега је дошао капетан Милинковић који им је исто рекао да војска и локалне цивилне власти и даље треба да функционишу.

Није му познато да је у просторијама где је био смештен штаб Територијалне одбране и милиције неко привођен, саслушаван или малтретиран изузев случаја неког Микулића. Био је веома заузет и ангажован око послова у предузећу тако да је мало времена проводио у Сотину. Након месец дана од постављења на функцију председника Месне заједнице на мало нејасан начин је смењен или замењен уз образложење доктора Вишића да није пожељно да врши две функције и то председника Месне заједнице и директора предузећа па је на његово место за председника Месне заједнице постављен Мирко Опачић.

Нема сазнања где су, када и како смртно страдали Стјепан Штер и Снежана Блажевић, познавао је Марина Кушића као мештанина Сотина, али нема никаква сазнања шта се са њим догодило. Познавао је и Андрију Рајса, био је директор школе, али не зна како је он страдао, то је чуо тек неколико година касније. Наиме, много година касније је сазнао да је нека група људи, не зна колико њих, нестала. Познавао је Мирослава Рагуџа и Жељка Војковића, али не зна шта се са њима догодило. У то време виђао је у Сотину Жарка Милошевића и Драгана Лончара, али не зна њихове конкретне активности и ту врсту комуникације није имао са њима. Није му познато ко је учествовао у доношењу одлуке о исељавању Хрвата из Сотина како би се у њихове куће прихватиле српске избеглице из Западне Славоније.

На главном претресу одржаном дана 17.03.2015. године сведок Милан Остојић је навео да не може да се сети Драгана Митровића, јер није из Сотина, познаје Милинковића, али не зна да ли би га препознао, а познаје Жарка Милошевића, Мирка Опачића и Драгана Лончара. У почетку је основана власт у Сотину, а власт је основана под окриљем ЈНА и по наредбама, и то Територијална одбрана и цивилна власт у оквиру које била Месна заједница и милиција. Не зна да ли је од 15.10.1991. године када су дошли, Жаре Милошевић имао било коју функцију, док је Слободан Ковачевић био командант Територијалне одбране, а након једно 15-20 дана, он је изабран за председника Месне заједнице и в.д. директора предузећа Вупик које је било у Сотину. После 15-20 дана је смењен са места председника Месне заједнице под изговором, а то му је Вишић пренео, да не може да врши две функције и од тада није више био у штабу, тако да не зна када се догодило да је Слободан Ковачевић отишао, а да га је Жарко Милошевић наследио на месту команданта Територијалне одбране. Мирко Опачић је од 15.10.1991. године био заменик команданта Територијалне одбране, тј. Слободана Ковачевића, мисли да је Митровић био у милицији, док је у Савету месне заједнице био доктор Вишић Миле, Миле Вученовић, Мирослав Мацура и Мијаковац Јанко, они су били у саставу месног одбора, Мирослав Милинковић је био командир, командант места практично он је био командант свима у Сотину и Територијалној одбрани и свим јединицама које су биле у Сотину, он је дошао касније, можда 5-7 дана након 15.10.1991. године. У вези страдања Снежане Блажевић и Стјепана Штера ништа му није познато, Снежану је познавао, јер је из Сотина. Такође му није ништа познато у вези страдања поштара

Марина Кушића. Што се тиче страдања 13 мештана Сотина апсолутно није знао ништа, све страдале је познавао, јер су исти били мештани Сотина. Претпоставио је да је била недеља када су исти исељени, јер је он сваке недеље одлазио код породице у Калуђерицу, где је била у избеглиштву. Иначе Сотин се није могао напустити, ните се могло изаћи без војне пропуснице, које су се издавале у Месној заједници и у Територијалној одбрани људима који иду ван села, а иду на њиву да раде и оне су писане и Србима и Хрватима. Ништа му није познато о састанку у Месној заједници ни да су тамо прављени неки спискови, јер је пре тога био искључен из свега тога. Док је био на функцији председника Месне заједнице и као в.д. директор, сви су одговарали и били прозивани код команданта места да не смеју дирати Хрвате, пљачкати њихову имовину, обијати куће, војска је давала храну, а они су морали организовати да се та храна дистрибуира и Србима и Хрватима. Цивилна власт је била под командом Територијалне одбране, месни одбор је највиши орган цивилне власти и он је бирао председника Месне заједнице, основана је и милиција и командир милиције такође је одговарао команданту Територијалне одбране. Када је он смењен са места председника Месне заједнице на његово место је дошао Мирко Опачић, а не зна како је Жарко Милошевић постављен за команданта Територијалне одбране. У то време Месна заједница је имала безброј проблема, већина људи је напустила место, Сотин је остао без струје, без воде, свака кућа имала је стоку, сва летина била је на њивама, све је то њих чекало који су тамо дошли, као и војни задаци које су се морали извршавати и све је то требало организовати. По хијерахији која је била он као председник Месне заједнице није могао да издаје наредбе Територијалној одбрани и одлуке су се доносиле заједнички. Познаје Мирка Опачића од рођења, као и његову породицу и никада није показао нетрпељивост према Хрватима или људима који нису српске националности и своју би руку ставио у ватру да Мирко списак за ликвидацију није могао направити.

Сведок Жељко Мијаковац испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 21.02.2013. године је навео да су односи између Срба и Хрвата били нарушени и пре оружаног сукоба у првој половини 1991. године. Део хрватског становништва који су се партијски организовали почели су на разне начине да малтретирају део српског становништва, што је довело до исељавања највећег дела српског живља, а када је почео оружани сукоб почело је да се исељава и хрватско становништво. У првој половини октобра месеца, део становништва Сотина српске националности, организовао се у Територијалну одбрану и заједно са делом српске војске су запосели Сотин. Није ни било организованог отпора изузев појединачног пушкарања тако да нису ни имали већих отпора приликом запоседања Сотина и многи наоружани становници хрватске националности су се разбежали. Не зна ко је организовао састанак, али сећа се да су скоро сви били скупљени у Дому културе и тада је формиран штаб Територијалне одбране, а за команданта је постављен Слободан Ковачевић, формирана је и станица милиције и за командира је постављен Мирко Ковачевић, а неколико дана касније је он постављен за његовог заменика. Поред њега у милицији су били и Горан Павић, сада пок. Вељко Васиљевић, Саша Драча, браћа Саша и Жељко Торбица, Предраг Безбрадица, Жељко Јокић, Златко Пељха, нешто касније Драган Митровић и још један за кога мисли да је био добровољац из Србије, не сећа се да ли је Драган Лончар био припадник милиције, а седиште им је било у приватним кућама. Формирана је и Месна заједница и неки њени органи, али не зна појединости око тога. Никога нису приводили ради саслушања и задржавања у станицу милиције. Сећа се да је једном приликом у станицу приведен поштар Марин

Кушић, њега је саслушавао Мирко Ковачевић и иако се кратко задржао у станици сазнао је да је код Кушића пронађено оружје-калашњиков, поразговарао је кратко са Кушићем и отишао је из станице, јер је то од њега захтевао Ковачевић. Не зна шта се десило са Кушићем, нити је чуо у Сотину да се прича шта се са њим десило. Није му познато како су страдали Стјепан Штер и Снежана Блажевић, која му је познатија по презимену Кушић, чуо је кафанска оговарања да су ухваћени у неком викенд насељу на Дунаву у месту Водице, помињана су имена неког Брке и Цволета, а није чуо да се помињу имена Жарка Милошевића, Жељка Јокића и Драгана Лончара.

Негде око католичког Божића затекао се у станици заједно са Сашом Драча и видео је да неко доводи Андрију Рајса и Иву Матијашевића, није сигуран да ли их је довео Горан Павић или неко други. Питао је Сашу због чега их доводе и смештају у неку просторију, која је била у саставу те куће, али он није могао да му то објасни. Нешто касније је дошао Вељко Васиљевић и захтевао је од њега да одреди неке људе који ће стражарити испред те просторије где су ова лица доведена, што је он одбио и рекао му је да то одреди онај ко је наредио да се доведу ти људи, а онда му је он рекао да је то наредио командант Територијалне одбране. Касније је дошао и Жарко Милошевић, прошао је у те просторије, али њему ништа није рекао, јер ни тада нису били у добрим односима. Не зна да ли је неко одређен да чува те људе у току ноћи, јер су Драча и он одмах отишли одатле. Није чуо за постојање списка за привођење и саслушање људи, као и списка људи хрватске националности који треба да се иселе из Сотина. Наредног јутра када је дошао у станицу видео је један војни камион са цирадом и возача у њему и док је прилазио видео је Андрију Рајса и Крешу Ђукића како их неко води према задњем делу камиона, али није видео задњи део камиона и да ли је некога било у њему. Мисли да су Андрију и Крешу водили Жељко Јокић, Драган Митровић, а на метар од камиона је стајао Жарко Милошевић и видео је да стоји још неко иза камиона, али није видео о коме се ради. Том приликом није видео Драгана Лончара. Мисли да је препознао Драгана Митровића по гласу, стајао је са стране, али не зна из ког разлога је стајао. Ушао је у станицу и када је касније изашао није видео ни камион ни људе који су били поред камиона. Када се у поподневним сатима вратио у станицу Вељко Васиљевић питао га је где су они људи, а он му је одговорио да су отишли да хране стоку и да га више ништа не пита. Не зна ништа о аутобусима и исељавању Хрвата о томе није упознат и нити је учествовао у томе, само је сасвим случајно видео те аутобусе када је кренуо кући. Касније је свашта чуо да су ова лица одведена у Негославце, на нека испитивања у Вуковару, да су нестали, али он о томе ништа не зна.

На главном претресу одржаном дана 17.03.2015. године сведок Жељко Мијаковац је навео да је био припадник милиције, познаје Драгана Митровића који је такође био у милицији, Мирослав Милинковић је био војно лице у команди села, а Мирко Опачић је био у Територијалној одбрани, Драган Лончар је припадао Територијалној одбрани, али је био на стражи у једној улици, док је Жарко Милошевић био командант Територијалне одбране. Није му познато ништа у вези страдања Стјепана Штера и Снежане Блажевић, касније је у кафани или задрузи чуо о њиховом страдању, познавао их је Снежана је била из Сотина, а Штер се доселио у Сотин. Познавао је Марина Кушића, био је поштар у селу и једном приликом када је ушао у станицу милиције, видео је Марина да нешто пише за столом, питао га је шта и зашто то ради, али је изашао командир Ковачевић чији је он био заменик, рекао му је да га ништа не пита, да изађе ван и да га пусти да пише што је он и учинио. Није

приметио ништа по његовом лицу, а тек касније је чуо да је страдао. У вези страдања 13 цивила дана 27.12.1991. године је касније сазнао. Једно јутро је дошао у станицу милиције видео је војно возило, Жарета Милошевића, Митровића званог Брка, али не зна шта су они радили, видео је да су у товарни део камиона ушли Рајс Андрија и Ђукић Крешо, из милиције су ушли у кола у та војна кола, само је њих видео да улазе и мислио је да иду у радну акцију. Препознао је Митровића по храпавом гласу и мисли да се Брка презива Митровић, као и опт. Драган. Ништа му није познато у вези са прављењем списка. Претходни дан док је боравио у станици милиције, био је и Саша Драча присутан, видео је Рајс Андрију и Иву Матијашевића како улазе у станицу, ишли су сами, а за њима је после два-три минута ушао Горан Павић и мисли Предраг Безбрадица. Наишао је и Вељко Васиљевић, који је био у милицији и рекао му је да постави стражу и да је то наредио Жаре Милошевић, али пошто никога од људи није било он то није ни учинио односно одбио је да то учини, не може да се сети да ли је Жаре Милошевић долазио у станицу. Главни у селу као командант Територијалне одбране био је Жарко Милошевић. На излазима из села су били пунктови и да би се изашло морала је да се добије пропусница од војне власти. Није у добрим односима са Жарком Милошевићем, јер су се потукли у кафани односно Жаре га је ухватио за врат и покушао је да га удави. Није видео да је Жаре направио неки инцидент са Хрватима.

Сведок Драган Тодоровић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 26.02.2013. године је навео да су у првој половини новембра месеца 1991. године по кућама били распоређени штабски батаљони са припадајућим јединицама, интендантске и друге чете које су биле у саставу тог батаљона. Командант његовог батаљона колико се сећа био је Момир Милинковић, капетан прве класе. Његова јединица није имала никакве борбене задатке и дејства, држали су страже тј. контролисали улазак и излазак из села, чували команду, објекте од виталног значаја, обезбеђивали храну и за друге јединице у оквиру бригаде. Његов примарни задатак сводио се на активности везане за безбедност припадника Војске, дисциплину, извршавање задатака, одржавање морала и томе слично, а највише се сусретао са доктором Милетом Вишићем. Нису му познати случајеви исељавања неспрског дела становништва из Сотина, осим једног случаја када се нека жена пожалила да траже од ње да се исели, али да она то није желела, па је он упутио код команданта. За време његовог боравка у Сотину није било оружаних сукоба између зараћених страна, није упознат, нити је видео наредбу о успостављању команде места, команданта и чланова команде, углавном су се извршавала наређења команданта, а није му познато да ли је неко од мештана био члан команде. Сећа се да су у селу функционисале неке структуре власти као што су Месна заједница, Територијална одбрана и милиција, као и да је Територијална одбрана била смештена у приватној кући у главној улици. Припадници те Територијалне одбране су били Вишић, Торбица, Жарко Милошевић, Ковачевић, али не зна да ли су одржавали састанке, јер није присуствовао тим састанцима. Није му познато да ли су постојале просторије у милицији и у Територијалној одбрани у које су људи привођени, саслушавани, мучени или убијани, да ли су њихови припадници ишли у претрес и чишћење терена. Иначе војска није ишла у претресе и чишћење терена, јер је командант Милинковић војницима рекао да се не мешају у цивилне ствари. Сећа се да је војска услужно давала своја возила на захтев Територијалне одбране за превоз неког материјала, убирање летине, здравствене прегледе и слично. Није чуо и није му познато да су нека цивилна лица мештани Сотина око католичког Божића приведена у станицу

милиције, нити да је војска на било чији захтев дала неки камион или возача за потребе Територијалне одбране. По правилу одобрење за употребу возила је давао командант или лице које он овласти. Не зна да ли је постојала обавеза да се у одговарајућој документацији јединице евидентира коме је дат камион, у које сврхе, на који временски период и ко је могао тим камионом да управља.

Није му познато да ли је и како убијен Марин Кушић, ништа му није познато ни у вези убиства два цивила на Дунаву, као ни о нестанку неких цивила око католичког Божића, касније се причало међу војском да су нека лица исељена и да их нема. Не сећа се да је Жарко Милошевић долазио у команду, да је тражио од војске да добије возило са возачем ради одвођења неких цивила на ликвидацију, као и да је Милинковић рекао да ће наредних дана бити одсутан и да ће све то он – сведок средити. Не сећа се да је сутрадан дошао Милошевић и да му је том приликом рекао да су возило и возач спремни, након чега су преузети возач и возило.

На главном претрсу одржаном дана 16.03.2015. године сведок Драган Тодоровић је навео да је у Сотину био у оквиру позадинског батаљона, обављао је послове помоћника команданта за морал и његов основни задатак био је да одржава морал код војске, да не буде дезертирања и да се извршавају задаци. Скоро свакодневно је био у Сотину, понекад је одлазио у друга места, али када је био у Сотину сретао је многе људе па и Жарка Милошевића мисли да је обављао неки одговоран посао у оквиру организације села, не зна да ли Територијалне одбране или милиције или шта је већ постојало од органа цивилне власти. Познат му је Мирко Опачић, био је у неким органима власти, није му познат Драган Митровић, а Мирослав Милинковић је био командант позадинског батаљона и његов командант. Када је војска дошла у село сместили су се прво у школу, а затим су се сместили у куће, мештани су им помагали да се сместе, да их прихвате, а касније су они њима помагали колико су могли. Коришћена су моторна возила која је војска имала у саставу своје јединице за одређене потребе мештана. Не сећа се наредбе на основу које је постављен. Није му ништа познато у вези страдања цивила, само му је једноставно остало у сећању да су постојале одређене тензије када су ту дошли после одређеног времена, поготово после пада Вуковара, ту су и постојале одређене тензије међу самим становницима Сотина. Иначе Милинковић је био командант позадинског батаљона, били су сви смештени у Сотину и неколико дана после пада Вуковара почели су и припремне активности за повратак кући, а одлазили су како војници, тако и официри, па и он сам, одлазили су и кућама на одређено време на одсуство. Колико се сећа он је био на одсуству и када се вратио мисли да је Милинковић после тога отишао на одсуство за време католичког Божића. Виђао је неколико пута Милорада Вишића, били су заједно на вечери, био је и капетан Милинковић, тада командир и остало му је у сећању да је Вишић узео његову пушку и испалио рафал, а не зна да ли је Вишић имао неку функцију у Сотину, био је лекар и веома комуникативан. Биле су страже и на улазу и на излазу из Сотина и то је држала наша војска и само са пропусницама је могло да се прође и сви су имали пропуснице. Не сећа се да су имали у свом саставу машине улт, а имали су разне камионе у свом саставу. Сретао је Жарка Милошевића у Сотину, не зна да ли је било заједничких састанака у Сотину између војске и локалних структура власти, а и ако их је било њему то није познато, јер није присуствовао тим састанцима. Команду над селом је вршио позадински батаљон, не може да тврди да су имали свакодневно састанке у оквиру команде, не сећа се да су имали формалне састанке. Није му познато да су његова јединица и

његов командант учествовали на било који начин у успостављању тих цивилних органа власти и персоналним решењима тих цивилних органа. Не сећа да је Жарко Милошевић долазио у команду и да је добио од војске камионе за одвожење цивила, а он није ни одобравао камионе нити било шта, али за те сврхе то му стварно није познато. Не зна ко је мењао команданта када је командант одсутан. Према његовим сазнањима војска није учествовала ни на који начин у ликвидацији становништва. Не може да се сети да ли је са Жарком Милошевићем разговарао нешто у вези камиона, нити да је Жарко тражио камион са возачем. Познато му је и виђао је у селу да су камиони коришћени за превоз дрва, кукуруза, кромпира и других потрепштина за потребе села.

Сведок Иван Дондур испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 26.02.2013. године је навео да је септембра месеца 1991. године био мобилисан у 80. моторизовану бригаду, која се више пута распадала, али при трећој мобилизацији упућени су у село Сотин, код Вуковара, неколико дана пре пада Вуковара. Његов батаљон је био размештен по слободним кућама у селу. У том батаљону је био на функцији официра безбедности иако је тада има мало више од 20 година и био је потпуно онеспособљен за ту функцију. Добио је од претпостављеног из бригаде задужење да прикупи информације о евентуалним припадницима друге стране у сукобу, али по процени претпостављеног то је врло лоше урадио и био је незадовољан, па је због тога одредио другу особу за тај задатак. Претпостављени га је упутио на доктора Милета Вишића, који је наводно био задужен за некакву безбедност, али никакве информације није добио од њега. Чуо је да је постојала Територијална одбрана, да њени припадници нису били обучени као прави војници. Никада није био упознат са наредбом о установљавању команде места, али је о томе био усмено обавештен. Командант команде места био је капетан Милинковић, поред њега су били Драган Тодоровић и Немања Јанковић. Не зна да ли се одвијала нека сарадња између војске и Територијалне одбране, нити да је војно возило давано ТО и ако је тако нешто одобрено то одобрење је могао да да само капетан Милинковић. Новембра или децембра месеца те године долазио је неки истражни инспектор и капетан је одредио њега да иде са тим инспектором, отишли су до неког места на обали Дунава, видео је два улегнућа у земљи, димензија метар и по са метар, инспектор је то фотографисао и вратили су се у команду.

Дана 26.12.1991. године у вечерњим сатима се вратио са одсуства и сутрадан ујутру капетан Милинковић му је рекао да је долазила нека жена која се жалила и наредио је да се закључа команда и да се више нико не пушта унутра. Неко је дошао у команду и тражио је дозволе за три, четири аутобуса за мештане Сотина који желе да напусте Сотин, а касније је сазнао да се радило о хрватском становништву. Није видео када су ти људи отишли аутобусима, није сигуран да ли је капетан био у команди. Дана 27.12.1991. године војник по надимку Веца, који је био возач капетана Милинковића, му је рекао да су неки цивили страдали, није сигуран да ли је рекао да су убијени ни како и где су страдали.

На главном претресу одржаном дана 18.03.2015. године сведок Иван Дондур је навео да је припадао 80. моторизованој бригади, био је на месту помоћника команданта за безбедност и ништа му није познато у вези страдања Снежане Блажевић, Стјепана Штера и Марина Кушића. Није био упознат са наредбом о успостављању команде места и задацима. Дана 26.12.1991. године вратио

се са одсуства и када се наредног јутра пробудио чуо је да је нека госпођа долазила код капетана Милинковића да се нешто жали у вези нечега, претпоставља да је нешто око територијалаца, капетан Милинковић није био задовољан и био је љут што га је та госпођа узнемиравала и након тога затворили су команду, капетан никога није примао, али је након тога неко дошао, не сећа се ко и тражили су дозволу за излазак већег броја људи, да ли је то било за три или четири аутобуса, добили су дозволу отишли су. Колико је он схватио аутобуси су били за становнике хрватске националности, који су желели да напусте место. Сарађивао је са командиром милиције, чијег имена не може да се сети, мисли да се звао Мирко или Марко и често је навраћао у станицу милиције. Није му познато да ли је војска одобравала камионе за потребе цивила. Познат му Драги Вукосављевић, био је његов хоризонтално претпостављени и он га је 26.12.1991. године назвао телефоном и рекао му је нешто у стилу да Миле Вишић зна шта ради, а Вишића му је Драги представио као неку врсту безбедњака у Сотину из локалне структуре власти. Не сећа се да ли је његова јединица имала у свом саставу ровокопача, УЛТ-ове и сличне машине. Да би се изашло из села морале су се проћи рампе односно пунктови и за пролазак је војска издавала пропуснице и припадници војске морали су имати пропуснице.

Сведок Мирко Ковачевић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 12.03.2013. године је навео да су након другог уласка у Сотин позвани сви мештани који су се затекли у Сотину, без обзира на националну припадност, да дођу на скуп у Дом културе у центру села. На том скупу формиран су органи власти Месна заједница, у којој су главни били Миле Остојић, др Милорад Вишић, Мирко Опачић, касније је дошао Миле Вученовић, штаб Територијалне одбране, чији је командант био Слободан Ковачевић, мисли да је био и Жарко Милошевић и станица милиције, док је он изабран за командира милиције, а Вељко је изабран за његовог заменика. У саставу милиције били су Горан Павић, Предраг Безбрадица, Саша Драча, мисли да су били Саша и Жељко Торбица, Вељко Васиљевић, Борис Анојчић, Драган Митровић, који је дошао из Србије, Рамбо, Бранко Лалић, Младен Драча, док Драган Лончар није био у његовој јединици. Мисли да је при штабу Територијалне одбране био Жељко Јокић, који је имао задужење да вози др Вишића. Део војске односно команда била је смештена у некој кући, био је и капетан прве класе Милановић или Милинковић, био је неки Драган Тодоровић, који му је изгледао као политички комесар. Био је неки безбедњак из Шапца, не сећа му се имена и на основу његових информација, заједно са њим ишли су по кућама и саслушавали су првенствено Хрвате, а неке од њих су приводили у станицу милиције, где су били задржавани највише једну ноћ, а потом по наредби некога из војске спровођени су у Негославце, где је војска имала своје органе. Непосредну везу и комуникацију са командом војске нису имали, поступали су по њиховим наређењима посредством тог безбедњака. Никакву комуникацију са командантом није имао, али је у станицу долазио Драган Тодоровић да би им пренео неке информације или захтев. Приликом претреса кућа, колико је њему познато, није пронађено никакво оружје изузев беле технике, која је претходно покрадена из „Велепромет“ продавнице у селу.

Нема непосредних сазнања о убиству Стјепана Штера и Снежане Блажевић, никоме није дао конкретно задужење да иде у претрес терена на ту локацију, тако да не зна ни како је то организовано, ни ко је водио ту групу. Након 2-3 дана испричао му је Раденко Ковачевић да су они убијени и да су то учинили Жаре и Цволе, као и да

су томе поред њих били присутни и Раденко и Борис Анојчић, за остале није чуо. Никада више ни са ким није причао о овом догађају.

Што се тиче убиства Марина Кушића о томе има непосредних сазнања и био је очевидац тога. Наиме, по наговору његовог оца Бисерка - Марин је признао да има пиштољ и да га држи сакривеног у близини Дунава. Кренули су са Кушићем Жаре, сада пок. Вељко Васиљевић и он, возили су се колима до одређеног места, а онда су наставили пешке, Жаре је хтео сам да иде са Марином до места где је он држао сакривен пиштољ, али му он то није дозволио, него је само он кренуо са Кушићем, без неког посебног разлога, већ само из чињенице да је он командир полиције. Спустили су се низ сурдук, док су Жаре и Вељко остали на врху, Кушић је показао на један пањ и у том пању су нашли пиштољ замотан у новински папир, узео је тај пиштољ и вратили су се до Жарета и Вељка. Потом су сва четворица кренули према месту где су оставили кола, Кушић је ишао неколико метара испред њих, а њих тројица су се упоредо кретала иза њега. У једном тренутку приметио је да је Вељко ставио руку на десну страну његовог тела што је значило да треба да застане. Одмах након тога Жаре је из аутоматске пушке рафално испалио Кушићу у леђа више пројектила и на лицу места га убио, мисли да Вељко није пуцао. Био је шокиран, али ни реч није проговорио, а Жарета није ни питао због чега је то урадио. Тело убијеног Кушића је остало на лицу места. Касније је чуо да је неко пронашао тај леш и да га је сахранио, али не зна ни ко је то учинио ни где. Када су се вратили у село, Жаре му је тражио Кушићев пиштољ који му је он дао, а он је њему дао аутоматску пушку-калашњиков. Колико се сећа ни Вељко није ни реч проговорио са Жаретом о том догађају.

Пошто није био обучен ни способан да води милицију у неколико наврата је тражио да уместо њега дође неко други. Неколико дана пре католичког Божића нпустио је функцију, могуће да га је заменио Жељко Мијаковац, а после је дошао Ђуро Лацковић, не сећа се када је Лацковић преузео дужност. Никога из локалне структуре власти није обавестио да више није командир, једино је обавестио неког Ђукића, начелника милиције у Вуковару, да више неће бити командир. Док је био командир полиције у неколико наврата у станицу је долазио Милорад Вишић и у пијаном стању је говорио да треба искористити ратно стање и да пола Хрвата треба убити, а пола протерати, јер ће у супротном по завршетку рата они опет бити у већини. Када су се много година касније срели у Новом Саду подсетио је Вишића на те његове приче, а он му је рекао да се тога не сећа и да то није рекао.

Тек касније у Илоку од снахе и оца је сазнао да су непосредно после католичког Божића неки Хрвати и то њих 16-17 приведени и убијени, а њему је једино било познато име Мирослава Рагужа. Није му познато ко је донео одлуку да се ти људи убију. Познавао је Мирјану Рагуж из виђења, више је познавао њену сестру и ништа му није познато у вези њеног привођења. Касније је сазнао да је настрадала заједно са оцем.

На главном претресу одржаном дана 18.03.2015. године сведок Мирко Ковачевић је навео да је био командир милиције у Сотину до 20.12.1991. године када се поново вратио у Илок, где је почео да ради 23.01.1992. године. Док је био у Сотину Жарко Милошевић није обављао ниједну функцију, а после је чуо да је био командант ТО и да је заменио његовог брата Слободана, Драган Митровић је био код

њега у милицији, а не зна одакле се он створио у Сотину и ко га је распоредио, јер није Сотинчанин и дошао је у милицију у почетку када су основали милицију септембра или октобра месеца 1991. године. Познаје Драгана Лончара, он је из Сотина, колико зна, он није био ни у милицији ни у ТО, Мирко Опачић је био његов комшија, играли су фудбал заједно, добри су били и он је био у Месној заједници, најпре је био заменик Милета Остојића, а потом ваљда председник Месне заједнице. Командант војне јединице у селу је био Мирослав Милинковић. Чуо је да су убијени Снежана Блажевић и Штер у некој викендици код Дунава, да су били присутни Жаре и Цволе и ништа друго му није познато, а то је чуо од свог братића Раденка Ковачевића. Једном приликом Марина поштара довезла је милиција из Опатоваца, то је село до Сотина и оставили су га код њих у станицу, јер су чули да има пиштољ, а Марин је на наговор његовог покојног оца признао да има пиштољ и где га је сакрио. Потом су колима отишли Жаре, покојни Вељко Васиљевић и он до места где је Марин рекао да је сакрио пиштољ, морали су на једном делу пута да оставе кола, јер је било блато, ишли су пешке, Марин је ишао испред њих и показао им је где је био сакривен пиштољ. Иначе Жаре је хтео да сиђе и узме пиштољ, али му он то није дозволио и рекао му је да ће он са Марином сићи и узети тај пиштољ и то је било једно 10-15 метара ниже од места где су зауставили кола. Када су сишли Марин му је показао где је пиштољ, ставио је руку у неко одсечено дрво и у новинском папиру био је пиштољ и дао га је њему и кренули се да се врћају узбрдо, Марин је ишао испред њега 10-ак метара. Кренули су сви, он је био у средини, Жаре је био са његове леве стране, а покојни Вељко са десне стране и док су ходали Вељко га је узео за руку, као да застане и док је погледао Жаре је већ репетирао аутоматску пушку и пуцао у Марина, остао је ван себе, никад није видео да неко убија човека, никад Жарета није питао зашто је то учинио, ни Вељка није питао, можда је Вељко знао, али он није имао појма. Отишли су до кола, Марин је остао тамо да лежи, дошли су до куће његовог оца, где је некада држао кафану, дао је Жарету пиштољ, а он је њему дао неки калашњиков и на томе се и завршило, никада Жарета после тога није питао зашто је то урадио. Ово се све одиграло након њиховог уласка у село негде новембра месеца. Много касније је чуо о страдању 13 цивила Хрватске националности, није се о томе ни распитивао, а када се то десило он је био са женом и децом у Сомбору. Не зна да ли је војска давала камионе за потребе мештана, а док је он био командир милиције он камионе није тражио. На излазима из села били су пунктови и њих су држали резервисти и село није могло да се напусти без пропуснице коју је издавала војна команда, а у пропусницама су били наведени име, презиме чак и број пушке уколико се село напуштало са пушком. Познаје Милорада Вишића, два пута је био у станици милиције, оба пута је био пијан и оба пута приговорио је његовом брату и њему да они штите Хрвате које би требало протерати, јер ће се рат завршити, Хрвати ће поново бити у већини и рекао је да би их због тога пола побио, а пола протерао.

Сведок Милорад Вишић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 26.03.2013. године је навео да је након запоседања Сотина у команди места била једна војна јединица, мисли да су били резервисти из Крагујевца. Није му познато да ли су тада успостављени неки органи Месне заједнице, Територијалне одбране и милиције. Све се свело на једну врсту фактичког организовања по договору једног броја људи па је за задругу био задужен Милан Остојић, у Месној заједници Мирко Опачић, а не зна ко је био на челу милиције, ни да ли је станица милиције у то време формирана. Познавао је Слободана Ковачевића, али не зна да ли је у формалном смислу био командант Територијалне одбране, а касније је у

Територијалној одбрани био и Жарко Милошевић. Био је посланик у Скупштини САО Славоније, Барање и Западног Срема и био је у ситуацији да усмери људе, али није имао никаква овлашћења да било кога поставља на неку од функција било ког органа у Сотину. Командант команде јединице стациониране у Сотину био је Милинковић или Милановић, Тодоровић и још неки, чијих имена не може да се сети, са њима је имао свакодневну неформалну комуникацију. Не зна да ли је било привођења мештана Сотина, нити зна да су постојале просторије за ту намену, нико му се није жалио од Хрвата и нема информације да су од октобра до децембра 1991. године убијени неки цивили несрпске националности. Не зна ни када ни где су убијени Стјепан Штер и Снежана Блажевић, коју је познавао, да је Снежана настрадала сазнао је од њеног брата након 3-4 године. Познавао је и Марина Кушића, али не зна да ли је и како настрадао, нити има сазнања да су још неки људи убијени. Не зна да ли је неко донео одлуку да се Хрвати који су остали у селу иселе из Сотина, а уколико је таква одлука донета њу је једино могао да донесе неко из више војне команде. Зна да су крајем децембра месеца 1991. године из Сотина отишли неки људи несрпске националности, али не зна како су отишли.

Познаје Жарка Милошевића и Драгана Лончара, али не зна да ли су у то време припадали милицији или територијалној структури, док Драгана Митровића не познаје, Жељка Јокића је упознао када је дошао у Сотин, али не зна којој је структури припадао.

На главном претресу одржаном дана 16.03.2015. године сведок Милорад Вишић је навео да је одрастао у Сотину и с обзиром да му је стан у Борову био порушен, период после рата био је код родитеља у Сотину и између осталог тамо је радио у амбуланти, када су покушавали да створе неке услове за рад. Нема никаква сазнања о страдању људи у Сотину, нити је видео да је неко протеран, убијен или малтретиран. Познаје Жарка Милошевића, он је био командант Територијалне одбране села, најпре на основу договора бораца да их неко води, а касније је то накнадно легализовано од стране штаба Територијалне одбране у Вуковару, није постојао начин да један човек постави команданта ТО, већ је то био договор више људи, а капетан Милинковић није имао такво овлашћење. Није сигуран да ли познаје Драгана Митровића, јер је прошло пуно година, познат му је Драган Лончар, не зна да ли је био у неким структурама власти, Мирко Опачић је био председник Савета месне заједнице, Мирослав Милинковић је био командант војне јединице која је била у Сотину. Било је иселавања људи у Сотину, причало се да су поједини људи нестали, али није испитавао ко је ни где нестао. Није му ништа познато у вези Снежане Блажевић, Штера, ни Марина Кушића. Био је у пријатељским односима са Жарком Милошевићем и повремено су се дружили. Негде 18-ог новембра 1991. године биле су интензивне борбе у Вуковару и након тога је упознао Станка Вујановића, који је радио у штабу команди Територијалне одбране. Није контактирао Станка у вези аутобуса, он није ни имао аутобусе на располагању, јер јавна предузећа нису постојала. Пошто је био посланик у скупштини његов задатак је био да упознаје људе са ситуацијом, али није имао конкретна овлашћења ни задужења. Није имао никакву надлежност по питању постављања или не постављања на функцију. Командир милиције је био Мирко Ковачевић. Познавао је све људе који су ликвидирани. Људи су одлазили из Сотина, не зна када је ко нестао оданде, било да је отишао или било шта друго да му се десило, поједина лица је виђао. Сотин је пре рата имао нешто преко 1000 становника, када је војска дошла мисли да је било свега

неколико стотина људи, а не зна колико је било људи Хрватске националности. Био је у контакту са војском Милинковићем и Тодоровићем, дружили су се и имали су свакодневне контакте. Чињеница је да су се исељавања дешавала у многим местима, у различитим периодима, тако да сигурно нису могла два или три човека у једном селу тај процес покренути или одрадити. Мисли да је Месна заједница била та која је покушавала да нађе смештај људима који су стизали у Сотин. У селу је било пунктова и број пунктова се у принципу мењао, било је у свим правцима од Вуковара један, према Шиду други и према Илоку трећи. У почетку је требао папир да се изађе и уђе у село, а касније више није био потребан. Мисли да је одобрење потписивала Територијална одбрана из разлога што су сви били војни обвезници. Не зна да ли је неке ингеренције око пунктова имала војска

Суд је на околност несагласности исказа сведока Милорада Вишића и одбране окр.сарадника Жарка Милошевића извршио њихово суочење, а на околност да је окр. сарадник Милошевић у својој одбрани рекао да му је Вишић рекао и упутио га на опт. Милинковића да тражи камион, да је Милинковић био упознат са ликвидацијом цивила и да су га Вишић и Милинковић поставили за команданта Територијалне одбране, док је сведок Вишић у свом исказу навео да о томе не зна ништа у време дешавања крајем 1991. године и да није имао ингеренцију да постави Милошевића за команданта, па гледајући се очи у очи лицем у лице навели су и то окр. сарадник да га је поставио доктор Милорад Вишић и поставио га је заједно са Милинковићем за команданта Територијалне одбране села, као и да га је за аутобусе упутио да се обрати Станку Вујановићу, да се он са њим договорио, а Станко Вујановић је имао седиште у „Велепромету“ а то је било након месец и нешто дана после пада Вуковара и тада су већ неке функције тамо радиле, зато што је он био мозак села и како је он говорио тако се 99% у селу радило. Сведок Вишић је навео да тврди да он није могао, нити је имао ингеренције да постави Милошевића, нити га је упутио да од Станка тражи аутобусе, јер Станко није имао аутобусе и не зна на који начин је он могао послати Жарка код Станка.

Сведок Милан Вученовић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 26.03.2013. године је навео да је након пуцњаве напустио Сотин крајем јуна 1991. године и отишао је у Сивац код рођака. Потом је отишао у неку викендицу у Корману код Шамца и из ње је отишао за Шид дана 21.09.1991. године да се пријави за повратак, јер је била велика мобилизација људи у Србији. У Шиду су добили гардеробу и наоружање и дошао је у Сотин из правца Вуковара. Када су улазили у село, било је празно, није било људи и ту су се сусрели са војском, касније је чуо да је то Шајкашка јединица. Потом је са још 10-ак људи неко време боравио у својој кући, док му се отац није вратио из избеглиштва, а онда су прешли у неку празну кућу и ту су били све док нису почеле избеглице да пристижу. Када су ушли у село, имали су састанак и покушали су да организују живот у селу и он је добио задатак да вози кукуруз у Шид. Након заузимања Сотина дана 14.10.1991. године организоване су неке локалне војно-цивилне власти формиране су Месна заједница, Територијална одбрана и милиција, као и задруга. Директор задруге је био Милан Остојић, председник Месне заједнице је био Мирко Опачић, у почетку је командант Територијалне одбране био Слободан Ковачевић који је брзо отишао у Илок и њега је заменио Жарко Милошевић. Он је био члан задруге и његово задужење је било да трактором превози кукуруз за Шид. Касније је био и у Месној заједници и то када су почеле да долазе избеглице. Милиција је била смештена у једној кући, а не зна да ли

је са њима била и Територијална одбрана, нити зна ко је био старешина милиције. Не зна да ли је било неких привођења и малтретирања људи.

Познавао је Снежану Блажевић, док Стјепана Штера није познавао, када су дошли у село њих није видео, а касније је сазнао да су убијени, али није чуо где су убијени, нити ко их је убио. Не зна шта се десило са Марином Кушићем, познавао га је, био је поштар у селу, није га затекао у селу и не зна да ли је и како страдао.

После католичког Божића Мирко Опачић који је водио Месну заједницу требало је да иде у неко саобраћајно транспортно предузеће па су због тога, на неком збору мештана, њега одредили да води Месну заједницу, јер је долазио већи број српских избеглица из Западне Славоније. Чуо је за исељавање неспрског становништва из Сотина, видео је непосредно кроз прозор када су одвожени аутобусима, али он у томе није учествовао, не зна ко је такву одлуку донео, нити је он учествовао у спровођењу такве одлуке. Не зна ко је наредио прављење списка Хрвата за исељење, а тај списак је видео када је долазио у Месну заједницу, не сећа се броја људи који су били на том списку. Не зна да ли је евентуално постојао списак за ликвидацију неких људи. Неколико дана након исељења Хрвата чуо је да су нестали неки људи, а после Нове године је чуо да су убијени, али није чуо ни ко ни где их је убио.

Познаје Жарка Милошевића, наследио је Слободана Ковачевића у Територијалној одбрани, Драгана Лончара, али не зна којој је структури припадао и Жељка Јокића, за кога мисли да је био у милицији, док Драгана Митровића не познаје.

На главном претресу одржаном дана 17.03.2015. године сведок Милан Вученовић је навео да су 14.10.1991. године дошли у Сотин и тада се формирала Територијална одбрана, задруга, Месна заједница и милиција, а он је био у задрузи где је возио кукуруз из Сотина за Шид. Познаје Жарка Милошевића, он је био командант Територијалне одбране, а пре њега је био Слободан Ковачевић, не сећа се Драгана Митровића, зна Мирка Опачића, он је био председник Месне заједнице, мисли али није сигуран да је Драган Лончар био у милицији, а Милинковић је био командант села. Познавао је Снежану Блажевић и много касније је чуо да су она и Штер страдали. Познавао је Марину Кушића, али њега уопште није виђао. Ништа му није познато у вези страдања 13 цивила Хрватске националности, а све страдале је познавао. Касније је чуо да су нестали, није знао шта се десило, тек после Нове године је чуо да су страдали. Не зна да ли је присуствовао било каквом састанку на коме се правио неки списак, једанпут је наишао у Месну заједницу и видео је списак свих Хрвата у Сотину, био је присутан можда сат времена не сећа се детаља, а били су присутни и Жарко, Мирко Опачић, Јованка Мартић, не сећа се ко је још био присутан могуће је да је био и Лазар Тинтор. Тада је чуо да је Жарко Милошевић, који је и водио састанак, говорио да ће наводно исељавати Хрвате из Сотина и о томе су одлучивали Мирко Опачић, Јованка Мартић и Жарко Милошевић и заокруживали су кога ће да пошаљу на аутобус, не сећа се да ли су Жаре или Јованка читали имена са списка, зна да се расправљало о мешовитим породицама. Колико се сећа тај списак је остао у Месној заједници, а списак је правила Јованка, док је Жарко држао списак и заокруживао имена, он није ништа говорио на том састанку само је седео и ћутао. Наредног јутра испред Месне заједнице је видео аутобусе, али није видео никога да улази у аутобус и не зна колико је аутобуса било. Не сећа се да ли је био члан савета

када су се правили ови спискови. Није присуствовао састанку када је прављен списак за ликвидацију Хрвата. После Нове године на збору мештана је изабран за председника Месне заједнице. На излазима из села били су пунктови које је држала војска и у команди је добијао пропусницу сваки дан да би возио кукуруз у Шид. Виђао је доктора Вишића када је долазио из Вуковара, а не зна да ли је имао неку функцију у Сотину.

Сведок Радомир Несторовић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 15.05.2013. године је навео да је око 20.12.1991. године мобилисан од стране тадашње ЈНА и како је по занимању руковалац тешких грађевинских машина мобилисан је у инжењеријску јединицу 813. инжењеријски пук. Дана 20.12.1991. године су ушли у Сотин са механизацијом која се састојала од пет камиона, једног улта и три гедера из састава његове чете, а он је управљао гедером и утоваривачем-ултом. Рашчишћавали су терен у Вуковар, а такође је била и наредба да помажу локалном становништву својим машинама. Мештане Сотина није лично познавао, а сазнао је да постоји Територијална одбрана, милиција, Месна заједница, али није знао ко су били припадници ових органа. Почетком 1992. године око православног Божића пришао му је Бранко Тркуља и питао га је да ли би обавио неки посао за потребе Месне заједнице конкретно да поравна неки пут за улазак у виноград. Тада му је Бранко рекао да је био у команди и да је то одобрено иако је морао да добије одобрење од својих старешина он није сумњао у то што му је Бранко рекао односно да има одобрење и да је исто већ дато. Сутрадан када се вратио из Вуковара са рада дошао је Жарко Милошевић, кога до тада није познавао и тек након 2-3 дана је и сазнао како се он зове, који је сео са њим у машину улт и рекао је да иду према Товарнику. Нису разговарали за време вожње, а на пункту ка Товарнику, који је држала војска, нико их није заустављао. На једно 50-ак метара од пункта Жарко му је рекао да скрене лево што је он и учинио, када је скренуо видео је виноград и да је пут изрован и Жарко му је рекао да равна тај пут, што је он и учинио. Иначе Жарко је изашао из кабине улта и стајао је са стране и по његовим упуствима равнао је пут све до неког јарка и давао му је упуства да баца земљу у јарак, тако да он седећи у улту ништа није могао да види и никакве лешеве у јарку није могао да види. Када су завршили посао Жарко је поново ушао у кабину и вратили су се у Сотин. Док су се враћали нису ништа разговарали, а након 2-3 дана старешина Зекић га је питао да ли је завршио посао, не зна ко је Зекићу рекао за ово што је он радио. Након неколико дана кренуле су приче да су машином улт закопани неки лешеве па је он закључио да је те вечери он машином закопао лешеве, јер друга машина није ишла тамо. Када је срео Бранка Тркуљу питао га је зашто му ништа није рекао о чему се ради, а он му је одговорио „ништа ниси видео, ништа не знаш, буди паметан и ћути“, што је он и учинио и никоме није причао о овоме. Дана 27.01.1992. године постављен је за председника Комисије за месну заједницу Сотин, сретао је Жарка Милошевића, али никада са њим није разговарао о овом догађају. Не сећа се да је превозио краву на месту где је равнао земљу ултом. Виђао је Драгана Митровића, дошао је из Вршца, носио је милицијску униформу и причало се да има наводно неку девојку у Сотину.

Након исказа сведока окр. сарадник Жарко Милошевић је ставио примедбу на његов исказ наводећи да Бранко Тркуља није био присутан када је он дошао до команде, ни када је разговарао са Милинковићем. Док су ишли са машином према Товарнику он је сведоку рекао где иду и због чега иду односно да иду да закопају неке лешеве. Прошли су неких 500 метара од главног пута па до канала до

кога су дошли. Неколико дана после Нове године срео се са сведоком поново, сведок је дошао ултом, набацио је угинулу краву на улт и када су кренули из села, сведок му је предложио да угинулу краву набаце тамо где су претходно затрпани лешеве и да се та крава поново прекрије земљом. На примедбе окр. сарадника сведок Радомир Несторовић је навео да су исте неосноване и нетачне, да му Жарко није рекао где иду, нити да су поново ишли и бацали угинулу краву, једино је можда тачна удаљеност.

На главном претресу одржаном дана 18.03.2015. године сведок Радомир Несторовић је навео да је дошао у Сотин после 20-ог децембра 1991. године, а након мобилизације од стране војне поште 5061 Бубањ Поток, 813, инжењеријски пук и њихов задатак је био да дођу и да рашчишћавају рушевине по Вуковару, што су и радили. Иначе спавао је у Сотину, а радио је у Вуковару. Радио је са утоваривачем-УЛТ, који је служио за утовар и претовар. Једном приликом покојни Бранко Тркуља му је рекао да треба да врше неке радове у винограду, али да су пут изроварили тенкови, па га је замолио да им поравна тај пут крај винограда и рекао му је да ће га сачекати момак испред команде који ће му показати где треба то да уради. Отишао је тамо, равнао пут и земљу је гурао у један јарак, вече је било, под ноћним светлом је радио и не зна шта је било у том јарку, али пар дана касније је чуо да су ту биле неке жртве, а иначе он их није видео. Иначе момак који га је сачекао и показао где треба да равна пут је био Жарко Милошевић, који је и ишао са њим. Док су се возили до тог места причали су, али само о путу који треба поравнати. Лаж је да је са овом машином поново ишао и склањао неку краву. Када су дошли речено им је да морају народу да помажу све што они буду од њих захтевали и да не мора да постоји писмена наредба да би се нешто урадило. Када су пролазили пункт нико их није заустављао, нити им је тражио пропусницу. Сећа се Драгана Митровића, виђао га је по Сотину, био је милиционер, Мирка Опачића је знао као грађанина, зна да је радио у „Чазма трансу“ у Вуковару, не зна да је био у Месној заједници, Драгана Лончара зна из виђења, не познаје Мирослава Милинковића, он је из крагујевачког коруса, а његов непосредно претпостављени је био Мирослав Вишић, начелник вода инжињерије, Зекић је био командир чете који га је након 2-3 дана питао да ли је завршио посао. Иначе Милинковић није био претпостављени Зекићу.

Сведок Лазар Тинтор испитан пред МУП Дирекција полиције УКП Служба за откривање ратних злочина дана 10.03.2010. године је навео да је рођен у Сотину, који је био насељен већином становништвом Хрватске националности и до првих међунационалних раздвајања је дошло крајем априла 1990. године. Почетком маја 1991. године, због међунационалних тензија и опште нетрпељивости Срба и Хрвата, постављене су барикаде на уласку у Сотин и почеле су да се исељавају српске породице из страха за свој живот. Почетком августа 1991. године заједно са братом Младеном је избегао у Србију, а 17.09.1991. године је ангажован при војсци у Територијалној одбрани у Шиду и добио је униформу и наоружање. Дана 12.10.1991. године мештани Сотина српске националности заједно са припадницима ЈНА су ушли у село, без отпора мештана, јер је село било скоро напуштено. Заједно са десетак Сотинчана је смештен у једну напуштену кућу где су спавали, а у току дана су одлазили на њиве и обављали пољопривредне радове, а у току ноћи је био уведен полицијски час. Нема сазнања да су припадници хрватске националности били затварани, малтретирани или да је неко добио батине. Није му позната судбина несталих мештана Хрватске националности, чуо је да су се неки одселили пред Нову годину, али када су се исељавали није био присутан, тако да не зна где је ко отишао.

На главном претресу одржаном дана 12.05.2015. године сведок Лазар Тинтор је навео да је у време оружаног сукоба 1991. године и то децембра месеца 1991. године био у Сотину. У то време у Сотину била је организована милиција, на чијем челу је био Мирко Ковачевић, Територијална одбрана, најпре је на челу био Слободан Ковачевић, а потом Жарко Милошевић, била је и јединица ЈНА, али не зна ко је њоме руководио. Била је организована и Месна заједница, најпре је руководио Милан Остојић, заменио га је Мирко Опачић, а Мирка је заменио Милан Вученовић. Бавио се пољопривредом, брао је кукуруз, те године је доста родио и тиме су се бавили скоро до Нове године. Месна заједница се бавила питањима везаним за функционисање села и њени представници нису били војно активни. Познаје Мирка Опачића од рођења и нема шансе да је он малтретирао, тукао и отимао паре, ствари и возила од Хрвата у Сотину у то време. Никада није чуо од Мирка да је имао неке националистичке испаде, зна да му је комшиница била Хрватица и да је јела код њих стално, док се Жарко Милошевић лоше понашао према Хрватима и не би га изненадило његово признање да је учествовао у убиству 16 грађана Хрватске националности. Увече када би завршили радове на пољу свраћали су у Месну заједницу, јер су једино тамо били агрегат, струја и телевизор тада је био актуелан дневник због дешавања на ратишту, али се нису тамо пуно задржавали. Познато му је да је било исељавања Хрватског становништва из Сотина крајем 1991. године односно пред Нову годину. Нема непосредних сазнања о страдању Хрватских цивила, а можда недељу дана након што су неки људи страдали почело се о томе причати по Сотину. По његовом мишљењу нема шансе да је Мирко Опачић учествовао на било који начин када су цивили страдали. Никада није присуствовао ниједном састанку у Месној заједници, а Месна заједница се састојала из две просторије у једној је седела Јованка, а у другој просторији су били телевизор и пећ. Дана 26.12.1991. године није одржан никакав састанак којим је председавао Мирко Опачић, нити је било неког гласања, Жарко Милошевић је био кратко у Месној заједници и отишао. Иначе Жарко Милошевић није долазио у просторије Месне заједнице, те вечери је навратио и отишао је пре осталих, а са собом је понео и списак. Док је он гледао телевизор у другој просторији у просторији где је седела Јованка дошао је Мирко, био је Жарко, не сећа се да ли је могао да види људе који су били у тој другој просторији, а чуо их је како разговарају о исељавању Хрвата због њихове безбедности, јер су почели да долазе избеглице из Вуковара и Западне Славоније, Жаре је држао списак. Иначе то је био списак свих мештана Сотина и српске и хрватске националности, који је направљен чим су се они вратили у Сотин, мисли да га је направио Миле Остојић, док је био председник Месне заједнице и тај списак је стајао код Јованке на столу и свако је могао да га види. Видео је када је Жарко заокруживао имена људи које треба иселити, али гласања није било. Не зна по ком је критеријуму било исељавања мисли да су остале неке хрватске породице односно да нису сви исељени. Лаже Жарко Милошевић да је био састанак и да су била два списка, да је Опачић читао имена Хрвата, да су они гласали и да је Јованка записивала имена. Он је отишао кући пре Јованке и Опачића из Месне заједнице. Познаје Милана Вученовића, он је мештанин, возио је трактором кукуруз у Товарник и Шид, није био члан савета Месне заједнице, али је навраћао у просторије Месне заједнице. Био је присутан када се причало о исељавању Хрвата, али се не сећа у којој је просторији био, да ли је гледао телевизор или је био у просторији где је била Јованка. Уколико је Вученовић у свом исказу рекао да је био у просторији где је седела Јованка онда значи да је тако. Видео је да су Јованка, Жарко и Мирко седели, а не зна где је био Вученовић. Не зна како је

донета одлука да ли ће неко бити исељен или не, ни да ли се неко противио или су одлуке доношене једногласно. У просторији у којој је он био, били су и Винко Тркуља и Бранко Тркуља.

Не познаје Драгана Митровића. Не зна ко је учествовао у исељавању цивила, чуо је да је учествовала милиција и Територијална одбрана. Познаје Драгана Лончара, али не зна где је био распоређен.

Сведок Винко Тркуља испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 23.12.2013. године је навео да су га 30.06.1991. године усташе истерале из његове куће у Вуковар на испитивање, а из Вуковара су га отерали у Осијек у логор, где је провео 45 дана, а након тога је отишао код породице у Зрењанин па у Нови Сад, где је боравио до ослобађања Вуковара 20.11.1991. године. Након тога је превозио стакло за Вуковар, видео је своју мајку која му је рекла да је његов покојни брат Бранко имао конфликт са Жарком Милошевићем. Дошао је у Вуковар и радио је као стаклорезац, а повремено је одлазио код брата у Сотина, а дешавало се и да две-три ноћи спава у Месној заједници. Наводно се 26.12.1991. године правио неки списак људи за исељење, а он зна да су постојали спискови и Срба и Хрвата код Јованке, која је радила у Месној заједници и која је имала задужење да води евиденцију ко је дошао, а ко изашао из села. Те вечери списак за исељење је држао у руци Жарко Милошевић, а добио га је од Јованке, он је добио оба списка од ње и списак Срба и списка Хрвата, али је Жарко извукао списак Хрвата. Мисли да је на списку било око 30-40 људи, али није сигуран, ту су били присутни његов покојни брат, Мирослав Мацура, Миле Вученовић, Лазо Тинтор и он и сви они су читали тај списак, а не зна ко је одлучио да се ти људи иселе, јер ту ноћ није ни знао да ће неки људи бити исељени и аутобусима одведени и те вечери није било никаквог гласања, нити је Мирко Опачић нешто сугерисо или предлагао. Сутрадан ујутру је отишао за Вуковар. Чуо је да су већ трећи дан након тога Хрвати исељени аутобусима, али у селу је остало још Хрвата. Сазнао је и од Цволета да су злочин починили, јер се хвалио код њега у кући његовој мајци, али га је молио да му мајку не оптерећује. Када им је то причао Цволе је био пијан, није хтео да каже ко је био на стрељању, а и он није хтео да му дозволи да им то говори. После три дана и брат му је рекао да су неки људи побијени, а неки исељени, брат се „врзмао“ по Месној заједници и тамо је ложио ватру, а рекао му је и да није било никаквог састанка. Видео је да у селу има милиције и војске којом је командовао Милинковић, кога је знао из виђења и који је чинило му се водио рачуна о о људима. Познавао је Радомира Несторовића, мисли да је дошао из Западне Славоније, био је у јединици инжењерије и управљао је машином улт, а ништа му није познато да ли је он том машином затрпавао пут, јер га то није ни занимало. Познаје Мирка Опачића, био је у Месној заједници, Горана Павића за кога мисли да је био у милицији, Драгана Лончара и Жељка Јокића, али не зна њихово кретање. Не познаје Драгана Митровића. Ништа му није познато у вези смрти Снежане Блажевић, Стјепана Штера и Марина Кушића.

На главном претресу одржаном дана 12.05.2015. године сведок Винко Тркуља је навео да током децембра месеца 1991. године није боравио у Сотину, долазио је само повремено, јер је радио у Вуковару као стаклорезац, а имао је кућу и старијег брата у Сотину, које је повремено обилазио. Била је формирана Територијална одбрана, на њеном челу био је Жарко Милошевић, милиција, руководио је Мирко Ковачевић, јединица ЈНА, главни је био Милинковић. У селу је

била формирана и Месна заједница најпре је на челу био Миле Остојић, па Мирко Опачић, затим је био Вученовић и задатак Месне заједнице је био да обезбеди струју и да организује живот људи, односно да се нормализује живот у селу колико је то било могуће у тим условима. Познаје Мирка Опачића од 1960. године, и током ратних дешавања Мирко никога није малтретирао, нити је отимао. Познаје Жарка Милошевића, који је тада окупио неку екипу око себе, али Мирко није био део те његове екипе. Глупост је и никада није чуо да је Мирко Опачић изјавио да треба побити све Хрвате осим Иве Каубоја. Долазио је у Месну заједницу, то је била приватна кућа па су се ту окупљали. Није тачно да је дана 26.12.1991. године одржан било какав састанак у просторијама Месне заједнице, нити је било неких спискова. Није тачно да је Опачић читао имена Хрвата и да су остали који су били присутни гласали о томе, нити је Јованка било шта записивала. Наиме, те вечери је Милошевић само навратио до Месне заједнице и убрзо можда након пола сата или сат је отишао, а иначе није навраћао и не зна због чега је уопште долазио. Никада се није држао састанак у Месној заједници, нити се гласало о привођењу, затварању, стрељању мештана Хрватске националности, а он није био члан Месне заједнице. Људи су долазили у једну просторију играли су карте, разговарали, ту је седела и покојна Јованка, а у другој просторији су били кревети и ту су спавали људи. Те вечери мисли да су били присутни Јованка, она није водила никакав записник, Лазар Тинтор, не сећа се када је он дошао, Мирко Опачић, Миле Вученовић и за њега се не сећа у које време је дошао, а био је и његов покојни брат. Сви који су били присутни нису били груписани, није било напетости и нису ништа посебно разговарали, јер би његов брат и он чули о чему се разговара. Постојао је списак у Месној заједници свих људи који су долазили у Сотин односно ко је боравио у Сотину у то време. Сазнао је да су исељени Хрватски цивили неких четири дана од исељења и то од Цволета који је дошао у кућу његове мајке, био је пијан и причао им је о томе, али га је он прекинуо, јер није желео да слуша о томе, а о страдању цивила је сазнао преко интернета и нема других сазнања.

Након што је сведоку предочен део исказа сведока Милана Вученовића у делу у коме се изјашњавао да је критичне вечери било састанка, да су прављени спискови за исељење и да је било гласања односно да су Жарко Милошевић, Мирко Опачић и Јованка Мартић одлучивали кога ће да пошаљу на аутобус, сведок је навео да није тачно да је било састанка, нити да су сачињавани спискови за исељење и лаж је да су Јованка Мартић и Мирко Опачић одлучивали ко ће бити исељен, он нема сазнања о било каквом исељењу. Није му ништа познато о томе да су сутрадан ујутру дошли аутобуси.

Не познаје Драгана Митровића, познаје Драгана Лончара, он је био балавац у време ратних дешавања, не зна да ли је имао неко задужење односно да ли је био у Територијалној одбрани или члан Месне заједнице. Познаје Мирослава Милинковића, био је капетан, помагао је и Србима и Хрватима, а крајем децембра 1991. године није га видео у Сотину.

Сведок Никола Лончар испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 22.08.2013. године је навео да су Срби ушли у Сотин октобра месеца 1991. године, а он је дошао неких четири дана након тога, јер је био повређен и био је смештен у Негославцима. Када је дошао била је формирана власт, штаб Територијалне одбране водио је Слободан Ковачевић, милицију је водио Мирко Ковачевић, не зна ко је и

како њих изабрао. Познато му је из приче брата Драгана да је 15-ак људи ишло у претрес терена у насељу Водице, да су пронађени цивили Снежана Блажевић и Стјепан Штер звани Пишта. Наиме, брат му је рекао да се зачула пуцњава док су претраживали терен и када је дошао до места одакле се зачула пуцњава видео је Митровића, Милошевића и Милинковића који су стајали крај Снежане и Пиште. Не може да се сети датума када је Жарко Милошевић, који је био командир Територијалне одбране, ушао у њихово двориште, позвао их је и брат и он су изашли и Жарко је питао његовог брата да ли има горива у свом ауту. Пошто му је брат одговорио потврдно, Жарко му је рекао да треба да иду као нека пратња, тражио је и он да иде, јер му је било досадно и није имао шта да ради, али му је Жарко рекао „не, ти остани“. Брат је отишао са Жарком и када се касније вратио није био у добром стању, питао га је шта му се десило и брат му је испричао да је кренуо са Жарком, дошли су до куће у којој је била смештена станица милиције, купио је Жељка Јокића, који му је рекао „терај за њима“ и кренули су за војним камионом, који је већ био одмакао 50-ак метара и у коме није знао ко се, ни шта налази. Као пратња камиону ишао је и Жарко Милошевић возилом Шкода. Дошли су до Циглане и кад је брат стигао људи су већ били изведени из камиона, дошло је до расправе између Драгана Митровића из Вршца, који је био добровољац у милицији са Миром Рагуж, за коју се по селу причало да је у интимној вези са Митровићем и по братовљевим речима први је запуцао Митровић, Милошевић је рекао „онда хоћемо“ и запуцали су, а брат му је рекао да он није учествовао у овој пуцњави, већ да је сео у свој ауто и вратио се кући. Брат је имао проблема са Митровићем који му је у више наврата поручивао да држи језик за зубима и да смири страсти. По његовом мишљењу ови људи су ликвидирани не зато што су Хрвати, већ зато што су опљачкани. Командант села је био капетан Мирослав Милинковић и код њега је одлазио и узимао дозволу. Познаје Мирка Опачића, он је мештанин, био је председник Месне заједнице, као и Милорада Вишића доктора, који је касније постао председник Општине Вуковар.

На главном претресу одржаном дана 12.05.2015. године сведок Никола Лончар је навео да је крајем 1991. године Жарко Милошевић био командант Територијалне одбране, питао се за оно што се дешавало у селу, одређивао је шта ће се десити, могао је свакоме да одреди каква ће му бити дневна задужења, јер је он у неку руку био командант свима који су били у селу. Зна да његов брат и он нису учествовали у исељавању Хрватског становништва, али зна кроз причу да је Жарко Милошевић био присутан приликом исељавања, то су и сами становници Хрватске националности изјавили, а не зна да ли је Жарко то одредио или наредио, јер није присуствовао никаквим састанцима. Тврди да су људи страдали само зато што су опљачкани, а не зато што су били друге националности, тако је на пример Жарко Милошевић од Хенриха Силија одузео његов ауто, због којег је Хенрих и долазио у команду Територијалне одбране и питао када ће му исти бити враћен. Међутим, њему ауто нико није могао да врати осим команданта Жарка Милошевића, а који му је и одузео ауто и исти возио. Тако је и Славица Цицварић страдала зато што је жена, постојала је група људи која је по селу радила шта је хтела, Миролсав Рагуж је страдао зато што су му одузели новац и нов ауто „Југо“. Крајем новембра 1991. године грешком је рањен и био је на кућном лечењу, живео је у кући са братом Драганом, јер није могао да функционише без њега. Дана када се десио догађај у преподневним сатима, свратио је Жарко Милошевић код њих кући, брат и он су га дочекали, Жарко је питао брата да ли има бензина у ауту и рекао му је да треба неке људе отпратити. Питао је Жарка да и он иде са њима, јер му је већ било досадно у

кући, мислио је чисто да се провоза, јер је схватио да се ради о пратњи до Шида и о иселјавању становништва, али му Жарко није дозволио да крене са њима. Убрзо је брат отишао аутом, а он је остао кући. Након неког времена, не може да определи после колико времена брат се вратио се, питао је брата због чега се вратио тако брзо и тада му је брат испричао шта се догодило. Наиме, брат му је рекао да је испред станице милиције покупио Жељка Јокића, то је била једна кућа која је преуређена у станицу милиције у селу, Јокић му је рекао да вози, а испред њих је ишао војни камион. Колико му је познато из приче брата, тај камион је стигао до излаза из села, скренуо је код места које се зове Циглана, док су они стигли колима до позиције камиона, камион је већ био паркиран. Ти људи који су настрадали већ су били постројени испред или поред камиона. По тврдњи брата, он је својим аутом стао мало иза, јер није могло да се приђе због пута, то је био пољски пут и ту је и остао. Убрзо је дошло до расправе између постројених цивила и Милошевић Жарка, где је било неко испитивање око неког оружја и брат је једино видео Милошевића и Митровића, кога не познаје и не зна у којој функцији је био, јер није био мештанин и не зна одакле је дошао, али зна да је био у милицији. Брат је њих видео, због позиције камиона, а Јокић је изашао из аута и отишао је са друге стране камиона и њега није видео даље. Није дуго трајало када је дошло до расправе и до пуцњаве и брат је видео да су запуцали Милошевић и Митровић. А пре тога му је рекао да је чуо нешто у контексту да је Милошевић рекао Митровићу „онда хајде, или онда хоћемо“ тако некако је ишло, да не побрка речи, јер је давно било. Питао је брата због чега се то десило и брат му је тада отприлике набројао људе који су тамо били, које је видео, то су све мештани које су они знали и познавали. Сећа се да му је брат рекао да је пре пуцњаве била расправа личне природе између покојне Мирјане Рагуж и Митровић Драгана, чуо је да је Мира рекла Митровићу отприлике „не може тако Драгане“. Питао је брата шта је он тада урадио и брат му је рекао да ништа није радио, да није ни узимао пушку из аута, а пушке су сви имали, јер нису могли стражу да чувају без пушака, већ да је сео у ауто и дошао кући. Сутрадан се већ по селу сазнало шта се догодило претходног дана односно да је дошло до ликвидације одређеног броја људи, а он као цивил није могао да пријави шта се догодило, јер је морао да слуша наредбе, ТО је била овлашћена да га ухапси, а могли су да га стрпају и у затвор, јер је било ратно стање. Иначе у Сотину су људи били подозриви према његовој породици, јер је прва жена његовог брата Зринка Мравунац била Хрватица и она је била у селу неколико дана пре овог догађаја, јер су њих двоје покушавали да врате заједнички живот и да се договоре где ће се она породити, јер је у то време била трудна. Морали су за њу да прибаве пропусницу од војне команде за боравак на територији тадашње Крајине. Није му ништа познато у вези страдања Марина Кушића.

Што се тиче догађаја када су страдали Стјепан Штер и Снежана Блажевић, познато му је из приче брата, који је био том приликом, јер је био ангажован на чишћењу терена, али брат није видео ко је извршитељ, јер нису сви стајали на гомили, него су били распоређени 20, 30, 50 метара једни од других. Брат је чуо да су убили Пишту и Снежану, да су напред били Жарко Милошевић, Цволе, Митровић и Боро Анојчић.

У време ових догађања иако је имао 17 година, био је војно ангажован при Територијалној одбрани Сотин и био је задужен полуаутоматском пушком.

Познато му је да је Драган Митровић био у милицији, Мирко Опачић је једно време био председник Месне заједнице, брат и он су били у ТО, њихова задужења су била да стражаре и да возе трактор. Није одлазио у команду ТО и не зна да ли је неку функцију имао Винко Тркуља, али мисли да није. Колико је њему познато доктор Вишић је већ од самог старта преузео неке функције у Вуковару, навраћао је до села, то му је родно место, али не зна због чега је навраћао у село, ни да ли је имао неку функцију у селу, зна да је био угледнија личност села, а касније је био и први председник општине Вуковар. Никада није чуо да је Мирко Опачић некога малтретирао, нити одузимао имовину. Једанпут је видео капетана Милинковића, команданта села и према њему је био више него коректан. Што се тиче изласка из самог села могло је да се слободно изађе и без показивања пропусница, јер су војници на пунктовима познавали становништво, али у Шид није могло да се иде без пропуснице.

Био је ухапшен од стране људи Хрватске националности из Сотина који су били припадници Збора народне гарде, одвели су га из куће са 17 година ни кривог ни дужног, везали, малтретирани, покушали да га убију, али је успео да се спаси и да побегне за Негославце 8 километара преко поља, дошао је ујутру 28. на 29.08.1991. године са лисицама на рукама, људи су га тамо дочекали и били изненађени што је жив, јер се чуло да је ликвидиран. Није причао са својим братом о томе шта је брат говорио пред судом. У Сотину је био уведен полицијски час, који је важио за све и Срби нису имали повлашћенији положај у односу на становнике хрватске националности.

Сведок Златко Пељха испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 12.03.2013. године је навео да је са неколико људи дошао 7-ог или 8-ог новембра 1991. године у Сотин, распоређен је у станицу милиције, где је и спавао, јер није мештанин Сотина. Основни задатак милиције је био да иду на пунктове које је контролисала војска према Вуковару, Товарнику и Илоку и одлазило је двоје-троје људи. Док је боравио тамо упознао је многе и то Дргана Митровића, добровољца, био је у милицији и мисли да је дошао из Вршца, заједно су ишли у контролу пунктова, Жарка Милошевића, који је био у Територијалној одбрани, али не зна шта је тамо радио, Драгана Лончара, није био у милицији, а не зна да ли је био у ТО, Жељка Јокића са којим се и окумио 1992. године, Миодрага Станојевића, званог Брка, који је био у милицији. Чуо је да је функционисала и ТО и била је смештена 300 метара од куће у којој је била смештена милиција, али он тамо никада није ишао, нити је имао контакт са њима. Пошто је дошао у Сотин у новембру ништа му није познато о убиству Снежане Блажевић, Стјепана Штера и Марина Кушића, касније је чуо да су Снежана и Штер убијени негде на Дунаву, али није чуо ко их је убио. Када су критичне ноћи цивили приведени у станицу милиције он није радио, само је чуо да су приведени, а када је дошао у станицу следећег јутра око 07,00 сати није видео те људе. Не сећа се ко га је распоредио да иде у центар села као обезбеђење два аутобуса до Шида за око 50-60 мештана Сотина. Након неколико дана чуо је да је 12-13 људи нестало.

На главном претресу одржаном дана 12.05.2015. године сведок Златко Пељха је навео да је између 08.11. и 10.11.1991. године из Вуковара распоређен у Сотин у станицу милиције. Након пар дана у милицију је дошао и Драган Митровић, кога до тада није познавао, са још једним човеком и Митровић је спавао у станици

милиције. Можда је Митровић и раније дошао, али га он није видео. Када је дошао не сећа се коме се јавио. Зна ко је Мирко Ковачевић, био је у милицији, али се не сећа да је он у то време био командир. Када су исељавани цивили Хрватске националности, он је ишао као пратња аутобусима до Шида. Наиме, била су два аутобуса, у једном од аутобуса са њим је био један добровољац, али с обзиром да је прошло 25 година не сећа се како се звао, добили су наређење да те цивиле нико не сме да малтретира и довели су их до станице. Не може да се сети ко је био у другом аутобусу, нити да је Драган Митровић ишао као пратња у једном од аутобуса. Није му ништа познато у вези старадања Снежане Блажевић, Стјепана Штера, Марина Кушића, нити 13 цивила.

Сведок Ратко Лалић испитан пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 14.03.2013. године је навео да је по заузимању и уласку у Сотин добио наређење од команде ТО и то од Милета Остојића да организује исхрану становништва Сотина и за Србе и Хрвате, а касније и за војску. Радио је у кланици, тамо је и спавао, јер је био стално ангажован, са њим у кланици су били и Младен Тинтор, Жељко Војковић звани Живац, Иван Мујкић и Иво Шкарица. Познато му је да је у селу одмах успостављена Територијална одбрана у чијем су саставу били сви у почетку, командир је био Миле Остојић, а касније Слободан Ковачевић. Штаб ТО био је смештен у једној приватној кући. Не сећа се када је успостављена милиција. Колико се сећа Драган Лончар је био припадник ТО, али не зна шта је конкретно радио. Познавао је Стјепана Штера и Снежану Блажевић, који су били мештани Сотина, као и Марина Кушића, који је био поштар, а да ли су и на који начин страдали то му није познато, чуо је само да су нестали. Није му ништа познато ни о страдању других цивила, чуо је да су се одселили или нестали. Пошто је Жељко Војковић радио са њим у кланици и када једног дана није дошао на посао, једна Хрватица му је рекла „Одвели су га ваши“, обавестио је о томе Милета Остојића, али му је он одговорио да не зна шта је са Жељком. Познавао је и Хенриха Силија, био је месар, али му није познато шта се са њим догодило. Свашта се причало по селу о нестанку и исељавању Хрвата, али су то све непроверене приче, а он непосредних сазнања о томе нема.

Оптужени и њихови браниоци су се на припремном рочишту одржаном дана 03.09.2014. године сагласили са предлогом тужиоца за ратне злочине који је дао у оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 9/13 од 31.12.2013. године, а при којем предлогу је остао и на припремном рочишту да се сведоци родбина пострадалих оштећених и то Љубица Ђукић, Јања Рагуж, Евица Ђукић, Драгица Урукаловић и Иван Матијашевић не позивају непосредно на главни претрес, већ да се њихови искази дати пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио.10/01 прочитају, а браниоци опт. Опачић Мирка адв. Бранкица Мајкић и адв. Душан Игњатовић су предложили да се прочитају и искази сведока Стјепана Раца, Манде Скелецић, Зорана Руфа и Лазара Мороквашића дати пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио.бр.10/01, те исказ сведока Ратка Лалића дат пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику дана 14.03.2013. године, а заменик тужиоца за ратне злочине се није противио овом предлогу.

Сведок-оштећена Љубица Ђукић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 17.06.2002. године навела је да је рођена и живела у Сотину до 29.08.1991. године када је избегла, док су њени родитељи Ката и Марко Филиповић остали у Сотину. Била је избеглица све до 2000. године, када се

поново вратила у Сотин. Њени родитељи се сада воде као нестали. Касније је од Сотинчана, који су остали у Сотину док нису прогнани дана 27.12.1991. године, чула да су њене родитеље одвели Славко Тошић и Горан Павић. У Сотину је остала и њена бака Јозија Филиповић, али за њу је чула да је наводно извршила самоубиство.

Сведок Јања Рагуж у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 10.10.2002. године навела је да је од 1959. године са својом породицом живела у Сотину. Када је крајем августа месеца 1991. године био први напад на Сотин заједно са сином Мирославом и супругом Антуном је отишла у Жупању, тамо су провели осам дана, а након тога су се вратили у Сотин. По повратку у село, био је још један напад, било је пуно војске и они су се сакрили на тавану куће. Војска је ушла у њихово двориште, почели су да вичу да су Рагужи усташе, а Горан Павић је узео и одвезао возило марке Југо, које је припадало њеном сину. Пошто је на тавану било неподношљиво сишла је у кућу и видела је да је из куће готово све однето. Отишла је код Стојана и Анке Остојић и они су јој рекли да мора да носи белу траку око рукава и да ће је убити уколико је не носи. У међувремену супруг и син су отишли код Вученовића, код кога је дошао Горан Павић и одвео је Мирослава и Антуна на испитивање. Касније јој је супруг рекао да га је тукао неки човек по надимку Миле, док јој сина нису тукли. Након тога супруг се разболео и дана 13.12.1991. године је умро. Сви Хрвати, а међу њима и њен син морали су се јављати у команду места и ишли су на рад, радили су на утовару и одвозу свиња, на утовару кукуруза, каса је била код Милета Остојића, а она није морала радити. Дана 27.12.1991. године у вечерњим сатима неко је лупао на капији, учинило јој се да је Горан Павић и питала је „Горане, шта требаш“, али мушки глас је одговорио да није Горан, него Вељко Васиљевић и да му треба Мирослав. Заједно су ушли у кућу и Вељко је рекао да је дошао по Мирослава да га води на испитивање, питала је да ли може да иде следећи дан, јер је уморан, али Вељко је рекао да не може, слутила је да неће изаћи на добро па се поздравила са сином и пољубила га је, а након тога никада га више није видела. Није приметила да ли је Вељко био наоружан. У лето 1992. године у њену кућу се уселио неки Перо Тодоровић, а њој су дали да користи један део куће и надала се да ће нешто сазнати о сину. Распитивала се по селу питала је Бисерка Ковачевића, Милета Остојића и Милета Вученовића за сина и сви они су јој рекли да је отишао за Хрватску. Дана 08.11.1993. године је отишла из Сотина преко Мађарске у Републику Хрватску и у Сотин се вратила септембра месеца 2000. године, не зна шта се десило са њеним сином.

Морала је да узима пропуснице, јер је Хрватица, а не зна да ли су и Срби морали да имају пропуснице и те пропуснице су издаване за кретање по селу, ноћу није било дозвољено кретање, јер је био уведен полицијски час.

Сведок Евица Ђукић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 10.06.2002. године навела је да је од 1954. године од када се удала за Крешимира живела у Сотину, који је окупиран 14.10.1991. године. Тог дана у њихову кућу су ушле неке формације не зна да ли су били Шешељеви или Арканови, а супруг и она су се сакрили на тавану у сену. Видела је када су све вредно из куће и дворишта товарили на неки камион. Један дан њен супруг је успео да ступи у контакт са неким комшијим који му је рекао да је главни у селу Миле Остојић, са којим је он био добар и замолио је тог комшију да каже Остојићу шта се дешава са њима. Добили су обавештење од Милета да се и даље скривају док ти људи не оду из

њихове куће. Када је супруг мислио да су сви отишли почео је да излази, али га је неко приметио и цели рафал је био испален ка тавану. Убрзо су у њихово двориште дошли наоружани Сотинчани међу којима је препознала Драча Младена и супруга и њу су одвели у штаб на саслушање, Драча јој је узео торбицу коју је носила са собом, а која јој је касније враћена, али без новца који је био у тробици. У штабу је супруга испитивао Бисерков син Мирца Ковачевић, који му није претио, нити га је физички малтретирао. Тог истог дана су враћени не у своју кућу, јер је у њој већ било смештено 30 војника, већ у кућу Видуман Паве. Још једанпут је Бисерко водио Крешу на испитивање и након испитивања је враћен назад. Иначе Крешо је сваки дан ишао на рад. У Сотину је био уведен полицијски час и Хрвати нису смели излазити из кућа после 18 часова, морали су носити беле траке на одећи и њихове куће су морале бити обележене белим крпама.

Дана 27.12.1991. године у њихову кућу је дошао Вељко Васиљевић и рекао им је да се спремају, јер морају да напусте Сотин, рекао им је да заједно дођу до кафане „Два ловца“ где ће их у 11 сати одвести из Сотина. Када је Вељко отишао из њихове куће почели су да се спремају за полазак, али је у кућу дошао Жарко Јокић са још једним Сотинчанином, кога је знала из виђења и рекли су њеном супругу да су дошли по њега да га воде на испитивање, она им је рекла да морају да се спремају, јер у 11,00 сати морају да напусте Сотин, а они су јој одговорили да ће до тада бити готово испитивање и да ће и он отићи из Сотина. Када се спремила отишла је до кафане, али супруга није било, прозивали су их, прозвали су и њеног супруга, али он до поласка аутобуса није дошао и она је напустила Сотин без супруга. Пре уласка у аутобус морала је да преда кључ од куће. Из Сотина су их одвезли аутобуси, а пратио их је Саша Драча и још неки човек, одвезени су у Шид на железничку станицу, одатле су неким приватним аутобусима отишли за Славонски Шамац. У Сотин се вратила 01.08.1998. године. Не зна шта се десило са њеним супругом, који се и даље води као нестало, његовом мајком и његовим братом Хрвојем.

Сведок Драгица Урукаловић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 27.05.2002. године навела је да је живела у Сотину са родитељима и сестром, а када су почела ратна дешавања они су одлучили да се иселе из Сотина. Заједно са њеном породицом је било још неколико Сотинчана и заједно су направили шатор поред Дунава где су живели неко време. Пошто је била јесен, одлучили су октобра месеца 1991. године да се врате натраг у село. Сазнало се да су се вратили и код њих је дошао Лалић и оца Марка, сестру Мирјану и њу су одвели на испитивање у подрум неке куће у коме је видела још Сотинчана Хрвата. Испитивали су их Слободан и Мирко Ковачевић, Слободан је био главни, били су обучени у некакве униформе, на њима су имали неке тракице, док је Слободан испитивао сестру и њу није имао оружје и нико им том приликом није претио. Тражили су од њих да напишу ко има оружје и речено им је да ће морати да напусте Сотин са врећицама у руци. Видела је да су мушкарце из подрума изводили напоље, чула је како их туку, али није видела ко их туче. Након тога су их пустили кућама, али им је речено да морају свако јутро да се њима јављају, сестра и она су отишле, док је отац задржан. Након неколико дана отац се вратио кући, видело се да је добијао батине, питала га је ко га је тукао, а он јој је одговорио сви, али никога није споменуо поименице. У кући њених родитеља су становали припадници Територијалне одбране, а родитељи и сестра су прешли код ње. Када је хтела да иде у родитељску кућу сестра је морала да тражи пропусницу коју је потписивао Миле

Остојић. Зна да су за дозволе били главни Милан Остојић и Мирко Опачић звани Сентин. Била је уведена радна обавеза и сестра и она су имале обавезу да чисте по кућама и да раде по пољу, а сестра је имала обавезу и да ради на подели хране у кафани „Два ловца“. Пошто је била тешка ситуација замолила је Милета Остојића да јој помогне да напусти Сотин, који је 13.11.1991. године дошао по њу неким комбијем, у којем је било још Хрвата и одвезао их је на железничку станицу у Шид, где је преко Босне успела да се пребаци у Хрватску. Куће Хрвата су морале бити обележене белом траком и морали су да носе беле траке на одећи. Обавезни рад им није био плаћен, радили су по кућама које су биле у власништву Срба, а на пољу су радили за задргу. Не зна шта се десило са оцем и сестром.

Сведок Иван Матијашевић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 22.03.2004. године навео је да је од рођења живео у Сотину. Сећа се да је Сотин пао 15.10.1991. године, а дана 18.10.1991. године му је саопштено да мора да буде ложач у кафани „Два ловца“, а као ложачи су радили и Павао Видуман и Томислав Мариновић, кога је једном приликом одвео Живко Опачић и не зна шта се са њим десило. Једном приликом је добио од Јованке Мартић новац за то што је обављао посао ложача. Речено им је да Хрвати морају да носе белу траку на рукаву, што је он и чинио, а такође је добио и пропусницу са којом се могао кретати од куће до посла. Никада није позиван ни на каква саслушања, нити га је било ко физички или психички малтретирао. Половином октобра месеца у његову кућу су дошли ради претреса Бисерко Ковачевић који је био командант, а међу тим људима који су дошли да врше претрес препознао је и Мијаковац Жељка. У његовој кући на тавану су се скривали рођаци Златко и Бранимир Мајцан, али дан пре претреса куће су отишли. На тавану се крио и његов син Ивица, кога су сви звали Иво. Једног дана је код њега кући дошао Миле Остојић, није био наоружан, али је био у војничкој униформи, тражио је његовог сина и рекао му је да зна да је он у кући и да га могу пронаћи. Позвао је сина који је сишао са тавана и Миле му је рекао да он није ништа крив, али да пази пошто је Хрват да не изгуби главу. Иначе Ивицу нико није звао на саслушања, нити је на било који начин малтретиран једино је морао да иде и да ради. Дана 26.12.1991. године у његову кућу је дошао Предраг Безбрадица, био је у војничкој униформи и носио је аутомат са њим је био још један војник, одвели су Ивицу и рођака Андрију Рајса. Сутрадан у преподневним сатима код њега су дошли Безбрадица и Горан Павић, били су у униформама и наоружани и супрузи и њему су наредили да у 10.00 сати буду испред кафане „Два ловца“. Када су дошли супруга и он до кафане, убрзо су дошла два аутобуса у које су их утоварили и одвезли за Шид. У тој групи је било 92 људи изнајмили су аутобус, којим су из Шида отишли до Босанског Брода, а потом су отишли у Славонски Брод. Док је чекао превоз чуо је када је речено да је дванаест Хрвата мање и претпоставио је да су Ивица и Андрија убијени. Био је у избеглиштву до 1998. године, када се вратио у Сотин. Командант штаба и председник села био је Миле Остојић. Не зна шта се десило са његовим сином.

Сведок Марија Матијашевић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 01.06.2004. године навела је да је од рођења живела у Сотину. Сећа се да је Сотин пао 15.10.1991. године и након тога у њеној кући стално су вршени претреси. Једном приликом је дошао Милан Остојић звани Миле и тажио је њеног сина Ивицу, званог Ива, који се скривао. Изашао је Ивица и Миле му је рекао да се не боји, да му се ништа неће десити, да ће их он редовно

обилазити и пазити на њих. Након 2-3 дана Миле је поново долазио и распитивао се да ли их је неко дирао. Приликом доласка у њихову кућу Миле је обећао Ивици да ће га одвести у Хрватску, али како је време пролазило и Миле није испуњавао обећање Ивица га је питао за дато обећање, али му је Миле рекао да прерано пита. Иначе Ивица је морао да иде са осталим Сотинчанима да ради. Дана 26.12.1991. године код њих у гостима је био Андрија Рајс и у вечерњим сатима су дошли Предраг Безбрадица и још неки непознати човек, били су у војничким уноформама и наоружани, рекли су да Андрија и Ива пођу са њима. Њен супруг Иван је рекао Ивици да можда не траже њега, па је Ивица питао Безбрадицу да не траже његовог оца, а он му је одговорио да траже њега, а не оца. Након тога Ивица и Андрија су отишли. Сутрадан у њихову кућу су дошли Предраг Безбрадица и Жељко Јокић, рекли су им да се спреме и да дођу код кафане „Два ловца“, јер ће их одвести у Шид. Њен супруг је питао за Ивицу, Горан му је одговорио да је одвезен за Шид, док се Безбрадица само цинично насмејао. Супруг и она су отишли до кафане у време када им је речено да треба да дођу, превезени су у Шид, а потом преко Босне су дошли у Славонски Брод и били су у избеглиштву све до 1998. године. Не зна шта се десило са њеним сином.

Сведок Стјепан Рац у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 27.05.2002. године навео је да су на кућама Хрвата у Сотину морале бити окачене беле заставе, био је полицијски час који је важио за Хрвате, а не зна да ли је важио за Србе. Свако јутро долазили су по њега и ишао је у клаоницу на рад. Док је боравио у својој кући нико није пуцао на њу. Одређено је 83 Хрвата који морају напустити Сотин, скупљени су у центру села око њих су били Срби и када су дошли аутобуси, речено им је да улазе у те аутобусе. Од Срба који су стајали око њих неки су били наоружани и држали су уперене пушке у њих, а неки нису.

Сведок Манда Скелецић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 10.06.2002. године навела је да је октобра месеца 1991. године окупиран Сотин, а окупацију су дочекали њен син Андрија и она заједно. Одмах су сви морали отићи на састанак у дом, састанак је водио Жаре Милошевић и рекао им је да је дошла Народно ослободилачка војска и да се не плаше, јер их нико неће дирати. Док су били на састанку, неко јој је улазио у кућу и све је било испревртано. Преко пута њене куће био је војни штаб, а недалеко одатле такође у кући био је месни штаб. Међутим, уведен је полицијски час, Хрвати су морали да носе беле траке и да обележе своје куће неком белом тканином. Долазили су у њену кућу Срби и оптуживали су је да у својој кући крије Ђуру Почића, као и друге усташе, а њеног сина Андрију су тукли. Пред Божић 1991. године син јој је рекао да им је наређено да покупе из куће најнужније ствари и да дођу испред гостионе „Два ловца“ и да морају да се иселе из Сотина. Када су дошли испред гостионе видели су још Хрвата, око 11,00 сати дошли су аутобуси, сместили су их у аутобусе и одвезли за Шид и речено им је да им нема повратка у Сотин. Вратила се у Сотин тек 2000. године, тек након што јој је кућа обновљена.

Сведок Зоран Руф у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 12.06.2002. године навео је да је живео у Сотину и преживео је пад Сотина септембра или октобра месеца 1991. године. Након тога уведен је полицијски час, ограничено је кретање по селу, сви су морали имати

дозволе и да раде, а рад им је плаћан у динарима. На кућама Хрвата биле су окачене беле траке. У селу је успостављена Територијална одбрана и на њено чело је постављен Жарко Милошевић. Познато му је да су Хрвати протеривани из Сотина, чуо је да су Горан Павић и још неколико њих ишли по кућама и скупљали људе, а скупљање и протеривање односило се на значајније Хрвате. Након завршетка радова од Слободана Ковачевића добио је пушку и морао је да иде да стражари. Биле су потребне пропуснице за кретање и излазак из села и оне су издаване у команди војске, сећа се да их је издавао и потписивао капетан мисли да му је презиме Миланковић. Тај капетан је био главни у селу кад су скупљани и одведени Хрвати из села. Не сећа се по чијој наредби су ишли да откопавају тела Пиште Штера и женске особе по имену Славица, који су били плитко закопани у месту званом Водице. Тела су откопавали и Жаре Милошевић и Анојчић.

Сведок Лазар Мороквашић у исказу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 дана 10.06.2002. године навео је након уласка ЈНА у Сотин организован састанак и речено је да ће се прехрана организовати у гостиони „Два ловца“, уведени су радна обавеза и полицијски час, а његова радна обавеза је била да превози кукуруз и за то је био плаћен. Морао је да има пропусницу и њу је сваки пут морао да показује при изласку из села. Једном приликом када је дошао по пропусницу у команду, видео је Жарета Милошевића како претреса Стипана Микулића и да му је у цепу пронашао 2.000 ДЕМ, тај новац је дао Јованки, која је радила у команди и рекао јој је да ће тај новац служити за плате ТО. Куће Хрвата биле су обележене белим тракама. Није му позната судбина несталих лица.

Увидом у наредбу о спровођењу истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ. бр. 1/13 од 29.01.2013. године утврђено је да је донета наредба о спровођењу истраге против Милошевић Жарка, Митровић Драгана, Лончар Драгана и Јокић Жељка, због постојања основа сумње да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗЈ.

Увидом у наредбу о проширењу истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ. бр. 1/13 од 23.08.2013. године утврђено је да је донета наредба о проширењу истраге против Опачић Мирка, Милинковић Мирослава и Павић Горана, због постојања основа сумње да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗЈ и то осумњичени Опачић Мирко и Павић Горана у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗЈ, а осумњичени Милинковић Мирослав у помагању у вези чл. 24 КЗЈ.

Читањем дописа Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку бр. К-ДО-54/12 од 18.07.2012. године утврђено је да је Жупанијско државно одвјетништво доставило Тужилаштву за ратне злочине документацију везану за вршење увиђаја у виноградима код Сотина, а поводом проналаска НН леша.

Читањем дописа Жупанијског државног одвјетништва у Вуковару КН-ДО-11/03-8 од 17.03.2011. године утврђено је да је Жупанијско државно одвјетништво у Вуковару од надлежних државних органа у Републици Србији затражило да им доставе податке тј. да ли имају пребивалиште или боравиште на територији Републике Србије Милошевић Жарко, Миланковић Миодраг, Лончар Драган, Безбрадица Предраг, Анојчић Борис, Павић Горан и Јокић Жељко, а због

кривичног дела почињеног на штету Штер Стјепана и Блажевић Снежане дана 01.11.1991. године.

Читањем дописа Завода за судску медицину у Загребу бр. 68.524-1109/2002 од 09.12.2002. године о умрлој Блажевић Снежани и идентификационог записника бр. 753/45-IV/02 утврђено је да је у Заводу за судску медицину и криминалистику у Загребу дана 09.12.2002. године извршена идентификација мртвог тела Блажевић Снежане, рођене 09.02.1957. године, од оца Стјепана, да је смрт наступила насилно, а да је спољни узрок смрти рат.

Читањем дописа Завода за судску медицину у Загребу бр. 68.543-1128/2002 од 12.12.2002. године о умрлом Штер Стјепану и идентификационог записника бр. 754/46-IV/01 утврђено је да је у Заводу за судску медицину и криминалистику у Загребу дана 12.12.2002. године извршена идентификација мртвог тела Штер Стјепана, рођеног 23.05.1957. године, од оца Стјепана, да је смрт наступила насилно, а да је спољни узрок смрти рат.

Читањем дописа Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку КН-ДО-21/13 од 29.05.2013. године са достављеном документацијом која се односи на ексхумацију утврђено је да је Жупанијско државно одвјетништво у Осијеку доставило Тужилаштву за ратне злочине документацију која се односи на ексхумацију посмртних остатака НН лица ексхумираних дана 18.-19.04. и 22.-23.04.2013. године, на локацијама клаоница у Сотину и Сотински атар.

Читањем налога за ексхумацију судије истраге Жупанијског суда у Осијеку од 18.04. и од 22.04.2013. године утврђено је да је издат налог од стране судије истраге Жупанијског суда у Осијеку којим је наложена ексхумација масовних и појединачних гробница односно НН лица која су покопана на пољу лево од пута који води из Сотина у правцу Товарника, атар Сотински виногради, канал на удаљености од пута око 300 метара, за време Домовинског рата, ради њиховог прегледа и обдукције, као и ексхумација посмртних остатака НН лица која су покопана на локацији старе клаонице у Сотину за време Домовинског рата. Такође је наложено да се након обављене ексхумације посмртних остатака исти превезу у Завод за судску медицину и патологију КБЦ Осијек, где ће се извршити преглед посмртних остатака ради утврђивања узрока смрти и идентификација смртно страдалих-ДНА анализа.

Читањем записника о очевиду (увиђају) од 18.-19.04. и од 22.-23.04.2013. године утврђено је да су извршени увиђаји на лицу места ради ексхумације тела из масовних гробница у атару Сотински виногради у близини села Сотин страдалих лица из места Сотин и у близини старе напуштене клаонице у Сотину за време Домовинског рата током 1991. године. Само лице места ради ексхумације посмртних остатака страдалих у Домовинском рату из Сотина налази се уз канал, који се налази на око 1500 метара од села Сотин у правцу места Товарник и на ораничном делу западно од старе клаонице на излазу из села Сотин у правцу села Опатовца. Приликом ископавања пронађени су остаци људских костију, док је приликом ископавања у близини напуштене клаонице пронађено више посмртних остатака људских тела која су била покривена ћебадима, а нека од њих су се налазила у пластичним врећама, уз посмртне остатке људских тела пронађена је и једна метална

лопата војног порекла, као и лична карта издата на име Ђукић Крешимир. Идентитет оштећених није могао бити утврђен без спровођења идентификације ДНА методом. Сам поступак ексхумације тела из масовних гробница је констатован у службеној белешци ПУ Вуковарско-сријемске Службе крим. полиције Одјела ратних злочина од 29.04.2013. године, као и фотодокументацијом ПУ Вуковарско-сријемске Одјела крим.технике бр. 511-15-04/4-ЕКС-1/13 и бр. 511-15-04/4-ЕКС-2/13 од 15.05.2013. године ексхумације на локацији 1-Сотински атар Сотин од 19.04.2013. године и локацији 2-стара клаоница Сотин од 23.04.2013. године и у 2 ЦД-а са видео снимцима.

Читањем налога ЖДО Осијек КН-ДО-21/13 од 24.04.2013. године произилази да је Жупанијско државно одвјетништво у Осијеку наложило да се изврши обдукција и вештачење посмртних остатака НН лица ексхумираних из масовних гробница у Сотину ДНА анализом, ради утврђивања идентитета смртно страдалих особа, као и узрок настанка смрти уз навођење повреда које су изазвале смрт.

Читањем дописа Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку КН-ДО-21/13 до 15.10.2013. године утврђено је да је Тужилаштву за ратне злочине достављена оверена документација о идентификацији посмртних остатака за 13 особа - ексхумираних 18.-19.04. и 22.-23.04.2013. године на локацијама стара клаоница у Сотину и Сотински атар, која садржи допис Министарства бранитеља Републике Хрватске од 01.10.2013. године и за сваку идентификовану особу записник о прегледу посмртних остатака – налаз о идентификацији методом анализе ДНА, пријаву (потврде) чињенице смрти и извештај о идентификацији дана 19.09.2013. године којим је потврђено да су идентификовани посмртни остаци 13 лица несталих и ексхумираних у Сотину, ДНА анализом узорак крви блиских сродника и узорак посмртних остатака и то: Цицварић (Мато) Славица, Ђукић (Маријан) Крешимир, Филиповић (Јанко) Ката, Филиповић (Стјепан) Марко, Кушић (Марко) Магдалена, Кушић (Марко) Марко, Матијашевић (Иван) Ивица, Рагуж (Видоје) Марко, Рагуж (Марко) Мирјана, Рагуж (Анте) Мирослав, Рајс (Стјепан) Андрија, Сили (Андрија) Хенрих, Војковић (Алојзије) Жељко.

Читањем две замолнице Тужилаштва за ратне злочине КТИ.бр.1/13 од 03.12.2013. године упућене преко Министарства правде и државне управе Републике Србије надлежним органима Аустралије и Канаде утврђено је да је Тужилаштво за ратне злочине упутило две замолнице надлежним органима Аустралије и Канаде, а које се односе на молбу за достављање података – обавештења да ли на територији Канаде живи и борави и уколико је то тачно на којој адреси и какав је држављански статус лица Павић Горан, рођеног 23.08.1965. године у Вуковару, Република Хрватска, од оца Глигорија и мајке Смиљке, рођ. Јарић, као и за достављање података – обавештења да ли на територији Аустралије живи и борави и уколико је то тачно на којој адреси и какав је држављански статус лица Јокић Жељко, рођеног 11.11.1966. године у Босанској Градишци, Република БиХ, од оца Милована, а против којих ово Тужилаштво води истрагу због постојања основане сумње да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СРЈ.

На главном претресу одржаном дана **12.05.2015. године на основу чл. 363 и чл. 365 ЗКП** веће је донело решење да се искључи јавност са дела главног претреса, у коме су извођени докази читањем војних докумената који су означени као строго поверљиви, а због интереса националне безбедности и то приликом читања војних докумената: ванредног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-63 од 09.10.1991. године, редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-70 од 11.10.1991. године, редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-77 од 12.10.1991. године, редовног оперативног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-445 од 13.10.1991. године, редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-85 од 14.10.1991. године, редовног оперативног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-454 од 14.10.1991. године, редовног борбеног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-488 од 19.10.1991. године, редовног борбеног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-493 од 20.10.1991. године, борбеног извештаја Команде 2. пгмд Стр. пов. бр. 402-1 од 14.10.1991. године наредбе команданта 80 мтбр Стр. пов. бр. 29/2 од 16.11.1991. године

Читањем Ванредног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-63 од 09.10.1991. године утврђено је да село Сотин и даље држе Хрватске снаге јачине око 150 људи, да дана 07. и 08.10.1991. године до 18.00 часова није било међусобне размене ватре, да је дана 08.10.1991. године око 19.30 часова на јединице српске војске отворена минобацачка ватра на коју су српске снаге одговориле и наводно уништиле двоја возила.

Читањем Редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-70 од 11.10.1991. године утврђено је да је 10/11.10.1991. године на подручју села Сотин било међусобне размене ватре.

Читањем Редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-77 од 12.10.1991. године утврђено је да су дана 11.10.1991. године саслушавани заробљеници и добијени су подаци да у Сотину има 100-120 припадника ХДЗ спремних за одбрану села, као и да су исти наоружани.

Читањем Редовног оперативног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-445 од 13.10.1991. године утврђено је да су јединице дивизије вршиле извиђање села Опатовац и села Сотин ради организације напада дана 14.10.1991. године у преподневним часовима.

Читањем Редовног обавештајног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 122-85 од 14.10.1991. године утврђено је да је команда 2. пгмбр у 15.40 часова дана 14.10.1991. године известила да у току дана непријатељске снаге (ХДЗ) нису пружиле никакав отпор у селу Сотин, селу Опатовац и селу Мохово, јединице су заузеле наведена села, посела их, разоружала и контролише иста, као и пут Мохово-Сотин и тиме је у целини пресечена комуникација Илок-Вуковар.

Читањем Редовног оперативног извештаја Команде 1. пгмд Стр. пов. бр. 3-454 од 14.10.1991. године утврђено је да је организована акција чишћења терена у селу Сотин, да је задатак извршен без употребе оружја, као и да је у Сотину премештена команда Шајкашке бригаде ТО са једном четом.

Читањем Редовног борбеног извештаја Команде 1. пгмд Стр.пов.бр. 3-488 од 19.10.1991. године утврђено је да је у току поседање села Сотин, Опатовац, Мохово, Шаренград и Ловас.

Читањем Редовног борбеног извештаја Команде 1. пгмд Стр.пов.бр. 3-493 од 20.10.1991. године утврђено је да су запоседнута села Сотин, Опатовац, Мохово, Шаренград и Ловас.

Читањем Борбеног извештаја Команде 2. пгмд Стр.пов.бр. 402-1 од 14.10.1991. године утврђено је да су за напад на Сотин ангажоване јединице, да је задатак извршен без отварања ватре од стране српских јединица и становништва. За обезбеђење Сотина одређена је једна чета из Шајкашке бригаде и месно становништво.

Читањем наредбе команданта 80. мтбр Стр.пов.бр.29/2 од 16.11.1991. године утврђено је да је у селу Сотин успостављена команда места у саставу Мирослав Милинковић, капетан прве класе и командант позадинског батаљона из састава наведене бригаде, Немања Јанковић заменик команданта и Драган Тодоровић члан команде са конкретним задацима између осталог да организују у наведеном месту власт у складу са правилима службе оружаних снага, обезбеде нормалне услове за живот и рад становништва и спрече свако малтретирање становништва и неовлашћени улазак и претрес станова и кућа.

Читањем извештаја из казнене евиденције МУП РС Управе за аналитику бр. 04/2 Стр.пов.бр. 235-13920/13 од 14.11.2013. године за оптуженог Митровић Драгана утврђено је да је Митровић Драган осуђиван и то: пресудама Општинског суда у Вршцу К.бр.452/96 од 15.09.1998. године, правноснажна дана 15.09.1998. године због кривичног дела из чл. 170 ст. 3 КЗ РС на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци условно на 1 (једну) годину, Општинског суда у Вршцу К.бр.299/03 од 16.10.2003. године, правноснажна дана 16.10.2003. године због кривичног дела из чл. 147 ст. 1 КЗ РС на новчану казну у износу од 6.000,00 динара, Општинског суда у Вршцу К.бр.58/04 од 04.04.2004. године правноснажна дана 04.04.2004. године због кривичног дела из чл. 147 ст. 1 КЗ РС на новчану казну у износу од 6.000,00 динара, Општинског суда у Вршцу К.бр.333/03 од 21.10.2005. године, правноснажна дана 21.10.2005. године због кривичног дела из чл. 147 ст. 1 КЗ РС у вези чл. 24 ОКЗ на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, Окружног суда у Панчеву К.бр.1/01 од 24.01.2003. године, правноснажна дана 07.12.2005. године због кривичног дела из чл. 33 ст. 3 КЗ РС у вези ст. 2 и 1 КЗ РС на казну затвора у трајању од 3 (три) године, казну издржао и изречена му је мера безбедности одузимање премета.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Лончар Драгана утврђено је да је Лончар Драган осуђиван и то пресудом Општинског суда у Руми К. бр. 223/08 од 29.01.2009. године правноснажна дана 29.01.2009. године због кривичног дела из чл. 275 ст. 1 КЗ на казну затвора у трајању од 1 (једног) месеца условно на 1 (једну) годину.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптужене Опачић Мирка и Милинковић Мирослава утврђено је да исти нису осуђивани.

Читањем извештаја из казнене евиденције МУП РС ПУ у Новом Саду од 19.02.2015. године за окр.сарадника Жарка Милошевића утврђено је да исти није осуђиван.

Читањем наредбе о завршетку истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ бр.1/13 од 30.12.2013. године утврђено је да је донета наредба о завршетку истраге против Митровић Драгана, Лончар Драгана, Опачић Мирка, Милинковић Мирослава, Јокић Жељка и Павић Горана, вођене по наредби о спровођењу истраге КТИ бр. 1/13 од 29.01.2013. године и наредби о проширењу истраге КТИ бр. 1/13 од 23.08.2013. године, због постојања основа сумње да су извршили кривично дело из чл. 142 ст. 1 КЗЈ.

Читањем наредбе о прекиду истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ бр.1/13 од 30.12.2013. године утврђено је да је донета наредба о прекиду истраге против Павић Горана и Јокић Жељка, вођене по наредби о проширењу истраге КТИ бр.1/13 од 23.08.2013. године, због постојања основа сумње да су извршили кривично дело из чл. 142 ст. 1 КЗЈ, јер осумњичени нису доступни надлежним органима Републике Србије и наводно живе и бораве и то Жељко Јокић у Аустралији, а Горан Павић у Канади, као и да ће истрага бити настављена када буду доступни надлежним органима наше државе, када ће исти бити саслушани и када ће бити донета одлука о њиховом даљем процесном статусу.

Читањем потврде Српске области Славонија, Барања и Западни Срем, Општина Вуковар бр. 35-58 од 29.11.1991. године наведено је да је војни обвезник - добровољац Драган Митровић из Вршца учествовао у борбама за ослобођење Вуковара у времену од 26.09.1991. године до 08.11.1991. године.

Читањем потврде Српска област Славонија, Барања и Западни Срем МУП од 07.11.1991. године наведено је да је Драган Митровић од оца Митра, рођен 23.07.1967. године упућен на рад у Станицу милиције Сотин, као милиционер заједно са Жељком Новичићем, Миодрагом Станојевићем и Слободаном Љубојевићем.

Наредбом овога суда К По2 бр. 2/14 од 12.05.2015. године одређено је судско медицинско вештачење које је поверено Комисији вештака Института за судску медицину на чијем челу је одређен проф. др Душан Дуњић са задатком да Комисија вештака изврши увид у записнике о идентификацији посмртних остатака Стјепана Штера и Снежане Блажевић, те записнике о обдукцији за наведена лица Завода за судску медицину у Загребу, а која документа се налазе у регистратору II наведеног предмета, затим записнике о есхумацији, те записнике о идентификацији и прегледу посмртних остатака сачињених у Заводу за судску медицину и криминалистику Медицинског факултета у Загребу, те налаз о идентификацији методом анализе ДНА, потврде о чињеници смрти и извештаја о идентификацији за оштећене Марка Филиповића, Кату Филиповић, Славицу Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалену Кушић, Ивицу Матијашевића, Андрију Рајса, Марка Рагуџа, Мирјану Рагуџ, Мирослава Рагуџа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, као и приложену фото-документацију, а која се налази у регистратору VII наведеног списка и наведеним вештачењем да се утврди да ли обдукована тела имају ране од ватреног оружја, да ли је било пуцања из непосредне близине, а посебно се изјаснити о улазној рани и правцу кретања пројектила, да ли су ране од ватреног оружја узрок смрти код

обдукованих лица, да ли на обдукованим телима евентуално има трагова повреда нанетих од стране неког другог предмета.

Читањем налаза и мишљења Комисије вештака Института за судску медицину у саставу проф.др Душан Дуњић и др Зоран Михаиловић од 27.05.2015. године утврђено је да је Комисија судских вештака на основу расположивих података и медицинске документације дала мишљење да је Снежана Блажевић по подацима који се налазе у потврди о смрти која је издата 09.12.2002. године у којој се наводи да је узрок смрти *Verosimiliter explosiva* (највероватније експлозивне повреде екстремитета), а у достављеним папирима за пок. Снежану Блажевић наведено је да је датум смрти 01.10.1991. године, али нема обдукционог записника односно записника о прегледу ексхумираних остатака њеног тела 2008. године на основу кога би се утврдило на основу чега се тврди да је узрок смрти највероватније настао услед експлозивних повреда екстремитета. Због тога није могуће утврдити шта је узрок смрти, нити како је он проузрокован. Без описа скелетних остатака и стања у коме су се они налазили (степен и израженост лешних промена, као и степен скелетизације) није могуће утврдити и/или проверити време смрти, као ни то да ли се на посмртним остацима налазе неке трауматске промене које би биле везане за неко специфично повредно оруђе. Што се тиче саме идентификације она је урађена применом методе ДНК. Уколико се прихвати да је ова метода прецизно изведена и тачна, онда се може закључити само да су посмртни остаци означени као НН 753/45, ексхумирани у Вуковару на Новом гробљу на локацији бр. 6, припадају Снежани Блажевић.

На основу података који су достављени за пок. Штер Стјепана види се да су посмртни остаци ексхумирани 1998. године на Новом гробљу у Вуковару под ознаком НН 754/46, а да је идентификација посмртних остатака урађена 12. просинца 2002. године применом методе ДНА у Институту за судску медицину у Загребу која је потврдила његов идентитет. Обдукцијом посмртних остатака (записник секције бр. 38/2001) установљено је да је „темељним прегледом скелета и пронађених одевних предмета закључено да одговарају идентитету Стјепана Штера, те да на скелету нису уочене заживотне трауматске промене на костима“. Након чега је изведен закључак „како нема уочљивих повреда трауме није могуће одредити карактер смрти, нити начин њеног настанка, највероватније се ради о природној смрти“. Из оваквог закључка о обдукцији (записник секције бр. 38/2001) поставља се питање како је у потврди о смрти за исту особу написан узрок смрти „*vulus explosivum corporis*“ (смрт узрокована експлозивним повредама по телу). Објашњење се може тражити или у погрешној идентификацији посмртних остатака или замени посмртних остатака са неком другом особом. Према обдукционом записнику прегледом посмртних остатака (записник секције бр. 38/2001) нису установљене било какве повреде које су настале насилним путем и неким другим средством. Тако да се закључак обдуцента да се највероватније ради о природној смрти може прихватити. Степен изражености посмртних промена описаних на остацима ексхумираног леша Штер Стјепана могу да укажу да је његова смрт могла да наступи у наведеном периоду 1991. године.

У делу списка (II регистратор) постоји допис „Опће болнице Винковци, Одјел за патологију др Анто Блажановић, Винковци“ дана 04.06.2001. године где се наводи да је „Дана 16, 21. и 23.05.2001. године идентифициране су слједеће особе, чији је идентитет прихваћен од родбине: из Вуковара (Вучедол) Стјепан Шер, рођ. 1934.

године, лок. 2, број 40“. Овај податак може да укаже на погрешну идентификацију и забуну код утврђеног узрока смрти Штер Стјепана рођеног 1957. године.

На основу обдукционог записника од 05. рујна 2013. године за пок. Славицу Цицварић утврђено је да се „ради се о помјешаним и постморалним оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи женског пола, средње одрасле доби, висине око 160цм“. „тјело је готово цјеловито, уломак лубање, лијева и десна надлактична кост, лијева и десна лопатица, кости лијеве и десне подлактице, нешто ребара, кључне кости, десна гољенична кост, кости здјелице и обје наткољеничне кости“. „на остацима који доказано припадају Славици Цицварић се не налазе сигурне заживотне трауме, те се о узроку смрти не може закључивати“. Другим речима, на основу ексхумираних посмртних остатака од 19.04.2013. године, из примарне и секундарне гробнице Сотински атар извађени су скелетни остаци (више костију) чијом идентификацијом путем ДНА је утврђено да припадају Славици Цицварић. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима), може се закључити да наведени скелетни остаци припадају сада пок. Славици Цицварић. На ексхумираним костима нису установљене специфичне повреде које су настале заживотно (ватреним оружјем, сечивом, тупином, експлозивним средством) већ се констатује да су кости „посмортално оштећене“. Скелетни остаци, а како је наведено „ради се о помјешаним људским посмртним остацима, који су дјелом скелетирани, дјелом са остацима сапонитицираног ткива на костима“ нису пружили поуздане доказе о могућем узроку смрти идентификоване Славице Цицварић. На основу посморталних промена на скелетним остацима који су ексхумирани 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу података достављених за пок. Крешимира Ђукића и то обдукционог налаза утврђено је да се ради о скелетним остацима (десна половина карлице и крсна кост, обе бутне кости, голењаче и лисњаче, слабинских кичмених пршљенова) особе која је ексхумирана 19.04.2013. године на локацији у Сотину, идентификована ДНК анализом. На основу анализе достављених података може се закључити да на прегледаним скелетним остацима нема повреда од ватреног оружја, нити знакова који би указивали на повређивање било које друге врсте. Имајући у виду наведено, може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају непознат. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима), може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Крешимиру Ђукићу. На основу посморталних промена на скелетним остацима који су ексхумирани 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу података достављених за пок. Кату Филиповић и то обдукционог налаза утврђено је да се ради о скелетним остацима (присутан скоро цео скелет изузев лобање, костију подлактица и шака, дела кичмених пршљенова и ребара) особе која је ексхумирана 19.04.2013. године на локацији у Сотину, а идентификована ДНК анализом. На основу анализе достављених података може се

закључити да на прегледаним скелетним остацима нема повреда од ватреног оружја, нити знакова који би указивали на повређивање било које друге врсте. Имајући у виду наведено, може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају непосредан. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Кати Филиповић. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти. Међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу података достављених за пок. Марка Филиповића и то обдукционог налаза утврђено је да се ради о скелетним остацима (обе бутне кости, карличне кости, два слабинска пршљена, једно ребро, десна рамењача, лева лопатица, десна голењача, десна лисњача, један део лобање, део доње виличне кости) особе која је ексхумирана 19.04.2013. године на локацији у Сотину, а идентификована ДНК анализом. На основу анализе достављених података из обдукционог записника може се закључити да је у обдукционом налазу описан део овалног дефекта костију са левкастим заламањем од споља ка унутра на задњем делу слепоочног дела присутног фрагмента слепоочно затиљно лобање без описа димензија овог дефекта или евентуалног присуства трагова барута. Овакав налаз указује на могућност да се ради о улазном отвору насталом од пројектила испаљеног из ватреног оружја, при чему се не може утврдити о којој врсти пројектила је реч, нити да ли је он испаљен из близине или даљине. На осталим присутним костима није описан излазни отвор, нити је сам пројектил пронађен. У обдукционом записнику нису описане друге повреде од ватреног оружја, нити знаци који би указивали на повређивање било које друге врсте. Уколико је описани дефект на лобањи настао заживотно, може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају устрелина у пределу главе. Међутим, на ексхумираним деловима на којима је установљен специфични дефект нема елемената на основу којих би се поуздано утврдила заживотност ове повреде, самим тим са судско-медицинског становишта и праксе не може се поуздано говорити о узроку смрти, јер то подразумева да је повреда настала заживотно и да је она довела до смрти. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Марку Филиповићу. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираним 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу података достављених за пок. Магдалену Кушић и то обдукционог налаза утврђено је да се ради о скелетним остацима (присутан скоро цео скелет изузев лобање, костију подклактица, неколико ребара, кичмених пршљенова и ситнијих костију) особе која је ексхумирана 19.04.2013. године на локацији у Сотину, а идентификована ДНК анализом. На основу анализе достављених података о прегледу пронађених посмртних остатака може се закључити да на прегледаним скелетним остацима нема повреда од ватреног оружја, нити знакова који би указивали на повређивање било које друге врсте. Имајући у виду наведено може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају непознат. Уколико је

процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Магдалени Кушић. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираним 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу достављене документације за пок. Марка Кушића утврђено је да се „о помјешаним и посмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, одрасле доби, висине 1,75 до 1,80цм који су ексхумирани из примарне и секундарне гробнице 19.04.2013. године у месту Сотински атар, а идентификовани у Загребу путем ДНК анализе. Обдукционим прегледом остатака костију који су идентификовани да припадају Кушић Марку (НН 28 фемур 3) забележено је да се „види се уломак кости на којем се види лијевак који наликује стријелној озлиједи. Стријелна озледа у подручју лијеве натколеничне кости представља вјероватни узрок смрти“. У обдукционом записнику на другим костима (осим делимичног описа леве бутне кости) нису описане друге повреде од ватреног оружја, нити знаци који би указивали на повређивање било које друге врсте. Уколико је описани олучасти дефект на левој бутњачи (који наликује стријелној озлиједи) настао заживотно, може се разматрати као закључак да је узрок смрти, у конкретном случају устрелина у пределу леве бутњаче. Међутим, на ексхумираним деловима на којима је установљен специфични дефект нема елемената на основу којих би се поуздано утврдила заживотност ове повреде, као ни правац кретања стрелног канала, те да ли је по локализацији могао да доведе до повреде већег крвног суда у ком случају би се разматрао и могући узрок смрти услед ове повреде. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Кушић Марку. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираним 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године.

На основу података достављених за пок. Ивицу Матијашевића и то записника о ексхумацији и прегледу костију произилази да се ради „о помјешаним и посмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, средње доби (око 40 година), висине око 180цм. Тијело је готово потпуно (недостаје дио костију лубање, кости подлактице, те ситне кости шаке и стопала)“. Ради се о скелетизованим деловима људског тела. На остацима који доказано припадају Ивици Матијашевићу „не налазе се сигурне заживотне трауме те се о узроку смрти не може закључивати“. Такође на прегледаним костима нису нађени нити описани трагови од ватреног оружја нити других повредних оруђа. Тако да се закључак о узроку смрти не може утврдити („mors causa ignota“). На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у

предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Матијашевић Ивици.

На основу података достављених за пок. Марка Рагуџа и то обдукционог записника утврђено је да се ради о помјешаним и посмортално оштећеним коштаном посмртним остацима који припадају особи мушког пола, одрасле доби, висине око 170цм. Тијело је готово потпуно, а извршеном идентификацијом је утврђено да оне припадају Марку Рагуџу рођеном 1966. године. Обдукцијом и прегледом ексхумираних посмртних остатака установљен је дефект „на затылној кости нађе се улазна стријелна рана промјера 7мм“, „vulnusslopetariu capitis“, стијелна озљеда главе“ - те је закључено „на остацима који припадају нађе се улазна стијелна рана на лубањи, тјемено - затылно што представља узрок смрти“. Опис „улазне стријелне ране на потиљачној кости“ осим датог промера 7мм није детаљније описано (левак, одлом спољашње и унутрашње плоче, заламање околних костију, трагови меког ткива и други трагови у околини дефекта и др.) тако да није могуће утврдити смер и правац канала ове повреде, нити поуздано порекло овог дефекта (пројектили или неки други механички предмет). Такође око улазне ране и у пределу унутрашњег дела дефекта нису установљени нити описани елементи који би указивали на зашифтноост ове повреде, као и на присуство – одсуство трагова барутне експлозије. Због тога се само може претпоставити да уколико је ова повреда лобање настала заживотно онда би се она могла довести у везу са смртним исходом. Такође на осталим прегледаним костима нису нађен и нити описани трагови од ватреног оружја, нити других повредних оруђа. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Марку Рагуџу.

На основу података достављених за пок. Мирјану Рагуџ и то форензичко-антрополошког прегледа ексхумираних костију утврђено је да се ради „о помјешаним и посмортално оштећеним посмртним остацима који припадају особи женског пола, млађе одрасле доби око 25-30 година, висине од 170 до 175цм. Тијело није потпуно, састоји се од: горњег и доњег дијела десне наткољеничне кости, десног дијела здјеличног обруча, лијеве наткољеничне, гољеничне и лисне кости, те малог уломка горење чељусти“. „На остацима који доказано припадају Мирјани Рагуџ не налазе се сигурне заживотне трауме, те се о узроку смрти не може закључивати“. Имајући у виду обдукциони налаз ексхумираних костију изведени закључак о узроку смрти, може се прихватити у складу са форензичком праксом. Међутим, у потврди о смрти у делу у коме се наводи време смрти пише „насилна (убиство или неразјашњено). Оваква ствар се не може потврдити изнетим обдукционим налазом ексхумираних костију који су идентификовани да припадају Рагуџ Мирјани. Такође на осталим прегледаним костима нису нађени нити описани трагови од ватреног оружја, нити других повредних оруђа. На основу посморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко генетичке праксе

(электроферограми нису достављени у предметним списима), може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Рагуж Мирјани.

На основу података достављених за пок. Мирослава Рагужа и то обдукционог записника утврђено је да се ради о помјешаним и постмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, млађе до средње одрасле доби, висине око 170цм. Тијело није потпуно, састоји се од: обе надлактичне кости, костију лијеве подлактице, дијела лијеве лопатице и десне лопатице обје кључне кости, један прстни краљежак нешто ребара, доњег дела наткољеничне кости и горњег дијела гољеничне кости, те горње и доње чељусти. На постморталним остацима означеним НН 26 Б тлбља (голењача), а којом је утврђено да припадају Мирославу Рагужу нађе се дио овалног дефекта из којег се зракасто шире пријеломне линије, те импонира као стријелна озлиједа настала дјеловањем пројектила испаленог из ручног ватреног оружја. На основу овог налаза је закључено да је узрок смрти „*vulnust scopetarium cruris vero similiter*“. Вероватно стријелна озлиједа потклољенице“. На остацима који доказано припадају Мирославу Рагужу нађе се стријелна озлиједа гољеничне кости који представљају вероватни узрок смрти. Претпоставка о узроку смрти се може прихватити само као претпоставка односно само ако је ова повреда настала заживотно и ако је то била једина повреда. На осталим прегледаним костима нису нађене нити описани трагови од ватреног оружја нити других повредних оруђа. На основу постморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутном меком ткиву упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (электроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Мирославу Рагужу.

На основу података достављених за пок. Андрију Рајса и то обдукционог записника утврђено је да се ради о помешаним и постмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, старије доби, висине од 170 до 175цм са израженим дегенеративним променама. Тело није потпуно, састоји се од: горњег и доњег дијела десне бутњачне кости, десног дијела карличног прстена, лијеве бутњаче, голењаче и лисњаче и малог дела горње вилице. На прегледаним скелетним остацима нису нађени нити описани трагови од ватреног оружја, нити других повредних оруђа. Имајући у виду наведено може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају непознат. На основу постморталних промена на скелетним остацима ексхумираног леша 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутном меком ткиву упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (электроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Андрији Рајсу.

На основу података достављених за пок. Хенриха Силија и то обдукционог записника утврђено је да се ради о помешаним и постмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, средње одрасле доби, висине око 170цм. Тело није потпуно, састоји се од костију, карличног прстена, обе бутњаче и доње вилице. На основу анализе достављених података може се закључити

да на прегледаним скелетним остацима нема повреда од ватреног оружја, нити знакова који би указивали на повређивање било које друге врсте. Имајући у виду наведено може се прихватити закључак да је узрок смрти у конкретном случају непознат. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима постморталних промена на скелетним остацима ексхумираних 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутном меком ткиву упућује на могућност да је смрт могла да наступи 1991. године. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Хенриху Силију. На основу постморталних промена на скелетним остацима ексхумираног леша 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти, међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи и 1991. године.

На основу података достављених за пок. Жељка Војковића и то обдукционог записника утврђено је да се ради о помешаним и постмортално оштећеним коштаним посмртним остацима који припадају особи мушког пола, млађе до средње одрасле доби, висине око 170цм. Тело је готово цело, а меко ткиво сапонификовано. На постморталним остацима означеним као НН 31 Б за које је утврђено да припадају Војковић Жељку „у сапонифицираном ткиву у подручју прсног коша пронађена су два зрна испаљена из ручног ватреног оружја, а слагањем уломака лубање означених НН 31 Б прикаже се у тјемено – затылном подручју дефект који одговара излазној и стрелној рани“. На основу овог налаза закључено је да је „узрок смрти: *vulnena sclopetarija capitis et thoracis*. Стријелне озлиједе главе и прсног коша на остацима који доказано припадају Жељку Војковићу нађу се сигурни знакови стријелних озлиједа у подручју главе и прсног коша који представљају узрок смрти“. У наведеном налазу описано је само присуство пројектила у сапонификованом ткиву грудног коша без икаквог описа повреда (на чврстом и остацима меког ткива) које су ти пројектили могли нанети (ране на кожи, специфичне преломе ребара, грудњаче, кичменог стуба, лопатице и др.). Такође „слагањем уломака лубање“ констатовано је да постоји „дефект који одговара излазној и стријелној рани“, без детаљнијег описа изгледа промера презаламања, спољашне и унутрашње плоче, наведеног дефекта, већ се само изводи закључак да се ради о „излазној и стријелној рани“, тако да сада није могуће проверити овај закључак и прецизније договорити како је описани дефект костију настао и од чега. Због тога је изнета претпоставка о узроку смрти може се прихватити само као претпоставка. Овакав узрок смрти, са форензичког стручног аспекта може се прихватити само ако се докаже да су наведене повреде главе и прсног коша настале заживотно, другим речима на сапонификованом лешу као и на скелетизованим остацима костију није могуће утврдити заживотност неке повреде самим тим и изведени закључак мора бити у сфери претпоставке. На осталим прегледаним деловима сапонификованог тела нису нађени, нити описани трагови од ватреног оружја, нити других повредних оруђа. Уколико је процес идентификације извршен према стандардима судско-медицинске и форензичко-генетичке праксе (електроферограми нису достављени у предметним списима) може се закључити да наведени скелетни остаци припадају пок. Војковић Жељку. На основу постморталних промена на скелетним остацима ексхумираног леша 2013. године није могуће поуздано утврдити време смрти,

међутим, изглед скелетних остатака и опис присутног меког ткива упућује на могућност да је смрт могла да наступи и 1991. године.

Судски вештак судске медицине проф.др Душан Дуњић, испред Комисије вештака Института за судску медицину испитан на главном претресу дана 11.06.2015. године навео је да у целости остаје при налазу и мишљењу Комисије лекара вештака Института за судску медицину и додао је да је писмени налаз и мишљење урађен на основу достављене медицинске документације. Комисија је за сваки појединачни случај издвојила све што се односи на тај случај, од идентификације до ексхумације и обдукције, односно налаза и сваки појединачни случај су и прокоментарисали. Имајући у виду судско-медицинску праксу и то да би једна медицинска чињеница имала доказну вредност за суд она мора да има и доказну снагу. Доказна снага произилази из начина како је та медицинска чињеница утврђена, како је верификована и оно што је најбитније да је проверљива од стране сваког стручњака, другим речима само постојање тела, леша или делова тела, јесте медицинска чињеница, али да би имала доказну снагу за суд, она мора да буде транспарентна и на тај начин проверљива од стране сваког стручњака. Примећено је да су у многим случајевима дати описи били непотпуни, бар што се тиче трауме, тако да се дати опис неке трауме не може проверити и прецизирати од стране другог стручњака на који начин је та евентуално траума настала. Оно што је најбитније, а то је на крају узрок смрти на трулим лешевима и скелетизованим какви су у конкретном случају били или на деловима тела, и поред постојања трауме није могуће утврдити заживотност повреде, то значи другим речима да само повреда која је настала заживотно на неком виталном делу тела, она представља и узрок смрти. Пошто те заживотности на скелетизованим лешевима нема, то ни за једну повреду која је и типична за неку врсту повредног оруђа или рецимо пројектил, не може се тврдити са судско медицинског аспекта да је она проузроковала узрок смрти и да је она довела до смртног исхода дотичне особе. У највећем броју случајева су урађене ексхумације када су стање лешева, односно делова тела који су пронађени били скелетизовани, то значи кости без меког ткива или са очуваним деловима, мањим деловима меког ткива које је било сапонификовано. То су трулежне промене које су настале и овакав степен трулежних промена дозвољава могућност да се закључи да су ове ексхумиране особе могуће страдале и 1991. године, али без прецизнијег одређивања датума и времена смрти. Постоји и грешка у идентификацији, а која се односи на Стјепана Штера, јер се очигледно ради о две особе, једна је рођена 1957. године и прихваћено је да се то ради о Стјепану Штеру, а у другој потврди се ради о особи која је рођена 1934. године исто под именом Стјепан Штер, али цео записник се у ствари односи на Стјепана Штера који је рођен 1957. године, тако да не зна да ли је ту дошло до замене тела, јер постоји један допис у коме се каже да је званично прихваћено од родбине да се посмртни остаци који су обдуковани ради о Стјепану Штеру рођеном 1957. године, те да на скелету нису уочене заживотне трауматске промене на костима, како нема уочљивих трагова трауме, није могуће одредити карактер смрти, нити начин њеног настанка највероватније се ради о природној смрти. То је тај Стјепан Штер рођен 1957. године. У допису Завода за судску медицину и потврди о умрлом од 2002. године, каже се да је узрок смрти „vulnus explosiva corporis“, значи повреде ватреним оружјем, односно експлозивне повреде тела, што на костима, што њиховим обдукционим налазом није ни потврђено, тако да се извлачи закључак да је дошло до неке промене у идентитету приликом овога. Не зна се одакле овај закључак у потврди о смрти. Потврда о смрти је један формулар на коме се исписују подаци за одређену

особу, датум рођења, и све остало. У највећем броју случајева није могао да се утврди узрок смрти, јер се радило о скелетизованим лешевима, а тамо где су пронађене „специфичне“ повреде, на појединим деловима људског скелета, односно конкретно на глави и на бутњачи, у два, три случаја, радило се о повредама које су могле да настану испаливањем пројектила из ватреног оружја. Само су констатоване повреде у једном случају постоји мало бољи опис, у другом не постоји уопште опис, него се само каже да постоји један кружни дефект или са заламањем или без описа тог заламања и прелома тих костију, на основу којих би се поузданије закључило да је заиста ту прошао пројектил ватреног оружја и ништа више. У тим случајевима је закључено да је узрок смрти повреда главе ватреним оружјем, јер су на деловима људских костију пронађена таква оштећења. Ту није прецизно описано и условно може да се прихвати тај закључак да би та повреда главе могле да буде као узрок смрти. Условну се прихвата због тога што нема ниједну промену која би доказала да је то настало заживотно, сада после ексхумације и после толико година са једне стране, а са друге стране зна се да су повреде главе могле да настану у ситуацијама када се и постмортално пуца у неку особу која је већ на неки други начин усмрћена. Код повреда доњих екстремитета у налазу су наведене две особе које су повређене у, мисли да је лева бутњача, на граници доње трећине и потколеница и ту су пронађене промене које одговарају повредама на костима насталим проласком пројектила ватреног оружја, међутим, и у тим ситуацијама где је то пронађено, на тим скелетним остацима иако нису цела тела, дошло се до закључка да је то узрок смрти. Међутим, то је прилично произвољно закључивање о узроку смрти, јер повреда бутњаче и потколенице или бутног дела ватреним оружјем не мора да доведе до смртног исхода, зависно од тога да ли су те повреде настале, да ли су у склопу неких других повреда или су те повреде саме изоловане, ако је таква повреда толиког обима, а не види се из описа, она је могла да доведе до постепеног искрварења и касније до смртног исхода, зависи од услова где се та особа налазила, да ли му је пружена помоћ и слично. Према томе то нису делови тела који би апсолутно доводили до смртног исхода, као што је на пример таква слична повреда у пределу главе. Приликом давања налаза и мишљења комисија се није руководила тиме шта је ко говорио од оптужених или сведока. Постоји могућност да су оштећени погођени у мека ткива, која су иструлила потпуно, а да нису оставили трага на костима, односно на оним деловима костију који су пронађени у току ексхумације. У налазу и мишљењу је јасно написано да се ради о скелетизацији тела, људских костију, где нема меког ткива, а остаци меког ткива су сапонификовани, само у једном случају су у грудном кошу пронађена два заостала пројектила, у сапонификованом ткиву, али на одећи која је била и на костима које су испред тог меког ткива грудно трбушног предела нису нађена оштећења, значи претпоставка је да су могли да прођу или између ребара, али оно што су ти пројектили заустављени у телу, односно задржали се ако се ради о било којој врсти ватреног оружја, пушчаном или великог калибра или нису описани пре свега ти пројектили, нити су пиштољски, поставља се питање да ли су они претходно прошли кроз неку препреку и то је оно што је битно. У том случају где су пронађена та два пројектила то је и написано, да то није верификовано, што значи да је то могло да настане и на неки други начин. Постоји могућност да се пројектили који су испаливани пронађу на месту где је тело и где су те кости сахрањене, а да не припадају, том телу, тој особи и могли су бити од неке друге особе или на неки други начин ту да се нађу.

Налазу и мишљењу Комисије судских вештака суд је у потпуности поклатио веру, јер је исти дат према свим правилима струке и науке и на исти током поступка нико од странака није имао примедби. Комисија судских вештака је дала налаз и мишљење на основу података којима је располагала тј. о стању у коме су се лешевии налазили у тренутку вршења обдукције, а како је обдукција вршена након више од 20 година од критичних догађаја, самим тим Комисија није ни могла да се изјасни о узроку смрти оштећених, ни начину на који су оштећени страдали, посебно имајући у виду да су посмртни остаци оштећених премештани, а што је несумњиво утврђено из исказа окр.сарадника Жарка Милошевића.

Суд није прихватио одбрану окр. Драгана Митровића ни у вези кривично-правне радње под тачком 1 изреке пресуде, ни у вези кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде налазећи да је иста неуведљива, нелогична и срачуната на избегавање кривичне одговорности јер је у супротности са казивањем окр.сарадника Жарка Милошевића у вези критичних догађаја под тачком 1 и 3 изреке пресуде у којима је окр. сарадник детаљно описивао критичне догађаје, начин на који су се исти одиграли описујући своју улогу у њима, а такође је детаљно описивао и учешће и радње које је предузео окр. Драган Митровић. Казивање окр. Митровић Драгана је у супротности и са исказом сведока Предрага Безбрадице у односу на догађај који се десио под тачком 1 изреке пресуде када су страдали Снежана Блажевић и Стјепан Штер.

Наиме, окр. Драган Митровић у својој одбрани у односу на тачку 1 изреке пресуде је навео да је у Сотин упућен у новембру месецу 1991. године и то после 08.11.1991. године када је формирана локална станица милиције, а распоређен је из Вуковара као припадник станице милиције. Окр. Митровић је у својој одбрани коју је дао у претходном поступку навео да је био у акцији чишћења терена у околини Сотина, али не у октобру месецу 1991. године како је то наведено у оптужници, када су ликвидирале две особе различитог пола, да је томе претходило пушкарање, односно размена ватре и залагање али он тада није пуцао. Супротно оваквој одбрани, окр.сарадник Жарко Милошевић наводи да се предметни догађај под тачком 1 изреке пресуде одиграо у октобру месецу 1991. године на локацији званој Водица на обали Дунава у близини Сотина када су страдали Снежана Блажевић и Стјепан Штер, да оштећени нису пружали било какав отпор, да је он пуцао у Стјепана Штера и да је први запуцао, за њим је запуцао и сада покојни Цволе, па када је оштећена Блажевић Снежана повикала „немојте мене“, Цволе је повикао „и њу, и њу“ па је одмах запуцао у оштећену Снежану Блажевић и окр. Митровић Драган и убио је.

Такође одбрана опт. Митровић Драгана у овом делу је у супротности и са исказом сведока Предрага Безбрадице који се у претходном поступку, недвосмислено изјаснио да је Жаре најпре одгурнуо Пишту, а потом испалио неколико метака рафално из аутоматске пушке у Пишту, а да је одмах рафално запуцао и Драган Митровић у Снежану. Овај сведок је навео да је негде у октобру месецу 1991. године био учесник и очевидац овог догађаја, удаљен 5 до 6 метара и да је видео како најпре окр.сарадник прво пуца у Стјепана Штера а потом Драган Митровић у Снежану, па сведок даље наводи да се он удаљио док је Цволе копао рупу, а исказ овог сведока суд је у целисти прихватио као логичан и убедљив, јер се овај сведок изјашњавао о чињеницама које су му непосредно познате, ком догађају је присуствовао и у које чињенице се лично уверио.

На главном претресу сведок Безбрадица Предраг се различито изјашњавао у вези са критичним догађајем. Најпре је навео да не зна ко је пуцао у Снежану Блажевић, а на питање браниоца опт. Драгана Митровића одговара да директно није видео, али га је опт. Митровић после пуцања звао да му покаже њу мртву и како је упуцао њу, па је на основу тога закључио да је Митровић пуцао у Снежану. Након предочавања сведоку од стране суда његовог исказа из претходног поступка сведок наводи да директно није видео ко је пуцао али да га је опт. Митровић звао да му покаже како је пуцао у њу, па је на основу тога претпоставио да је он пуцао. На питање тужиоца у односу на предочавање разлика између његовог исказа са претреса и исказа из претходног поступка сведок Безбрадица је поновио свој исказ из претходног поступка и то да је видео да је опт. Драган Митровић пуцао у Снежану Блажевић, а што је потврдио и додатно на питање председнице већа.

Такође и опт. Драган Лончар и сведок Борис Анојчић у својим исказима негирају одбрану опт. Митровића да је критичном приликом било размене ватре, односно залегања и сем опт. Митровића то нико не тврди.

У вези овог догађаја испитан је и сведок Мирко Ковачевић који је био у то време командир милиције у Сотину и који је на претресу навео да је опт. Митровић био код њега у станици милиције од почетка, први, други дан кад су дошли у село, а то је било негде крајем септембра или почетком октобра 1991. године, а да нема непосредних сазнања у вези убиства Стјепана Штера и Снежане Блажевић.

Сведок Златко Пељха је на главном претресу навео да је у Сотин дошао између 08. и 10. новембра 1991. године, а пар дана после њега је стигао и опт. Драган Митровић. Након што је овом сведоку предочен исказ сведока Мирка Ковачевића по питању доласка опт. Митровића у Сотин, сведок Златко Пељха је навео да не зна да ли је опт. Митровић у Сотину био пре његовог доласка, и ваљда мештани то знају.

Имајући у виду наведено по налажењу суда, нелогична је одбрана опт. Митровић Драгана у којој он покушава да да алиби себи тврдећи да критичном приликом неутврђеног дана октобра месеца 1991. године није физички био присутан у Сотину, нити је учествовао у догађају кад су лишени живота Стјепан Штер и Снежана Блажевић, нити је он убио Снежану Блажевић, већ да је у то време био у Вуковару и суду је доставио две потврде Српске области Славоније, Барање и Западног Срема и то од 29.11.1991. године у којој је наведено да је он учествовао у борбама за ослобођење Вуковара у времену од 26.09.1991. године па до 08.11.1991. године, и потврду од 07.11.1991. године у којој је наведено да је упућен на рад у Станицу милиције Сотин као милиционер заједно са Жељком Новичићем, Миодрагом Станојевићем и Слободаном Љуојевићем, као и да је у одбрани коју је дао у претходном поступку уствари причао о сличном догађају када су исто страдала два цивила, па суд овакву његову одбрану није прихватио јер је нелогична и не одговара животној логици, а наведене потврде да је упућен у Сотин у станицу милиције од 07.11.1991. године су демантоване исказима окр.сарадника Жарка Милошевића, сведока Предрага Безбрадице и сведока Мирка Ковачевића којима је суд поклатио веру.

Наиме, окр.сарадник Жарко Милошевић је до детаља испричао како се десио догађај на Водицама крај Дунава, критичном приликом неутврђеног дана октобра месеца 1991. године, а ком догађају је између осталих присуствовао и у истом учествовао и опт. Митровић Драган, те које је он радње критичном приликом предузео, а овакве наводе окр.сарадника Милошевића је потврдио и сведок Безбрадица Предраг и то да је опт. Митровић био присутан критичном приликом те да је пуцао у Снежану Блажевић.

Сведок Мирко Ковачевић који је био командир милиције у то време у Сотину у свом исказу се изјашњавао да је опт. Митровић распоређен у станицу милиције крајем септембра или почетком октобра месеца 1991. године када је формирана Станица милиције у Сотину, и све ове чињенице указују да је опт. Митровић био присутан у време критичног догађаја под тачком 1 изреке пресуде и да је учествовао у односу на кривично-правну радњу под тачком 1 изреке пресуде на начин како су се у својим исказима изјашњавали окр.сарадник Жарко Милошевић и сведок Предраг Безбрадица.

Потврде на које се позвао у својој одбрани опт. Митровић Драган од 29.11.1991. године и 07.11.1991. године у којима је наведено да је он упућен на рад у Станицу милиције Сотин дана 07.11.1991. године, а да је пре тога учествовао у борбама за ослобођење Вуковара у времену од 26.09.1991. до 08.11.1991. године су оповргнуте исказима сведока Предрага Безбрадице и Мирка Ковачевића као и исказом окр.сарадника Жарка Милошевића који децидирано тврде да је окр. Митровић Драган у време критичног догађаја налазио у Сотину, и неутврђеног дана октобра месеца 1991. године се налазио у Сотину и учествовао у догађају када су изгубили живот Снежана Блажевић и Стјепан Штер, па његову одбрану, где Митровић покушава да да алиби себи, да уопште физички није био присутан у време извршења ове кривично-правне радње у Сотину, те да ништа не зна у вези са тим суд није прихватио налазећи да је иста срачуната на избегавање кривице. Осим тога суд је нашао да је опт. Митровић могао да борави у Сотину и пре званичног распоређивања у станицу милиције, јер је Сотин удаљен од Вуковара тек неколико километара (око 5 километара) и ово село је уствари предграђе Вуковара, могао је слободно да се креће, а посебно имајући у виду одбране оптужених и окр.сарадника као и исказе испитаних сведока који су се сви изјашњавали да су припадници војске и милиције могли слободно да се крећу и без званичног документа.

Одбрану опт. Драгана Митровића у вези кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде да није знао за хапшење и довођење појединих мештана у станицу милиције, иако је ту спавао, да је само учествовао у обавештавању лица Хрватске националности да треба да се иселе и да је ишао као пратња једном од аутобуса када су иселени Хрвати из Сотина, а да није присуствовао догађају од 27.12.1991. године када је страдало 13 цивила, као и да није познавао Мирјану Рагуж, нити да је са њом имао препирку критичном приликом и да у исту није пуцао и убио је, јер није ни присуствовао том догађају, суд није прихватио, јер је оваква његова одбрана у супротности са исказом окр.сарадника Жарка Милошевића, који је навео да је критичног јутра питао више лица међу којима је био и опт. Митровић да ли би учествовали у ликвидацији претходно приведених мештана Хрвата, што је овај и прихватио и пошао за војним камионом којим су они одвезени изван села код винограда „Вупика“. После краће расправе опт. Митровић је пуцао у Миру Рагуж и

лишио је живота након чега је са њим и више других лица чија је имена окр.сарадник навео учествовало у егзекуцији осталих 12 мештана.

Супротно одбрани опт. Митровића који негира да је уопште био присутан када је лишено живота ових 13 мештана села цивила хрватске националности, опт. Драган Лончар у својој одбрани у претходном поступку наводи да је критичном приликом видео опт. Драгана Митровића како након краће расправе рафално пуца и усмрћује ошт. Миру Рагуж. На главном претресу опт. Драган Лончар је делимично изменио своју одбрану наводећи да није видео ко пуца, ипак сматра да је тада пуцао опт. Митровић јер је било говора да је био у љубавној вези са Миром Рагуж која је тада убијена са осталим довозеним лицима. Потом је Драган Лончар навео да се вратио кући и све испричао свом брату Николи Лончару. Међутим његов брат Никола Лончар који је саслушан као сведок на главном претресу наводи да му је брат по повратку испричао да су тада пуцали окр.сарадник Милошевић и опт. Митровић, чему је претходила расправа између опт. Митровића и Мире Рагуж.

Одбрану опт. Митровића да није присуствовао овом догађају оповргао је и сведок Жељко Мијаковац који у свом исказу у претходном поступку навео да је у центру села критичног јутра видео испред станице милиције паркиран војни камион, те Жељка Јокића и опт. Митровића, кога је готово сигурно препознао по гласу, како уводе у товарни сандук оштећене Андрију Рајса и Крешимира Ђукића који су касније убијени.

На главном претресу сведок Жељко Мијаковац мења свој исказ па наводи да је тада било два лица са истим именом и презименом Драган Митровић, па је зато погрешно, а што нико други, од саслушаних сведока и оптужених, не помиње јер два лица са тим именом и презименом није ни било.

По налажењу суда одбрана опт. Митровића је усмерена на избегавање кривице из којих разлога је суд није ни прихватио, а посебно имајући у виду да је приликом суочења са окр.сарадником на суд окр.сарадник Милошевић оставио уверљивији утисак о истинитости својих тврдњи и то да је опт. Митровић учествовао у оба догађаја описана у изреци пресуде у ставу 1 под тачком 1 и 3, при том окр.сарадник детаљно наводи радње које је опт. Драган Митровић критичном приликом предузимао и како је лишио живота ошт. Снежану Блажевић и ошт. Миру Рагуж, а при том окр.сарадник Милошевић ни једног тренутка није умањео своју кривицу за извршене кривично-правне радње.

Ценећи исказ окр. сарадника Жарка Милошевића који је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику од 28.06.2013. године и на главном претресу пред овим судом суд је исти детаљно анализирао и са посебним опрезом, а у склопу свих изведених писмених доказа, одбрана осталих саоптужених и исказа испитаних сведока, и прихватио исказ окр.сарадника у оним деловима у којима су наводи окр. сарадника Милошевића потврђени и осталим изведеним доказима.

Наиме, суд је прихватио наводе окр.сарадника да је он критичном приликом 1991. године био припадник ТО у Сотину, а након 20. децембра 1991. године да је био командант Територијалне одбране Сотин јер су негде у првој половини октобра 1991. године организовани неки органи власти у Сотину, Месна заједница, ТО и

милиција и да је он неформално, без званичне писмене одлуке именован за команданта ТО Сотин.

У вези кривично-правне радње која је описана под тачком 1 изреке пресуде, суд је у целости прихватио исказ окр. сарадника Милошевић Жарка. Наиме, он је навео да су крајем октобра 1991. године у мешовитом саставу ТО и милиција вршили претрес терена једног викенд насеља на обали Дунава. У тој акцији претреса терена поред њега учествовали су Горан Павић, Драган Митровић, Миодраг Милинковић, Борис Анојчић, Предраг Безбрадица и Жељко Локић. У једној од викендица затекли су Стјепана Штера и Снежану Блажевић, код Стјепана су затекли војну торбу са неколико бомби и муницијом за калашњиков. Извели су их напоље и Миодраг Милинковић звани Цволе је хтео да закоље Штера али му он то није дозволио, одгурнуо је Штера који је пао пар метара од њих низ низбрдицу, а онда је он у њега испалио неколико метака. Одмах то исто је урадио и Цволе, а убрзо након тога Драган Митровић је из аутоматске пушке пуцао у Снежану и убио је на лицу места и ту су их закопали на његову иницијативу Драган Лончар и Цволе. Овакве наводе из исказа окр.сарадника Жарка Милошевића делом потврђује у својој одбрани и Драган Лончар који наводи да је учествовао у претресу и чишћењу терена критичном приликом, као и сведок Безбрадица Предраг који је такође учествовао у чишћењу терена и који је навео да је видео лично да је Митровић пуцао у Снежану, а претходно су пуцали Жарко Милошевић и Цволе у Стјепана Штера и лишили га живота.

Сведок Борис Анојчић потврђује да је учествовао у овој акцији али није видео ко је пуцао у Снежану и Штера јер је био удаљен од места где се зачуло пуцање.

Такође суд је прихватио и део исказа окр.сарадника Жарка Милошевића као убедљив и логичан у односу на кривично-правне радње из става 1 тачка 2 које су описане у изреци пресуде, где се ради о убиству поштара Марина Кушића неутврђеног дана новембра 1991. године. Наиме, окр.сарадник Милошевић је признао да је он убио Марина Кушића наводећи да је негде крајем октобра или почетком новембра 1991. године сазнао да је у милицију доведен поштар из Сотина Марин Кушић, и да се појавио Вељко Васиљевић који је рекао да треба да иду са Марином да нађу неко сакривено оружје, а са њима је пошао и Мирко Ковачевић тада командир милиције и сви су кренули ка Опатовцу. Један део су ишли пешице, након пар стотина метара од обале Дунава, Марин им је показао склониште где је држао неки пиштољ који су и пронашли и кренули су назад пешице према колима. Испред њих је ишао Марин, Вељко и он су ишли упоредо десетак метара иза Марина, а иза њих је ишао Мирко. У једном тренутку Вељко и он су се кратко погледали и почели су да пуцају у поштара, а не може да објасни због чега су то учинили. Тело су оставили на лицу места и нису га закопали, а леш убијеног Марина Кушића до данас није пронађен.

Овакво казивање окр.сарадника Милошевића у односу на тачку 2 изреке пресуде потврђује и сведок Мирко Ковачевић тада командир Станице милиције у Сотину који наводи да је присуствовао и видео својим очима када је Жарко Милошевић испалио рафалне хице са леђа у Марина Кушића и убио га, те да је био очевидац тог догађаја. Навео је да је Жаре хтео да иде сам са Марином Кушићем да му овај покаже где држао сакривени пиштољ али му он то није дозволио већ је он

кренуо са Кушићем јер је био командир полиције, а са њим су кренули и Вељко Васиљевић и Жаре и он и Кушић су се спустили низ сурдук док су Жаре и Вељко остали на врху, Кушић је показао један пањ, у том пању су нашли пиштољ замотан у новински папир, узео је тај пиштољ и вратили су се до Жарета и Вељка. Потом су сва четворица кренули према месту где су оставили кола, Кушић је ишао неколико метара испред њих, а њих тројица су се упоредо кретала иза њега. У једном тренутку приметио је да је Вељко ставио руку на десну страну његовог тела што је значило да треба да застане. Одмах након тога Жаре је из аутоматске пушке рафално испалио Кушићу у леђа више пројектила и на лицу места га убио. Мисли да Вељко није пуцао. Био је шокиран али ни речи није проговорио, Жарета није питао због чега је то урадио, а тело убијеног Кушића је остало на лицу места.

Што се тиче кривично-правне радње која је ближе описана у ставу 1 под тачком 3 изреке пресуде, а реч је о догађају од 27.12.1991. године када је страдало 13 цивилних лица Хрватске националности, суд је прихватио исказ окр.сарадника Милошевића у коме је он навео да је учествовао у ликвидацији 13 цивила Хрватске националности и у коме је потврдио да су критичном приликом убијена цивилна лица Хрватске националности и то Марко Филиповић, Ката Филиповић, Славица Цицварић, Крешимир Ђукић, Марко Кушић, Магдалена Кушић, Ивица Матијашевић, Андрија Рајс, Марко Рагуж, Мирјана Рагуж, Мирослав Рагуж, Хенрих Сили и Жељко Војковић.

Такође суд је прихватио део исказа окр.сарадника Жарка Милошевића у коме је говорио о исељењу лица хрватске националности из Сотина крајем 1991. године и да га је о исељавању ових лица обавестио Милорад Вишић који је био мозак села иначе је био је посланик у Скупштини САО Славоније, Барање и Западног Срема, а да је одлука о исељењу донета на вишем нивоу у Вуковару од стране органа власти Српске области Славоније, Барање и Западног Срема, те да га је Милорад Вишић упутио на Станка Вујановић и да ће му он обезбедити аутобусе за исељење Хрвата, јер је требало тада да дође велики број српског становништва из Западне Славоније и да се смести у Сотин.

Суд је прихватио и део исказа окр.сарадника да је он реализовао договорно ту одлуку као командант локалне територијалне одбране у присуству још неколико припадника месне заједнице дана 26.12.1991. године у Сотину, да су у просторијама месне заједнице договорно донели одлуку он, Јованка Мартић, сада покојна, и још неколико припадника месне заједнице, да се са списка мештана несрпске националности исеље одређена лица и аутобусима пребаце на територију коју су контролисали хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошлих избеглица српске националности из Западне Славоније.

Суд је прихватио и део исказа окр.сарадника Жарка Милошевића где је он навео да је учествовао у ликвидацији 13 цивилних лица мештана дана 27.12.1991. године, а која су претходно по његовом налогу привели и то претходног дана припадници локалне територијалне одбране и милиције и задржали их у станици милиције и да је он од опт. Мирослава Милинковића који је био командант места Сотин и командант позадинског батаљона из састава 80. моторизоване бригаде ЈНА затражио војни камион са возачем, те да обзиром да је Мирослав Милинковић уочи католичког Божића отишао на одсуство кући код породице у Краљево, те му је

камион дао његов заменик Драган Тодоровић члан његове команде, а окр.сарадник Жарко Милошевић је истог јутра 27.12.1991. године претходно појединачно упознао са наведеном одлуком о ликвидацији ових лица цивила - хрватске националности опт. Драгана Митровића припадника локалне милиције, НН званог Цволе сада покојног, затим Жељка Јокића, Горана Павића и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета на шта су сви они добровољно пристали, након чега је испред станице милиције окр.сарадник Жарко Милошевић увео све оштећене у товарни део војног камиона којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА неутврђеног идентитета, а потом је сео у кабину камиона са возачем и кретали су се регионалним путем ка Товарнику, док су опт. Драган Митровић и опт. Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције неутврђеног идентитета кренули за њима са неколико путничких аутомобила, прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“ у атару села Сотин, зауставили се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала где су оштећене извели из камиона, постројили у врсту и сами се постројили на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених и да је дошло до краће препирке између ошт. Мирјане Рагуж и опт. Драгана Митровића који је у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а затим окр.сарадник Жарко Милошевић као и НН звани Цволе и остали присутни ове оружане групе осим возача војног камиона, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места.

Суд је прихватио и део исказа окр.сарадника Милошевића да је после неколико дана он са сведоком - резервистом Радомиром Несторовићем који је управљао машином „улт“ ишао и затрпавао лешеве оштећених који су били бачени у канал и прихватио је и део његовог исказа да је крајем 1996. или почетком 1997. године Горан Павић вршио на њега притисак да уклоне тела жртава на неку другу локацију да би боље прикрили трагове, на шта је он пристао и приликом тог разговора био је присутан и Жељко Јокић, па су ручно ископавали лешеве и товарили их на један трактор, не сећа се колико су лешева ископали али је сигуран да их нису све ископали, тако да су неки лешеве остали у каналу, а неке лешеве су довели до кланице у Сотину истоварили их у једну рупу која је раније била ископана од стране радника кланице и служила је за одлагање отпада и да је он обе ове локације где су се налазили лешеве жртава открио приликом спровођења истражног поступка од стране Тужилаштва за ратне злочине и указао на места то јест локацију где су закопане жртве.

Ови наводи исказа окр.сарадника Милошевића које је суд прихватио су потврђени и другим изведеним доказима пре свега записником о ексхумацији од 19.04.2013. године и 23.04.2013. године, записницима о увиђају од 18. и 19.04.2013. године и 25.04.2013. године, исказима испитаних сведока Предрага Безбрадице, Жељка Мијаковца, Мирка Ковачевића, Бориса Анојчића, Саше Драче и Милана Вученовића, те налазом и мишљењем комисије Института за судску медицину у саставу проф.др Душан Дуњић и доцент др Зоран Михаиловић од 19.05.2015. године, записницима о обдукцији и вештачењу ДНА анализом посмртних остатака НН особа ексхумираних из масовних гробница у Сотину, приложеном фотодокументацијом ПУ Вуковарско Сријемског одјела Крим.технике од 15.05.2013. године и овереном документацијом о идентификацији посмртних остатака 13 особа ексхумираних од 18.

и 19.04. и од 22.-23.04.2013. године на локацији Стара клаоница у Сотину и сотински атар, а који су садржани уз допис Министарства бранитеља Републике Хрватске од 01.10.2013. године и за сваку идентифицирану особу постоји записник о прегледу посмртних остатака, налаз о идентификацији методом анализе ДНА, потврде о смрти и извештај о идентификацији од 19.09.2013. године са лицима - оштећеним чије је страдање описано у изреци пресуде под тачком 3.

Суд није прихватио наводе из оптужнице и наводе исказа окр.сарадника Жарка Милошевића у оном делу где он наводи да су договорно донели одлуку он и окр. Мирко Опачић у Месној заједници која ће лица бити са овог списка Хрвата убијена, нити да су се том приликом на састанку у Месној заједници правила два списка хрватског становништва, један за исељење а други за ликвидацију хрватског становништва, нити да га је о томе претходно обавестио окр. Мирко Опачић, да га је он упутуио на војног команданта места Сотин капетна ЈНА окр. Мирослава Милинковића, рекавши му да је он упознат са свим тим, да га је о свему обавестио Милорад Вишић и да се Жарко обрати окр. Мирославу Милинковићу да ће му он обезбедити војни камион ради вођења ових лица хрватске националности на стрељање, те да се он обратио окр. Милинковићу, да је он био упознат са тим да ће бити исељења Хрвата и да ће један број лица бити ликвидиран и да му је он у ту сврху одобрио војни камион. У овом делу казивање окр.сарадника Жарка Милошевића је било нелогично и неуверљиво за суд и у супротности је са одбранама окривљених Мирослава Милинковића, Мирка Опачића и Драгана Лончара, чијим одбранама је суд поклатио веру као уверљивим и логичним.

Наиме, окр. Мирко Опачић који је у критичном периоду био председник Савета месне заједнице у Сотину у својој одбрани не спори да је био у просторијама месне заједнице дана 26.12.1991. године када је окр.сарадник Жарко Милошевић са њим, са покојном Јованком Мартић и сећа се да су ту још били неки чланови савета месне заједнице Милан Вученовић, Лазар Тинтор, Бранко и Винко Тркуља, и да се разговарало о исељењу Хрвата, да је списак Хрвата - становника Сотина који је постојао у месној заједници, држао у рукама окр.сарадник Жарко Милошевић, да је читао имена људи и да је он успео да спасе од исељења двоје до троје својих комшија Хрвата. У дискусији су учествовали и покојна Јованка Мартић и још неки чланови Савета месне заједнице. Том приликом није уопште било речи о било каквој ликвидацији људи, о томе нема ни говора, нити су постојала два списка, нити је он водио састанак.

Надаље окр. Опачић Мирко тврди да су нетачни наводи окр.сарадника Жарка Милошевића да му је он претходног дана рекао да ће бити исељавања Хрвата, да се обрати капетану Милинковићу за војни камион, да је све договорено са Милинковићем и Милорадом Вишићем и да одређен број лица хрватске националности неће бити исељен него ликвидиран. Опачић наводи да лица - оштећене који су критичном приликом 27.12.1991. године убијени сам је заокруживао окр.сарадник Жарко Милошевић са списка Хрвата који је постојао у месној заједници, јер уопште се том приликом није разговарало о било каквој ликвидацији хрватског живља већ је било реч само о исељењу. Такође Опачић наводи да се он уопште није сагласио са исељењем Хрвата, већ напротив успео је да двоје до троје својих комшија Хрвата скине са списка за исељење јер се противио њиховом исељењу.

По налажењу суда оваква одбрана окр. Мирка Опачића је била за суд убедљива и логична, јер је потврђена и исказима сведока Лазара Тинтора, Винка Тркуље и Милета Вученовића који су тада такође били присутни у просторијама Месне заједнице. И ови сведоци, Лазар Тинтор и Винко Тркуља су децидирано пред судским већем навели да Жарко Милошевић лаже, кад тврди да се критичном приликом договарало о ликвидацији одређених лица хрватске националности, да о томе уопште није било речи већ да се само причало о исељењу одређених лица хрватске националности. По налажењу суда окр.сарадник Жарко Милошевић је реализовао одлуку о исељењу хрватског живља тако што је отишао у просторије полиције, обавестио припаднике полиције и територијалне одбране да обавесте одређена лица хрватске националности да дођу у полицију, а такође им је дао задатак да одређен број лица која је он лично сам заокружио ради ликвидације, обавесте да дођу у полицију те вечери. Ово потврђују у својим исказима и сведоци Безбрадица Предраг, Анојчић Борис и Жељко Мијаковац који наводе да су одређена лица хрватске националности обавештавали да дођу у полицију, те да су ова лица затворена и преноћила су у полицији, а сутрадан су војним камионом којим је управљао возач ЈНА пребачена и ликвидирана.

Суд је прихватио део исказа окр.сарадника Жарка Милошевића да је он претходно дана 27.12.1991. године обавестио припадника полиције Драгана Митровића, затим Жељка Локића, Горана Павића и извесног НН званог Цволе сада покојног и још неке припаднике милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитет да ће одређена лица хрватске националности бити убијена и позвао их да то реализују, на шта су они сви добровољно пристали, након чега је испред станице милиције окр.сарадник Жарко Милошевић увео све оштећене у товарни део војног камиона којим је управљао војник припадник ЈНА неутврђеног идентитета, а он је сео у кабину камиона са возачем и кренули су регионалним путем ка Товарнику док опт. Драган Митровић и опт. Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције неутврђеног идентитета су кренули за њима са неколико путничких аутомобила, прошли су поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља скренули са пута ка Товарнику, возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“ у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и опт. Драгана Митровића овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, затим је и сам окр.сарадник Жарко Милошевић као и НН звани Цволе сада покојни и остали присутни ове оружане групе осим возача војног камиона пуцали у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места.

Овакве наводе потврђују и окр. Лончар Драган, с тим што он тврди да је био присутан када су ликвидирана наведена лица али да сам није учествовао у њиховој ликвидацији, да није пуцао у оштећене, и сведок Мијаковац Жељко који наводи да је критичном приликом видео војни камион у центру села и поред њега окр. Митровић Драгана а у камион су улазили сада покојни Крешимир Ђукић и Андрија Рајс.

Суд није прихватио наводе исказа окр.сарадника Жарка Милошевића у делу где он наводи да је у ликвидацији ових 13 цивилних лица учествовао и опт. Драган Лончар. Ово из разлога јер су овакви његови наводи у супротности са одбраном опт. Лончар Драгана коју је суд у целости прихватио јер је његова одбрана за суд била убедљива и логична. Одбрану опт. Драгана Лончара да је присуствовао извршењу кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде односно догађају од 27.12.1991. године кад је дошло до стрељања 13 лица хрватске националности, али да он није учествовао у убиству ових цивила, као и да није знао да ће бити ликвидиран одређен број људи хрватске националности и да је мислио да иде само као пратња камиону, суд је прихватио јер је његово казивање било логично и убедљиво.

Наиме, опт. Лончар не спори да га је позвао Жарко Милошевић да иде у обезбеђење, односно у пратњу поводом исељења неких мештана. Кретао се својим возилом иза војног камиона, на контролном пункту на излазу из села их нико није задржавао, скренули су са главног пута који је водио за Товарник лево и након што су прешли неких 300 метара земљаним путем, када се зауставио камион и када је подигнута цирада камиона први пут је видео мештане села које је од раније познавао. На лицу места стајао је на неколико метара иза осталих припадника ТО и милиције, видео је да окр. Митровић испаљује кратак рафал у Мирјану Рагуж након краће препирке. Пуцало се из више пушака, али он није видео ко је све пуцао, он није пуцао, јер је његова пушка остала у колима на задњем седишту. Након краћег времена сео је у свој аутомобил и отишао кући. Оваква одбрана опт. Лончара је логична и убедљива. Суд није имао ни један други доказ да је опт. Драган Лончар критичном приликом пуцао у ове цивиле, јер казивање окр.сарадника Жарка Милошевића који каже „сви су пуцали“, а затим на питање браниоца опт. Драгана Лончара да ли је он видео да је Лончар пуцао критичном приликом окр.сарадник Жарко Милошевић каже да није лично видео али да мисли да је пуцао, па овако неодређено и непрецизно казивање окр.сарадника Жарка Милошевића је у супротности са убедљивом одбраном опт. Драгана Лончара коју је суд прихватио, и суд није могао прихватити казивање окр.сарадника Милошевића у овом делу јер његово казивање није поткрепљено ни једним другим доказом.

Наиме, казивање и одбрана Драгана Лончара је у целости поткрепљена и исказом његовог брата сведока Николе Лончара, који иако је био привилеговани сведок је оставио убедљив утисак на суд и његово казивање је било искрено јер је овај сведок навео да није непосредно присуствовао догађају када су стрељани ових 13 лица хрватске националности али је навео да није тачно да је окр.сарадник Жарко Милошевић како он то наводи у својој одбрани дошао у кућу код опт. Драгана Лончара, те да га је питао да ли има возило и да га је позвао и рекао му да иде са њим да ће бити ликвидиран одређен број лица хрватске националности, те да је опт. Драган Лончар пристао. Сведок Никола Лончар када је испитан пред судом децидирано је навео да то није тачно, да је тачно да је Жарко Милошевић долазио код њих у кућу, да је пред њим позвао његовог брата Драгана Лончара да иде као пратња али ради исељења одређених лица хрватске националности, да уопште није помињао било какву ликвидацију лица хрватске националности, да се и он понудио да иде са братом, али да му је Жарко Милошевић рекао „где ћеш ти остани ту“ пошто је он био рањен.

Такође суд није прихватио ни део казивања окр.сарадника Жарка Милошевића где он наводи да га је Мирко Опачић упутио да тражи војни камион за ликвидацију ових цивила од капетана ЈНА опт. Мирослава Милинковића команданта места, да је о свему томе био упознат Мирослав Милинковић и да га је о томе упознао Милорад Вишић и да када је дошао код Мирослава Милинковића у команду он му је рекао да он неће бити 27.12.1991. године ту, али да ће му камион дати његов заменик и да је њему Жарко Милошевић рекао да му камион треба за ликвидацију цивила, као и да га је неколико дана након ликвидације ових цивила обавестио о стрељању истих, када је сусрео Мирослава Милинковића и када га је овај питао да ли је лешеве закопао рекао да су исти остали незакопани, те да му је он рекао да се лешеве морају закопати и да му је он обезбедио товарну машину „улт“ са возачем са којом је касније Жарко Милошевић ишао и закопао ове лешеве.

Овакви наводи окр.сарадника Жарка Милошевића су били нелогични и неуверљиви за суд, јер је суд у овом делу прихватио одбрану опт. Мирослава Милинковића који се децидирано у вези са овим догађајем изјашњавао тако што је навео да је он био командант 80. моторизованог позадинског батаљона и командант места Сотин у критичном периоду, да је био у чину капетана прве класе ЈНА, да је дужност његовог батаљона била да помогне селу да стане на ноге и да је ту затекао изванредан број становника Хрвата, Срба и припадника друге националности и увек им се налазио на услузи када су нешто тражили јер је таква била и директива. Није учествовао са јединицом ни у каквим претрагама терена јер то није ни било у његовој надлежности. При размештају јединице постављена су три пункта у правцу Шида, Илока и Вуковара, где су поред припадника јединице били и припадници територијалне одбране односно локалне милиције и на пунктовима су обавезно евидентирани проласци. У вези с критичним догађајем од 27.12.1991. године наводи да тада није био у селу јер је негде око католичког Божића 1991. године добио неколико дана одсуства ради обиласка породице у Краљеву, па је отишао непосредно пре Божића а мисли да је добио 5 до 7 слободних дана. У вези пресељења односно расељавања становништва војска није била ангажована и он није добио било какве смернице у вези са тим. Што се тиче војних камиона тачно је да је војска давала скоро свакодневно војне камионе за потребе села и то су били текући послови у селу и могуће да је дат камион око католичког Божића али он није проверавао у коју сврху се даје камион јер је имао пуно обавеза. Никада није давао камион ни за какав транспорт лица. Увек је давао камион за транспорт терета. Када је давао на употребу камион најчешће је уз возило ишао и возач. Према томе нетачно је то што тврди окр.сарадник Жарко Милошевић у својим наводима да му је он дао камион да би возио ова цивилна лица на стрељање о томе не може бити говора. Могуће је да је он одобрио камион за потребе Територијалне одбране у Сотину али незнајући у коју сврху ће тај камион бити употребљен. Такође, а што је потврдио и Жарко Милошевић он критичног дана 27.12.1991. године није био у Сотину већ је био на одсуству код породице у Краљеву и ако је одобрио војни камион за потребе територијалне одбране тај камион је Жарку Милошевићу могао дати неко од његових потчињених његов заменик Драган Тодоровић.

Такође су неосновани наводи окр.сарадника да је он срео опт. Милинковића у селу након ликвидације ових цивила, те да га је Милинковић питао након што га је Милошевић обавестио о стрељању ових лица, да га је Милинковић питао да ли су затрпани лешеве, па да кад му је Жаре рекао да нису да му је он рекао да сачека да ће

му дати машину „улт“ и возача да оде са њим да ове лешеве затрпају. Милинковић је навео да он уопште у својој јединици није располагао са машином „улт“, а то је потврдио и саслушани сведок Несторовић Радомир возач овог „улта“, јер је рекао да је он био припадник 813. инжењеријске јединице, те да уопште у вези са одласком „улта“ ради затрпавања пута није добио налог од Мирослава Милинковића већ га је то замолио покојни Бранко Тркуља који је рекао да је добио одобрење од војне команде. Овај сведок је такође рекао да је он са Жаретом ишао са „ултом“ на пут за Товарник, да су скренули лево и ишли по земљаном делу неких 400-500 метара, да је Жаре изашао и усмеравао га да баца неку земљу у канал, а да он није знао критичном приликом да уопште затрпава лешеве иако је Жаре говорио супротно у свом казивању да му је рекао док су ишли путем према Товарнику да ће ићи да затрпају неке лешеве. Овај сведок је касније рекао да је следећег дана његов непосредни старешина Зекић га питао да ли је ишао да поравња пут, а тек после неколико дана се по селу причало да су војном машином „улт“ затрпани неки лешеве, па је он схватио пошто је само он возио „улт“ да је то било тада када је ишао са Жарком Милошевићем и питао је Бранка Тркуљу што му не рече шта затрпавају на шта му је Бранко Тркуља рекао да ћути и да о томе ништа не говори.

Исказима испитаних сведока Бориса Анојчића, Саше Драча, Милана Остојића, Драгана Тодоровића, Ивана Дондура, Милана Вученовића, Златка Пелха и Ратка Лалића суд је у потпуности поклонио веру, јер су се у својим исказима изјашњавали само о чињеницама које су им лично познате и оног чега су се сећали, притом својим исказима не додајући ништа што нису лично видели и из исказа ових сведока суд је могао утврдити како је функционисао живот у селу Сотин у време критичних догађаја односно када су страдали цивили хрватске националности.

Исказу сведока Мирка Ковачевића суд је поклонио веру, јер се изјашњавао о чињеницама које су му лично познате односно изјашњавао се о стању у селу и која су била задужења милиције и њега као командира милиције док је обављао ту дужност. Наиме, у свом исказу овај сведок је у потпуности потврдио одбрану окр.сарадника у вези кривично-правне радње под тачком 2 у ставу 1 изреке пресуде, када је лишен живота ошт. Марин Кушић, јер овај сведок наводи да је лично видео када је окр.сарадник Жарко Милошевић пуцао у Марина Кушића и лишио га живота са леђа. Такође из исказа овог сведока је утврђено и то да је милиција поступала по наређењима војске посредством безбедњака, а не непосредно, као да су Хрвате по извршеном привођењу и саслушању спроводили даље у Негославце по наредби некога из војске, а из чега несумњиво произилази да је војска имала ингеренције односно руководила животом у селу.

Исказу сведока Жељка Мијаковца који је дао у претходном поступку суд је поклонио веру, јер је његов исказ логичан и убедљив, док део његовог исказа који је дао на главном претресу, а у коме се изјашњавао да је код товарног дела камиона видео Митровића званог Брка, али да он ништа није радио, да га је препознао по храпавом гласу и мисли да се Брка презива Митровић као и опт. Драган, суд није прихватио, јер је исти у супротности са његовим исказом који је дао у претходном поступку, када се изјаснио да су Андрију Рајса и Крешу Ђукића водили Жељко Јокић и Драган Митровић у товарни део камиона и ниједног тренутка није споменуо

надимак Брка. По мишљењу суда оваквом изменом исказа сведок Мијаковац је само хтео да олакша положај опт. Драгана Митровића у овом кривичном поступку.

Исказу сведока Предрага Безбрадице који је дао у претходном поступку суд је у потпуности поклонио веру, јер је његов исказ логичан и уверљив, док његов исказ на главном претресу у делу у коме се изјашњавао да не зна ко је пуцао у Снежану и да није видео директно, али се сећа да га је опт. Митровић звао да му покаже како је пуцао у њу и на основу тога је претпоставио да је Митровић пуцао, суд није прихватио, јер је његов исказ са главног претреса нелогичан у супротности је са исказом који је дао у претходном поступку, а такође и приликом предочавања од стране суда дела његовог исказа који је дао у претходном поступку, а у ком се изјашњавао да је видео када је опт. Митровић пуцао у ошт. Снежану Блажевић и сам сведок је навео да је било онако како се изјашњавао у свом исказу у претходном поступку и да је видео када је Митровић пуцао у Снежану и да се тога сећа као кроз маглу.

Исказима сведока Тркуља Винка и Тинтор Лазара суд је поклонио веру јер су се изјашњавали о ситуацији у Сотину, нарочито су били убедљиви када су говорили о састанку у месној заједници када се расправљало о исељењу хрватског живља где су децидирано навели да окр.сарадник Жарко Милошевић лаже када говори да су одлучивали о ликвидацији одређеног броја Хрвата јер се уопште није разговарало критичном приликом о било каквој ликвидацији хрватског живља него се разговарало о исељењу Хрвата и да су ту били присутни и Жарко Милошевић који је држао списак Хрвата, затим покојна Јованка Мартић и Мирко Опачић. Нетачно је како је тврдио окр.сарадник Жарко Милошевић да је овај састанак водио Мирко Опачић, списак хрватског живља је био у рукама код Жарка Милошевића, критичном приликом није прављен никакав списак за исељење Хрвата нити списак за ликвидацију, већ је реч о списку хрватског становништва који је био у месној заједници који су сви могли да виде, а сам Жарко Милошевић је донео одлуку о ликвидацији 13 цивила.

Суд је прихватио исказ сведока Милана Вученовића који је био члан задруге а касније члан месне заједнице који у вези са састанком у Месној заједници у децембру 1991. године наводи да је био присутан, да је видео списак за исељење Хрвата, али да не зна ко је учествовао у прављењу тог списка, видео је кад су људи одвожени аутобусима али да он није учествовао у томе, а на главном претресу овај сведок је децидирано изјавио да је Жарко Милошевић држао списак за исељење Хрвата и да је заједно са Јованком одлучивао ко ће бити исељен, а био је присутан и Мирко Опачић. Такође овај сведок је потврдио да критичном приликом уопште није разговарано нити је било икакве речи о ликвидацији мештана хрватске националности.

Исказ сведока Милорада Вишића да није имао никакве ингеренције у Сотину и да му нису била позната унутрашња дешавања у селу суд није прихватио, јер је његов исказ нелогичан, необудљив и у супротности је са одбраном окр. сарадника Жарка Милошевића који се јасно и недвосмислено изјашњавао да је Милорад Вишић био мозак села да је био посланик у Скупштини Славоније, Барање и Западног Срема и да га је он обавестио о исељавању хрватског живља, те да га је упутио на Станка Вујановића у Вуковар да ће му Станко обезбедити аутобусе за

исељење Хрвата и да је исте од Станка и добио. Такође и сведок Милан Остојић у свом исказу је навео да му је управо сведок Вишић рекао да није пожељено да у селу обавља две функције и да је из тог разлога и смењен са места председника Месне заједнице и на његово место је постављен опт. Мирко Опачић. Такође и опт. Драган Лончар је навео да је сведок Вишић био ауторитет и да је увек био негде где су команда и војска, опт. Мирко Опачић је навео да је Вишић био присутан када је он биран на место председника Месне заједнице, које све чињенице указују да је сведок Вишић био упознат са ситуацијом у Сотину, као и да је учествовао у појединим догађајима везаним за село Сотин.

Суд је у целости прихватио исказ сведока Радомира Несторовића јер је његово казивање пред судом било убедљиво и логично. Овај сведок се изјашњавао да је са машином „улт“ ишао до кланице и равноа пут незнајући да закопава лешеве. Такође да га је ангажовао покојни Бранко Тркуља тако што га је питао да оде са једним момком, а касније је сазнао да је реч о окр.сараднику Жарку Милошевићу, да поравна неки пут изван села, а да је Бранко Тркуља добио одобрење од војне команде, па је сведок навео да није имао никакав писмени налог, али обзиром да је њихов задатак као јединице био да помажу становништву јер је радио на рашчишћавању терена у Вуковару, он је заиста и ишао са Жарком Милошевићем са овом машином „улт“ путем за Товарник па су скренули лево на земљани део пута и ишли неких 300 метара, равноа је неки пут тако што је Жарко Милошевић изашао из кабине и усмеравао га где да баца земљу и тада није знао да затрпавао лешеве. Нетачно је то што је говорио Жарко Милошевић да му је рекао да иде да затрпавају лешеве, то је сазнао тек после неколико дана у селу када се о томе причало. Такође овај сведок је био убедљив пред судом у свом казивању када је рекао да није ишао више ни једном са машином „улт“, да је лаж да је поново ишао са овом машином и да је превозио неку краву коју је бацио на овај пут који су претходно он и Жарко затрпавали.

Суд је ценио и исказ сведока Николе Лончара, па иако је реч о привилегованом сведоку јер је он брат опт. Драгана Лончара, овај сведок је био врло убедљив и искрен пред судом када је говорио о ликвидацији ових лица хрватске националности истичући да он није непосредно присуствовао овом догађају али да му је отоме причао његов брат Драган Лончар који је био присутан критичном приликом, да његов брат није пуцао у ове цивиле и да су нетачне тврдње окр. сарадника Жарка Милошевића да је долазио код њих кући и да је позвао његовог брата да иде са колима и да ће бити ликвидиран одређен број лица хрватске националности. Оно што је тачно јесте да је Жарко Милошевић заиста долазио код њих кући, да је позвао његовог брата да иде као обезбеђење јер су нека лица хрватске националности требала да буду исељена али је нетачно да је уопште том приликом Жарко Милошевић говорио и помињао било какву ликвидацију хрватског становништва. Такође овај сведок је навео да му је брат Драган Лончар причао да је приликом ликвидације хрватског становништва у њих пуцао опт. Драган Митровић, окр.сарадник Жарко Милошевић, НН Цволе, Горан Павић и Жељко Локић, а да једино том приликом нису пуцали возач војног камиона којим су ова лица доведена на стрељање и његов брат Драган Лончар који је оставио пушку на задњем седишту аутомобила којим је возио Жељка Локића до овог места и да је након овог догађаја његов брат дошао сав унезверен, изгубљен и у шоку и да му је испричао о стрељању ових људи. Казивање овог сведока је било убедљиво за суд јер је и поред тога што му

је бранилац опт. Митровић Драгана предочио да је његов брат изменио исказ у односу на оно што је говорио у претходном постуку пред Тужилаштвом за ратне злочине, овај сведок је рекао да он не зна шта је ко мењао у исказима, да он говори све време само оно што је чуо од свог брата Драгана Лончара.

Суд је ценио и тезу одбране браниоца окр. Митровић Драгана, адв. Војислава Вукотића коју је дао у завршној речи, где је навео да није утврђен идентитет покојне Снежане Блажевић јер није постојао обдукциони записник за њу, те да није поуздано утврђен ни идентитет Стјепана Штера, те да вештаци нису могли поуздано утврдити узрок смрти код оштећених лица, али је суд нашао да су овакви наводи браниоца окр. Митровића адв. Вукотића неосновани, из разлога што је идентификација леша Блажевић Снежане утврђена на основу ДНК анализе и то 09. просинца 2002. године, а тачно је да за Снежану Блажевић нема обдукционог записника, а да је као датум смрти наведен 01.10.1991. године, док се у потврди о смрти која је издата 09.12.2002. године наводи да је узрок смрти највероватније експлозивне повреде екстремитета, међутим правилно комисија вештака Института за судску медицину није могла утврдити узрок смрти покојне Снежане Блажевић нити како је он проузрокован. без описа скелетних остатака и стања у коме су се они налазили (степен и израженост лешних промена као и степен скелетизације) није могуће утврдити или проверити време смрти, као ни то да ли се на посмртним остацима налазе неке трауматске промене које би биле везане за неко специфично повредно оруђе. Међутим вештаци наводе да су путем ДНК анализе која је урађена 09. просинца 2002. године на посмртним остацима леша означеног као НН 753/45 ексхумираног у Вуковару на Новом гробљу на локацији број 6 утврђено да припадају Блажевић Снежани. Такође у вези са покојним Стјепаном Штером рођеним 23.05.1957. године утврђено је да су његови посмртни остаци ексхумирани 1998. године на Новом гробљу у Вуковару под ознаком НН 754/46, да је идентификација посмртних остатака урађена 12. просинца 2002. године применом методе ДНА у Институту за судску медицину у Загребу која је потврдила његов идентитет. Обдукцијом посмртних остатака (записник секције број 38/2001 установљено је да темељним прегледом скелета и пронађених одјевних предмета закључено да одговарају идентитету Стјепана Штера те да на скелету нису уочене заживотне трауматске промене на костима, те да како нема уочљивих повреда трауме није могуће одредити карактер смрти, нити начин њеног настанка, а највероватније се ради о природној смрти. Међутим поставља се питање како је из оваквог закључка о обдукцији у потврди о смрти за исту особу написан узрок смрти (смрт узрокована експлозивним повредама по телу), а према обдукционом записнику прегледом посмртних остатака нису установљене било какве повреде које су настале насилним путем и неким другим средством, па је закључак обдуцента да се највероватније ради о природној смрти, а израженост постморталних промена описаних на остацима ексхумираног леша Штер Стјепана по налазу комисије вештака може да укаже да је његова смрт могла да наступи у наведеном периоду 1991. године. Вештаци испред Института за судску медицину су и у односу на друге страдале оштећене у догађају од 27.12.1991. године на основу обдукционих записника ДНК анализе посмртних остатака утврдили идентитет настрадалих оштећених, а имајући при томе и потврде о смрти за лица која су означена као оштећени у изреци пресуде под тачком 3. Чињеница је да пошто се ради о скелетизованим остацима људских лешева, дакле без меких ткива, обзиром на протек времена да се критични догађај десио 1991. године када су ова лица страдала, а да је ексхумација вршена 2013. године, дакле по протеклу више од 20 година, да су лешеви

премештани са једне на другу локацију, вештаци нису могли поуздано утврдити узрок смрти код оштећених јер се поставило питање да ли су повреде које су код појединих оштећених утврдили настале заживотно, па уколико су настале заживотно те повреде могле су бити узрок смрти. Чињеница је да је комисија вештака утврдила да се код оштећеног Марка Рагуџа на затиљној кости налази улазно стријелна рана промера 7мм, и да је узрок смрти стријелна озлиједа главе и да се на остацима тела који припадају Марку Рагуџу налази улазно стријелна рана на лобањи - темељно затиљно што представља узрок смрти према записнику о обдукцији Завода за судску медицину и криминалистику Медицинског факултета у Загребу од 05. рујна 2013. године, а комисија судских вештака Института за судску медицину је то исто констатовала на основу записника о обдукцији, али је и констатовала да око улазне ране и у пределу унутрашњег дела дефекта нису установљени нити описани елементи који би указивали на заживотност ове повреде као и на присуство - одсуство трагова барутне експлозије, па се зато само може претпоставити да уколико је ова повреда лобање настала заживотно онда би се могла довести у везу са смртним исходом оштећеног Рагуџ Марка.

Такође за оштећеног Рагуџ Мирослава на основу обдукционог записника Завода за судску медицину и криминалистику Медицинског факултета у Загребу од 05. рујан 2013. године је утврђено да на посморталним остацима означеним НН26Б тлбија (голењача) за које је утврђено да припадају Мирославу Рагуџу пронађен је дио валеног дефекта из којег се зракасто шире пријеломне линије те импонира као стрељна озлједа настала деловањем пројектила испалееног из ручног ватреног оружја, па је на основу овог налаза закључено да је узрок смрти Рагуџ Мирослава вјероватно стријелна озлједа потколенице. По налазу комисије судских вештака Института за судску медицину оваква претпоставка о узроку смрти Мирослава Рагуџа се може прихватити само као предпоставка, односно само ако је ова повреда настала заживотно и ако је то била једина повреда.

На главном претресу непосредно саслушан испред комисије вештака Института за судску медицину судски вештак проф.др Душан Дуњић је навео да остаје при налазу и мишљењу у целости које је комисија дала о узроцима смрти за оштећене у вези догађаја од 27.12.1991. године о страдању 13 цивила хрватске националности а како је то све ближе и наведено у налазу и мишљењу које је суду достављено дана 27.05.2015. године, али је посебно напоменуо да суд има у виду чињеницу да није било меких ткива приликом вршења обдукције посмртних остатака оштећених која су пропала услед протекла времена јер су ова лица страдала 1991. године, а њихови скелетизовани остаци су пронађени и ексхумирани 2013. године па је могуће да су они имали повреде на меким ткивима изазване устрелним ранама односно на виталним органима, али због протекла времена ова мека ткива оштећених су уништена па се није могло утврдити поуздано шта је узрок смрти код већине оштећених и да ли су повреде нанете код истих заживотно. Могуће је да су ова лица имала повреде односно устрелне ране на меким ткивима које би могле бити узрок њихове смрти, али за то судски вештаци нису имали доказа обзиром да мека ткива оштећених нису пронађена јер су протеком времена уништена већ су остали само њихови скелетизовани остаци.

Чињеница припадности свих оптужених одређеним организованим оружаним формацијама - локалној ТО и милицији, састављеној претежно од припадника српске националности односно ЈНА, произилазе како из њихових одбрана тако и из исказа сведока, а у односу на опт. Мирослава Милинковића, припадника тадашње ЈНА и из писменог документа надлежних војних органа - наредбе команданта 80. мтбр Стр.пов.29/2 од 16.11.1991. године.

На основу одбрана оптужених и окр.сарадника и исказа саслушаних сведока утврђено је да је почетком маја 1991. године већи број српског становништва избегао из Сотина. Крајем септембра 1991. године мештани српске националности из Сотина организовани у Територијалну одбрану, уз подршку тенковске јединице ЈНА ушли су у Сотин без борбе, да би након евакуисања једног броја цивила српске националности напустили Сотин. Средином октобра 1991. године Сотин је без борбе запоседнут од стране ЈНА и Територијалне одбране Сотин. Већина становништва хрватске националности напустила је Сотин пре запоседања, док је један релативно мањи број - око стотину становника остао у Сотину. Након запоседања Сотина установљена је Месна заједница и Савет Месне заједнице као извршни орган, штаб Територијалне одбране и станица милиције Сотин. Наведене новоформиране цивилно-војне структуре власти састављене су од припадника српске националности. Први командант ТО био је Слободан Ковачевић, командир полиције Мирко Ковачевић, а Милан Остојић био је председник Месне заједнице и директор Земљорадничке задруге.

Новембра и децембра месеца 1991. године мења се персонална структура локалних војно-цивилних органа на неформалан, фактички начин по одлуци појединца - Милорада Вишића и једне релативно мале групе људи и за председника Месне заједнице уместо дотадашњег Милана Остојића поставља се Мирко Опачић, окр. Жарко Милошевић је постављен за команданта локалне ТО, по неформалној процедури, на основу фактичке одлуке Милорада Вишића, политичког активисте странке СДС. Наведене чињенице произилазе из исказа сведока окр. Жарка Милошевића, дела одбрана окр. Мирка Опачића и окр. Мирослава Милинковића, исказа сведока Милана Остојића и осталих саслушаних сведока.

Децембра месеца 1991. године у Сотин почеле су да пристижу избеглице српске националности из Западне Славоније и ради обезбеђења њиховог смештаја одлучено је, од стране власти органа српске области Славоније, Барање и Западног Срема, да се преостало становништво несрпске националности исели са тог подручја и аутобусима пребаци на територију под контролом хрватских власти.

Када су локалне структуре власти у Сотину добиле информацију да се неки мештани хрватске националности наоружани крију по шуми и викенд насељима, организовани су претреси терена у којима су заједнички учествовали припадници локалне ТО и милиције. Наведене чињенице и околности произилазе из сагласних изјава окр. сарадника Жарка Милошевића, оптужених Драгана Митровића и Драгана Лончара, као и из исказа сведока Милана Остојића, Мирка Ковачевића, Предрага Безбрадице и Бориса Анојчића. У једном од таквих претреса терена у околини Сотина, на обали Дунава у викенд насељу Водице, око 15-ак припадника ТО и милиције пронашли су у једној викендици Стјепана Штера и Снежану Блажевић, мештане Сотина. Када је извршен претрес куће у којој су боравили, пронађена је

муниција и аутоматска пушка након чега их је окр.сарадник извео напоље, а оштећени нису пружали никакав отпор. У једном тренутку без икаквог повода окр.сарадник ногом је одгурнуо Штера и потом у њега испалио рафал из своје аутоматске пушке и готово истовремено у Штера из своје аутоматске пушке рафално је пуцао и ММ звани Цволе, сада покојни и тако су га на лицу места убили. Након што је Цволе повикао „и њу, и њу“, а што се односило на Снежану Блажевић и њених речи „немојте мене“, окр. Драган Митровић је испалио у њу из своје аутоматске пушке кратак рафал и убио је на лицу места.

Утврђено чињенично стање произилази из јасног, детаљног и уверљивог исказа окр.сарадника, као и из исказа сведока Предрага Безбрадице, који је био непосредни учесник и очевидац овог догађаја. Овакве исказе делимично потврђују и опт. Драган Лончар и сведок Борис Анојчић, који су учествовали у акцији претресања терена, а опт. Лончар је учествовао и у закопавању лешева по налогу окр.сарадника. Чињеница смрти и идентитет убијених цивила утврђен је из писмено изведених доказа о њиховом страдању достављених од Жупанијског државног одвјетништва, као и из налаза и мишљења комисије Института за судску медицину састављене од проф.др Душана Дуњића и доцента Зорана Михаиловића од 27.05.2015. године.

Имајући у виду напред наведене доказа несумњиво је утврђено да је у убиству оштећених поред окр. сарадника учествовао и опт. Драган Митровић и то конкретно у убиству Снежане Блажевић.

Наиме, суд је такође утврдио да је окр.сарадник извршио убиство и поштара Марина Кушића неутврђеног дана новембра месеца 1991. године у винограду поред Дунава у близини Сотина и то тако што је након што су он, командир станице милиције Мирко Ковачевић и Вељко Васиљевић сада покојни извели оштећеног из просторија Станице милиције Сотин и одвели га на обалу Дунава да им покаже где се налази његов сакривени пиштољ и у повратку према Сотину без икаквог стварног разлога и повода окр.сарадник Жарко Милошевић је пуцао из своје аутоматске пушке у оштећеног са леђа и на лицу места га убио. Ово је суд утврдио како из признања окр.сарадника Жарка Милошевића тако и из исказа сведока Мирка Ковачевића тадашњег командира Станице милиције у Сотину који је детаљно као очевидац овог догађаја описао на који начин је окр.сарадник Жарко Милошевић лишио живота поштара Марина Кушића.

Суд је нашао да су окр.сарадник Жарко Милошевић и опт. Драган Митровић дана 27.12.1991. године у околини Сотина, извршили убиство 13 цивилних лица неспрске националности и то Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевић, Андрије Рајса, Марка Рагуџа, Мирјане Рагуџ, Мирослава Рагуџа, Хенриха Силија и Жељка Војковића.

Наиме, дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као комадант локалне територијалне одбране у присуству још неколико припадника Месне заједнице, договорно донели одлуку да се са списка мештана неспрске националности иселе одређена лица и аутобусима пребаце на територију коју су контролисали Хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошних избеглица српске националности из западне Славоније, а окр.сарадник Жарко

Милошевић издвојио и пописао 13 наведених цивилних лица које истог дана треба привести у просторије локалне станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења реализује он са појединим припадницима локалне територијалне одбране и милиције, што он и чини, тако што прво одлази у станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истог дана треба да приведу и задрже у станици милиције ових 13 цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, и тако што је оптужени Мирослав Милинковић, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству комаданта позадинског батаљона из састава 80. моторизоване бригаде ЈНА и комаданта места Сотин, на тражење окр.сарадника Жарка Милошевића, одобрио војни камион са возачем за потребе Територијалне одбране, незнајући у коју сврху Територијалној одбрани треба наведени камион, и тако што је сутрадан 27.12.1991. године овај камион обезбедио и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, дао на располагање окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који је исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком о привођењу и ликвидацији оптуженог Драгана Митровића припадника локалне милиције, НН званог „Цволе“ сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона, којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седа у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док оптужени Драган Митровић и Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције, неутврђеног идентитета, крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља, скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“, у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и оптуженог Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, као и НН звани „Цволе“ сада покојни и остали присутни ове оружане групе, осим опт. Драгана Лончара и возача војног камиона, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места, чиме су извршили и то опт. Драган Митровић радњама описаним под тачком 1 и 3 изреке пресуде, а окр.сарадник Жарко Милошевић радњама описаним под тачком 1, 2 и 3 изреке пресуде кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ.

Неколико година касније на инсистирање Горана Павића окр.сарадник је пристао и заједно са њим и Жељком Локићем је ископао већину лешева из канала, утоварили су их на трактор, пребацили су их у кланицу и ту побацали у већ ископане рупе, где је иначе одлаган отпадни материјал из кланице. На обе локације на лицу места у Сотину пронађени су посмртни остаци свих 13 убијених цивилних лица, што је утврђено из писмено изведених доказа током овог поступка, док је обе локације показао окр. сарадник.

Опште је позната чињеница да је наведени оружани сукоб био између осталих разлога и етнички мотивисан. Пре отпочињања оружаног сукоба овако мотивисана кривична дела нису вршена на широко распрострањен и оружаном организован начин. По времену, месту и начину извршења извршено кривично дело је последица произашла из евидентно постојећег оружаног сукоба, које као такво или слично не би било извршено да тог сукоба није било односно у мирнодопским условима.

Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СРЈ може бити извршен само за време рата, оружаног сукоба или окупације, а појам оружаног сукоба обухвата не само међународни оружани сукоб, већ и унутрашњи оружани сукоб уколико су испуњени услови из II Допунског Протокола из 1977. године, уз Женевску конвенцију из 1949. године.

Оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаној сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе. Наведена дефиниција оружаног сукоба обухвата оба типа сукоба – унутрашњи и међународни. Мора постојати блиска повезаност оружаног сукоба и дела оптуженог са тим сукобом.

Када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утврђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949. године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

IV Женевска конвенција о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године примењује се у случају објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба који избије између двеју или више високих страна уговорница чак и ако једна од њих није признала ратно стање, како је то описано у члану 2 ове Конвенције. У члану 3 став 1 тачка 1 а) наведене Конвенције, предвиђена је обавезна примена одређених одредби у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница. Овом одредбом предвиђено је да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповолне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањује се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења.

Одредба члана 4 став 1 напред наведене Конвенције предвиђа да заштићена лица имају право у свакој прилици, на поштовање своје личности, својих породичних права, својих верских убеђења и обреда, својих навика и својих обичаја. С њима ће се, у свако доба, поступати човечно и она ће нарочито бити заштићена од сваког насиља или застрашивања, од увреда и јавне радозналости.

Такође, члан 27 став 1 ове Конвенције предвиђа да заштићена лица имају право у свакој прилици, на поштовање своје личности, својих породичних права, својих верских убеђења и обреда, својих навика и својих обичаја. С њима ће се, у свако доба, поступати човечно и она ће нарочито бити заштићена од сваког насиља, или застрашивања, од увреда и јавне радозналости.

Допунски Протокол II из Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба чланом 13 став 2 предвиђа да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом.

Такође одредба члана 4 став 1 Допунског протокола II предвиђа између осталог, да ће сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима бити у свим приликама хумано третирана без икакве дискриминације, а да је ставом 2 тач. а) истог члана предвиђено да је против свих поменутих лица, између осталог забрањено у свако доба и на сваком месту насиље над животом, нарочито убиства.

Имајући у виду напред наведено, суд је на несумњив начин утврдио да су оптужени и окр. сарадник поступали у свему како је то описано у изреци пресуде у ставу I под тачком 1, 2 и 3 и радње оптужених Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

Суд је у конкретном случају применио закон који је важио у време извршења кривичног дела и то КЗ СРЈ (Службени лист СФРЈ, бр. 44/76, 34/84, 74/87, 57/89, 3/90 и 38/90 и Службени лист СРЈ бр. 35/92, 37/93 и 24/94) као повољнији у односу на оптуженог и окривљеног сарадника.

За остварење обележја овог кривичног дела није неопходно да извршилац зна да својим поступањем крши правила међународног права, јер повреде овог права представљају објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна.

На основу напред изведених доказа и оценом сваког од њих појединачно и у међусобној вези, те ценећи одбране опт. Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића суд је нашао да су се у радњама опт. Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ, а како је то ближе описано у изреци пресуде под тачком 1, 2 и 3.

Суд налази да су окр.сарадник Жарко Милошевић и опт. Драган Митровић, поступали са директним умишљајем приликом извршења кривичног дела, јер су били способни да схвате значај својих дела и управљања својим поступцима, односно окр.сарадник Жарко Милошевић и опт. Драган Митровић били су свесни да врше убиство припадника цивилног становништва који нису припадали ниједној оружаној

формацији, нити су учествовали у војним операцијама и били су свесни забрањености ових својих радњи чије су извршење и хтели.

Суд је на несумњив начин утврдио да је код окр.сарадника Жарка Милошевића и опт. Драгана Митровића постојала заједничка воља да наведено кривично дело изврше заједнички, јер радње сваког од њих појединачно чине природну и логичну целину, како у погледу извршења, тако и у погледу жељених и наступелих последица. Окр. сарадник Жарко Милошевић и опт. Драган Митровић су приликом извршења кривичног дела под тачкама 1 и 3 оптужнице, поступали као саизвршиоци, јер је најпре окр.сарадник Жарко Милошевић запуцао у ошт. Стјепана Штера, да би потом запуцао и опт. Драган Митровић у ошт. Снежану Блажевић и на тај начин убили цивиле на лицу места, док је окр. сарадник Жарко Милошевић сам донео одлуку да се 13 цивила несрпске националности убију, а коју одлуку у погледу привођења и довођења је реализовао окр. сарадник, а о ликвидацији ових цивила је обавестио и опт. Драгана Митровића који је на ово добровољно пристао и заједно су учествовали у убиству ових цивила тако што су те цивиле војним камионом одвезли до винограда, извели их из камиона, постројили их у врсту и најпре је запуцао опт. Драган Митровић, а за њим су пуцали и окр. сарадник и остали присутни ове оружане групе осим Драгана Лончара и возача војног камиона. Код окр.сарадника и опт. Митровић Драгана је критичном приликом постојала свест о заједничком деловању и заједнички су лишили живота цивиле.

Имајући у виду напред наведено опт. Драган Митровић и окр.сарадник Жарко Милошевић су учествовали у убиству цивила као саизвршиоци. У конкретном случају небитно је ко је од оптужених убио колико од 13 убијених цивила. Битно је несумњиво утврђена чињеница да су они деловали заједнички ради остварења заједничког циља, а то је убиство свих присутних цивилних лица, а при извршењу тог убиства деловали су са директним умишљајем, јер су предузете радње остварили свесно и вољно, па су били свесни и желели су последице које су наступиле.

Приликом одлучивања о врсти и тежини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни опт. Драгана Митровића ценио његове породичне прилике, чињеницу да је [REDACTED] и да исте издржава од обављања сезонских послова, као и протек времена од извршења кривичног дела, док му је од отежавајућих околности ценио тежину извршеног кривичног дела и наступеле последице, бројност жртава, па је суд опт. Драгана Митровића ценећи све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности осудио на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

Како је одредбом чл. 326 ЗКП-а прописано да решење о прихватању споразума о сведочењу окривљеног обавезује првостепени суд приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, о трошковима кривичног поступка, о одузимању имовинске користи прибављене кривичним делом, о имовинско-правном захтеву и одузимању имовине проистекле из кривичног дела, под условом да је окривљени сарадник у потпуности испунио обавезе из споразума, то је суд окр.сарадника Жарка Милошевића, обзиром да је у потпуности испунио обавезе из споразума о сведочењу од 28.06.2013. године који је окр.сарадник склопио са Тужилаштвом за ратне злочине, осудио на казну затвора у трајању од 9 (девет) година.

Применом чл. 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора окр. сараднику Жарку Милошевићу се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.01.2013. године, а који му је одређен решењем судије за претходни поступак Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду Ки.По2 бр.1/13 од 03.10.2013.године, па до 28.03.2013. године када му је притвор укинут.

Суд је нашао да ће се изреченим казнама затвора у односу на опт. Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП суд је оштећене Бранку Матијашевић, Игора Матијашевић, Виолету Матијашевић, Евицу Ђукић, Златка Рајс, Јелену Војковић, Драгицу Урукаловић, Марину Рамбоусек, Ивушу Кушић, Јелицу Шарик, Весну Павличић Лукачић, Зорана Силија, Љубицу Ђукић, Лидију Капетановић и Кристину Петровић ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу, с обзиром да подаци овог кривичног поступка нису пружили поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење о њиховом имовинско-правном захтеву.

На основу одредбе чл. 264 ст. 4 ЗКП суд је окр. Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића ослободио плаћања трошкова кривичног поступка и одлучио да исти падају на терет буџетских средстава овога суда, а имајући у виду имовинске прилике окр. Драгана Митровића и окр.сарадника Жарка Милошевића, чињеницу да је окр. Драган Митровић незапослен, да се издржава од обављања сезонских послова и да издржава двоје деце од којих је једно малолетно, а да окр.сарадник Жарко Милошевић је такође без сталног запослења, издржава се од повремениог рада и има обавезу да издржава једно малолетно дете, па суд налази да би плаћањем трошкова кривичног поступка окр. Драган Митровић и окр.сарадник Жарко Милошевић би довели у питање сопствено издржавање и лица које су дужни по закону да издржавају.

Суд је у ставу II изреке пресуде оптужене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића, због недостатка доказа, на основу одредбе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП ослободио од оптужбе да су и то опт. Драган Лончар и опт. Мирко Опачић извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ, а опт. Мирослав Милинковић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чл. 24 КЗ СРЈ у време на месту и на начина како је то ближе наведено у изреци пресуде.

Ценећи одбрану опт. Лончар Драгана у вези са критичним догађајем од 27.12.1991. године када је дошло до убијања 13 лица цивила хрватске националности суд је исту прихватио у целости налазећи да је иста логична и убедљива. Наиме, опт. Лончар Драган је навео да је у критичном периоду био припадник територијалне одбране у Сотину, да је као припадник територијалне одбране ишао у чишћење терена и изјашњавао се у вези догађаја када су страдали Снежана Блажевић и Стјепан

Штер, да је био присутан са другим припадницима територијалне одбране и милиције када су чистили терен на локацији Водице на обали Дунава у близини Сотина у октобру месецу 1991. године, да је видео мртва тела Стјепана Штера и Снежане Блажевић али да није видео ко их је критичном приликом убио јер је он заједно са Младеном Драчом претраживао један део терена када су на удаљености од неких 50 до 60 метара од њих чули пуцњаву и то је био један дужи рафал, те да су се упутили ка месту одакле се чула пуцњава и кад су дошли до тог места испред једне викендице су затекли двоје убијених цивила и то мушкарца кога је од раније познавао Штер Пишту и жену коју није познавао а за коју је касније сазнао да се звала Снежана. Након тога му је Жаре Милошевић рекао да треба да ископају рупу и сахране та тела на месту где су убијени и да је он са још неколико људи копао рупу.

У вези са кривично-правном радњом од 27.12.2013. године када је дошло до ликвидације 13 цивила хрватске националности опт. Лончар у својој одбрани не спори да је био присутан када су ликвидирани наведена лица, али да сам није учествовао у њиховој ликвидацији, да није пуцао у оштећене, већ да му је аутоматска пушка остала на задњем седишту аутомобила. Наиме, навео је да има посредних сазнања о прављењу спискова за исељење мештана хрватске националности из Сотина, али да не зна ко је те спискове правио и он у томе уопште није учествовао. Не сећа се ког датума али мисли да се поклапа са датумом кад су иселјени Хрвати из села, дакле 27.12.1991. године код њега кући је дошао Жарко Милошевић и позвао га да пође са својим возилом „Застава 101“ заједно са Локић Жељком да буду пратња камиону до Шида. Прихватио је Жарков предлог, заједно са њим био је и Жељко Локић у возилу и пратили су камион из центра села ка Шиду. Тада није знао да се у камиону, мисли да се радило о камиону марке „Там 110“ или „115“ налазе људи јер је на камионубила спуштена цирада. Пратили су камион који је ишао главним путем ка Товарнику, прошли су поред војног пункта на излазу из села и нико их није заустављао, а затим су са главног пута скренули у правцу где је некад била циглана и возили су неких 100 до 200 метара и када су они стигли камион је већ био заустављен и људи су били изведени неколико метара од камиона. Када су дошли до камиона, зауставио је возило 10-так метара иза Милошевић Жарка и Митровић Драгана, пришли су им, а испред Жарка су стајали људи међу којима је неке лично познавао, препознао је Филиповић Марка, бившег директора школе Рајс Андрију и девојку Миру. Избегавао је да гледа у њиховом правцу јер му је било непријатно да их гледа у очи. Приметио је да је Жаре заједно са Драганом Митровићем испитивао те људе о догађајима у Сотину, ко је шта урадио, ко је убио Миодрага Нађа и сећа се да је ова девојка Мира се расправљала са Митровићем говорећи му нешто „не може то тако“ или „није било тако“, а касније је сазнао да је она била са њим у вези. Расправа је трајала десетак минута и само су се зачули рафали, кад су они почели да пуцају у те људе поред камиона с друге стране је стајао возач војног камиона који је такође био у шоку као и он, није смео било шта да пита и након минут-два, сео је у своје возило и отишао својој кући где је о свему што се десило испричао свом брату Николи Лончару. Након овог догађаја ни Жарета, ни Митровића није ништа питао, нити је тражио од њих објашњење јер се плашио да их било шта пита, а касније му је Драган Митровић пар пута преко неких људи поручио да о овом догађају не сме ником да прича.

Суд је прихватио наводе одбране опт. Лончар Драгана где он тврди да је био присутан када су ликвидирани наведена лица, али да сам није учествовао у њиховој

ликвидацији, да није пуцао у оштећене јер му је аутоматска пушка коју је имао као припадник територијалне одбране остала на задњем седишту аутомобила којим је возио Жељка Јокића, јер је његово казивање пред судом било логично и убедљиво, а био је и убедљив и оставио искрен утисак на суд и приликом суочења са окр.сарадником Жарком Милошевићем а у вези разлика у њиховим исказима.

Суд није прихватио наводе исказа окр.сарадника Жарка Милошевића у делу где он наводи да је у ликвидацији ових 13 цивилних лица учествовао и опт. Драган Лончар. Ово из разлога јер су овакви његови наводи у супротности са одбраном опт. Лончар Драгана коју је суд у целости прихватио јер је његова одбрана за суд била убедљива и логична. Одбрану опт. Драгана Лончара да је присуствовао извршењу кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде односно догађају од 27.12.1991. године кад је дошло до стрељања 13 лица хрватске националности, али да он није учествовао у убиству ових цивила, као и да није знао да ће бити ликвидиран одређен број људи хрватске националности и да је мислио да иде само као пратња камиону, суд је прихватио јер је његово казивање било логично и животно.

Наиме, опт. Лончар не спори да га је позвао Жарко Милошевић да иде у обезбеђење, односно у пратњу поводом исељења неких мештана. Кретао се својим возилом иза војног камиона, на контролном пункту на излазу из села их нико није задржавао, скренули су са главног пута који је водио за Товарник лево и након што су прешли неких 300 метара земљаним путем, када се зауставио камион и када је подигнута цирада камиона први пут је видео мештане села које је од раније познавао. На лицу места стајао је на неколико метара иза осталих припадника ТО и милиције, видео је да окр. Митровић испаљује кратак рафал у Мирјану Рагуж након краће препирке. Пуцало се из више пушака, али он није видео ко је све пуцао, он није пуцао, јер је његова пушка остала у колима на задњем седишту. Након краћег времена сео је у свој аутомобил и отишао кући.

Суд није имао ни један други доказ да је опт. Драган Лончар критичном приликом пуцао у ове цивиле, јер казивање окр.сарадника Жарка Милошевића који каже „сви су пуцали“, а затим на питање браниоца опт. Драгана Лончара да ли је он видео да је Лончар пуцао критичном приликом окр.сарадник Жарко Милошевић каже да није лично видео али да мисли да је пуцао, па овакво неодређено и непрецизно казивање окр.сарадника Жарка Милошевића је у супротности са убедљивом одбраном опт. Драгана Лончара коју је суд прихватио, а суд није могао прихватити казивање окр.сарадника Милошевића у овом делу јер његово казивање није поткрепљено ни једним другим доказом.

Наиме, казивање и одбрана Драгана Лончара у делу којим се изјашњавао да је код њега кући критичном приликом дошао окр.сарадник Жарко Милошевић и позвао га да својим возилом крене као пратња - обезбеђење и да вози Жељка Јокића ради исељења лица хрватске националности, поткрепљена и исказом његовог брата сведока Николе Лончара, који иако је био привилеговани сведок је оставио убедљив утисак на суд и његово казивање је било искрено јер је овај сведок навео да је окр.сарадник Жарко Милошевић критичном приликом дошао код њих у кућу, да је пред њим позвао његовог брата Драгана Лончара да иде као пратња, ради исељења одређених лица хрватске националности, да уопште није помињао било какву

ликвидацију лица хрватске националности и да се и он понудио да иде са братом, али да му је Жарко Милошевић рекао „где ћеш ти, остани ту“ пошто је он био рањен.

Суд је прихватио и део исказа сведока Николе Лончара у којем је навео да он није непосредно присуствовао догађају када су стрељани ових 13 лица хрватске националности, те да све што зна у вези критичног догађаја је сазнао на основу онога што му је испричао његов брат окр. Драган Лончар, а на питање и констатацију браниоца опт. Митровић Драгана, адв. Војислава Вукотића да ли је сведок упознат да је његов брат променио исказ у односу на оно што је говорио у претходном поступку, сведок Никола Лончар је навео да он не зна ко је шта говорио на главном претресу и ко је мењао исказ, да он све време говори искрено и оно што је сазнао од свог брата Драгана Лончара.

Суд је у целости прихватио одбрану опт. Мирка Опачића који је навео да је у критичном периоду био председник савета Месне заједнице у Сотину и у својој одбрани није спорио да је био у просторијама месне заједнице дана 26.12.1991. године када је окр.сарадник Жарко Милошевић са њим, са покојном Јованком Мартић, а сећа се да су ту још били неки чланови савета месне заједнице Милан Вученовић, Лазар Тинтор, Бранко и Винко Тркуља и да се разговарало о исељењу Хрвата, да је списак Хрвата - становника Сотина који је постојао у месној заједници држао у рукама окр.сарадник Жарко Милошевић, да је он читао имена људи и да је он успео да спасе од исељења двоје или троје својих комшија Хрвата. У дискусији су учествовали и покојна Јованка Мартић и још неки чланови Савета месне заједнице. Том приликом није уопште било речи о било каквој ликвидацији људи, о томе нема ни говора, нити су постојала два списка, нити је он водио састанак.

Надаље окр. Опачић Мирко тврди да су нетачни наводи окр.сарадника Жарка Милошевића да му је он претходног дана рекао да ће бити исељавања Хрвата, да се обрати капетану Милинковићу за војни камион, да је све договорено са Милинковићем и Милорадом Вишићем и да одређен број лица хрватске националности неће бити исељен него ликвидиран. Опачић наводи да лица - оштећени који су критичном приликом 27.12.1991. године убијени сам је заокруживао окр.сарадник Жарко Милошевић са списка Хрвата који је постојао у месној заједници, јер уопште се том приликом није разговарало о било каквој ликвидацији хрватског живља већ је било реч само о исељењу. Такође Опачић наводи да се он уопште није сагласио са исељењем Хрвата, већ напротив успео је да двоје до троје својих комшија Хрвата скине са списка за исељење јер се противио њиховом исељењу.

По налажењу суда оваква одбрана окр. Мирка Опачића је била за суд убедљива и логична, јер је потврђена и исказима сведока Лазара Тинтора, Винка Тркуље и Милета Вученовића који су тада такође били присутни у просторијама Месне заједнице. И ови сведоци, Лазар Тинтор и Винко Тркуља су децидирано пред судским већем навели да Жарко Милошевић лаже, кад тврди да се критичном приликом договарало о ликвидацији одређених лица хрватске националности, да о томе уопште није било речи већ да се само причало о исељењу одређених лица хрватске националности. По налажењу суда окр.сарадник Жарко Милошевић је реализовао одлуку о исељењу хрватског живља тако што је отишао у просторије полиције, обавестио припаднике полиције и територијалне одбране да обавесте

одређена лица хрватске националности да дођу у полицију, а такође им је дао задатак да одређен број лица која је он лично сам заокружио ради ликвидације, обавесте да дођу у полицију те вечери. Ово потврђују у својим исказима и сведоци Безбрадица Предраг, Анојчић Борис и Жељко Мијаковац који наводе да су одређена лица хрватске националности обавештавали да дођу у полицију, те да су ова лица затворена и преноћила су у полицији, а сутрадан су војним камионом којим је управљао возач ЈНА пребачена и ликвидирана.

Суд је прихватио у целости и казивање опт. Опачић Мирка где је он навео да никаквог договора у вези са иселењем Хрвата није било између њега и капетана Милинковића који је био командант места, нити је било каквог договора било о ликвидацији лица хрватске националности, јер то Милинковић не би ни прихватио, да он није упутио сарадника Жарка Милошевића да се обрати капетану Милинковићу за војни камион, нити је уопште о томе било речи између њега и Мирослава Милинковића и Милорада Вишића.

Суд је имао у виду да је закон предвидео и дао алтернативне радње за извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, те наводи да ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеља, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу које је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или нарушавање здравља људи.... или расељавање или пресељење или присилно однародовање или превођење на другу веру, међутим у конкретном случају је нашао да у радњама опт. Мирка Опачића нема ни једног доказа да је извршио кривично-правне радње у којима се стичу субјективна и објективна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ јер по налажењу суда он није учествовао на било који начин у доношењу одлуке о ликвидацији лица хрватске националности како је то ближе наведено у изреци пресуде у ставу II, нити се о ликвидацији ових лица договарао са окр.сарадником Жарком Милошевићем, нити је о томе уопште било речи, а није извршио ни алтернативно предвиђену кривично-правну радњу за ово кривично дело, није учествовао, нити је доносио одлуку да се врши иселење лица хрватске националности из Сотина, већ напротив из његове одбране произилази да се он противио иселењу, односно успео је да спасе двоје до троје својих комшија хрватске националности да их не иселе из Сотина и да остану у селу. Да уопште на наведеном састанку 26.12.1991. године у просторијама Месне заједнице у Сотину није било речи о било каквом договору о ликвидацији одређених лица хрватске националности, већ да се само причало о иселењу одређених лица хрватске националности потврдили су у својим исказима и сведоци Милан Вученовић, Лазар Тинтор и Винко Тркуља који су такође били присутни критичном приликом на састанку у месној заједници.

Сведоци Тркуља Винко и Тинтор Лазар износећи своје запажање о овом састанку били су убедљиви пред судом, говорећи да се том приликом само расправљало о иселењу хрватског живља и децидирано навели да окр.сарадник Жарко Милошевић лаже када говори да су одлучивали о ликвидацији одређеног броја Хрвата, јер се уопште није разговарало критичном приликом о било каквој ликвидацији хрватског живља, него се разговарало о иселењу Хрвата, и да су ту били присутни Жарко Милошевић који је држао списак Хрвата, затим покојна Јованка Мартић и Мирко Опачић. Ови сведоци су навели да је нетачно да је овај састанак

водио опт. Мирко Опачић, списак хрватског живља је био у рукама код Жарка Милошевића, критичном приликом није прављен никакв списак за исељење Хрвата, нити списак за ликвидацију, већ је реч о списку хрватског становништва који је био у месној заједници, који су сви могли да виде, а сам Жарко Милошевић је донео одлуку о ликвидацији 13 цивила.

Овакве наводе је потврдио и сведок Милан Вученовић који наводи да је био присутан на састанку у месној заједници у децембру 1991. године, да је видео списак за исељење Хрвата, да не зна ко је учествовао у прављењу тог списка, видео је кад су људи одвожени аутобусима, али да он није учествовао у томе, а на главном претресу овај сведок је децидирано изјавио да је Жарко Милошевић држао списак за исељење Хрвата и да је заједно са Јованком Мартић, сада покојном, одлучивао ко ће бити исељен, а да је био присутан и Мирко Опачић. Такође овај сведок је потврдио да критичном приликом уопште није разговарано нити је било икакве речи о ликвидацији мештана хрватске националности.

Суд је ценио и исказ сведока Милана Остојића који је био уверљив пред судом, а који је рекао да може да стави руку у ватру да Мирко Опачић у стрељању мештана није учествовао ни на који начин, а ради се о сведоку који познаје Мирка Опачића цео живот.

Осим тога нико и од испитаних сведока оштећених пред Жупанијским судом у Вуковару а у предмету Кио.10/01, а чије исказе је суд на сасгласан предлог странака прочитао на главном претресу, нису поменули у негативном контексту, нити било шта лоше у вези са понашањем опт. Мирка Опачића, нити да је он правио разлику између Срба и Хрвата, нити да је било шта радио противзаконито, сем да му је надимак Сентин, да је он био као председник Савета месне заједнице задужен за издавање дозвола за излазак из села и да се пре рата бавио фудбалом.

Суд није прихватио наводе из оптужнице и наводе исказа окр.сарадника Жарка Милошевића у оном делу где он наводи да су договорно донели одлуку он и окр. Мирко Опачић у месној заједници која ће лица бити са овог списка Хрвата убијена, нити да су се том приликом на састанку у месној заједници правила два списка хрватског становништва, један за исељење а други за ликвидацију хрватског становништва, нити да га је о томе претходно обавестио окр. Мирко Опачић, да га је он упутио на војног команданта места Сотин капетана ЈНА окр. Мирослава Милинковића, рекавши му да је он упознат са свим тим, да га је о свему обавестио Милорад Вишић и да се Жарко обрати окр. Мирославу Милинковићу да ће му он обезбедити војни камион ради вођења ових лица хрватске националности на стрељање, те да се он обратио окр. Милинковићу, да је он био упознат са тим да ће бити исељења Хрвата и да ће један број лица бити ликвидиран и да му је он у ту сврху одобрио војни камион. У овом делу казивање окр.сарадника Жарка Милошевића је било нелогично и неуверљиво за суд нарочито када је говорио да се на састанку у месној заједници гласало која ће лица хрватске националности бити исељена а која ликвидирана јер на питање браниоца окр. Мирка Опачића за која лица је он гласао да буду ликвидирана није могао дати одговор, нити је могао дати одговор који је био критеријум да се нека лица хрватске националности убију. Осим тога, овакво казивање окр. Жарка Милошевића је у супротности са одбранама окривљених

Мирослава Милинковића, Мирка Опачића и Драгана Лончара, чијим одбранама је суд поклатио веру као убедљивим и логичним.

Такође суд није прихватио ни део казивања окр.сарадника Жарка Милошевића где он наводи да га је Мирко Опачић упатио да тражи војни камион за ликвидацију ових цивила од капетана ЈНА опт. Мирослава Милинковића команданта места, да је о свему томе био упознат Мирослав Милинковић и да га је о томе упознао Милорад Вишић и да када је дошао код Мирослава Милинковића у команду он му је рекао да он неће бити 27.12.1991. године ту, али да ће му камион дати његов заменик и да је њему Жарко Милошевић рекао да му камион треба за ликвидацију цивила, као и да га је неколико дана након ликвидације ових цивила обавестио о стрељању истих, када је сусрео Мирослава Милинковића и када га је овај питао да ли је лешеве закопао рекао да су исти остали незакопани, те да му је он рекао да се лешеве морају закопати и да му је он обезбедио товарну машину „улт“ са возачем са којом је касније Жарко Милошевић ишао и закопао ове лешеве.

Овакви наводи окр.сарадника Жарка Милошевића су били нелогични и неубедљиви за суд, јер је суд у овом делу прихватио одбрану опт. Мирослава Милинковића који се децидирано у вези са овим догађајем изјашњавао тако што је навео да је он био командант 80. моторизованог позадинског батаљона и командант места Сотин у критичном периоду, да је био у чину капетана прве класе ЈНА, да је дужност његовог батаљона била да помогне селу да стане на ноге и да је ту затекао изван број становника Хрвата, Срба и припадника друге националности и увек им се налазио на услузи када су нешто тражили јер је таква била и директива. Није учествовао са јединицом ни у каквим претрагама терена јер то није ни било у његовој надлежности. При размештају јединице постављена су три пункта у правцу Шида, Илока и Вуковара, где су поред припадника јединице били и припадници територијалне одбране односно локалне милиције и на пунктовима су обавезно евидентирани проласци. У вези с критичним догађајем од 27.12.1991. године наводи да тада није био у селу јер је негде око католичког Божића 1991. године добио неколико дана одсуства ради обиласка породице у Краљеву, па је отишао непосредно пре Божића а мисли да је добио 5 до 7 слободних дана. У вези пресељења односно расељавања становништва војска није била ангажована и он није добио било какве смернице у вези са тим. Што се тиче војних камиона тачно је да је војска давала скоро свакодневно војне камионе за потребе села и то су били текући послови у селу и могуће да је дат камион око католичког Божића али он није проверавао у коју сврху се даје камион јер је имао пуно обавеза. Никада није давао камион ни за какав транспорт лица. Увек је давао камион за транспорт терета. Када је давао на употребу камион најчешће је уз возило ишао и возач. Према томе нетачно је то што тврди окр.сарадник Жарко Милошевић у својим наводима да му је он дао камион да би возио ова цивилна лица на стрељање о томе не може бити говора. Могуће је да је он одобрио камион за потребе Територијалне одбране у Сотину али незнајући у коју сврху ће тај камион бити употребљен. Такође, а што је потврдио и Жарко Милошевић он критичног дана 27.12.1991. године није био у Сотину већ је био на одсуству код породице у Краљеву и ако је одобрио војни камион за потребе територијалне одбране тај камион је Жарку Милошевићу могао дати неко од његових потчињених његов заменик Драган Тодоровић.

Исказима испитаних сведока Бориса Анојчића, Саше Драча, Милана Остојића, Драгана Тодоровића, Ивана Дондура, Милана Вученовића, Златка Пељха и Ратка Лалића суд је у потпуности поклатио веру, јер су се у својим исказима изјашњавали само о чињеницама које су им лично познате и оног чега су се сећали, притом својим исказима не додајући ништа што нису лично видели и из исказа ових сведока суд је могао утврдити како је функционисао живот у селу Сотин у време критичних догађаја односно када су страдали цивили хрватске националности.

Суд је у целости прихватио одбрану опт. Мирослава Милинковића да није ништа знао у вези исељења лица хрватске националности критичном приликом крајем децембра 1991. године у Сотину, нити да је уопште учествовао у доношењу одлуке о исељењу ових лица, нити да је он дао војни камион да би се возила ова цивилна лица на стрељање, да о томе не може бити говора и да су нетачни наводи окр.сарадника Жарка Милошевића који је у вези са тим изнео у свом исказу. Наиме, опт. Мирослав Милинковић је навео да је он наредбом команданта 80-те мтбр. Стр.пов.бр.29/2 од 16.11.1991. године одређен за команданта места у селу Сотин где је успостављена команда места, да је он тада имао чин капетака прве класе и да је био командант позадинског батаљона из састава наведене бригаде, да је његов заменик био Немања Јанковић и да је Драган Тодоровић био члан команде а имали су конкретне задатке између осталог да организују у наведеном месту власт у складу са правилима службе оружаних снага, да обезбеде нормалне услове за живот и рад становништва и спрече свако малтретирање становништва и неовлашћени улазак и претрес станова и кућа. Такође у својој одбрани опт. Мирослав Милинковић је навео да је уочи католичког Божића 1991. године отишао на одсуство кући код породице у Краљево, да је био одсутан 5 до 7 дана, а што је потврдио у свом исказу и окр.сарадник Жарко Милошевић, те да је он давао војни камион у више наврата за потребе територијалне одбране, те да је могуће да је и тада одобрио војни камион са возачем за потребе територијалне одбране али незнајући тачно у коју сврху ће исти бити употребљен, па како је он отишао на одсуство кући у Краљево, да је камион окр.сараднику дао његов заменик Драган Тодоровић члан његове команде.

Одбрана опт. Мирослава Милинковића коју је изнео пред судом је била логична и убедљива јер је он говорио о стању у Сотину у октобру и децембру 1991. године, о активностима које је војска предузимала и он као командант места и командант позадинског батаљона, као професионални припадник војске 80-те моторизоване бригаде наводећи да је у селу затекао извешан број становника, да нису проверавали колико је Хрвата а колико Срба или припадника друге националности, јер им то није ни било битно. Помоћ војске се огледала од санитетског збрињавања, здравственог, па и свега осталог што је тим људима требало. Нашао им се на услузи увек кад су нешто тражили, јер је таква била и директива. Није учествовао са јединицом ни у каквим претрагама терена, јер то није ни било у његовој надлежности. При размештају јединице постављена су три пункта у правцу Шида, Илога и Вуковара, где су на пункту поред припадника јединице били и припадници територијалне одбране, односно локалне милиције и на пунктовима су обавезно евидентирани проласци. После пада Вуковара негде око католичког Божића 1991. године, добио је неколико дана одсуства ради обиласка породице која је била смештена код родбине у Краљево. Отишао је непосредно пре католичког Божића и мисли да је добио слободно 5 до 7 дана. Навео је да војска није била ангажована у вези са расељавањем или премештањем становништва, да од претпостављене

команде није добио било какве смернице по том питању и да ни један припадник његове јединице није ангажован у вези са иселењем. Давао је камионе војне за потребе територијалне одбране и то готово свакодневно, могуће да је дат камион и око католичког Божића, али он није проверавао у коју се сврху даје камион јер је имао пуно обавеза. Никад није давао камион ни за какав транспорт лица, већ је само давао камион за транспорт терета. Када је давао на употребу камион, најчешће је уз возило ишао и возач. Навео је да није имао никакве радне машине - „улт“ у саставу своје јединице, па да исту није могао ни одобрити на коришћење Жарку Милошевићу.

По налажењу суда казивање и одбрана окр. Мирослава Милинковића је логична и убедљива и суд је исту прихватио, иста је потврђена наводима одбране окр. Мирка Опачића, сведока Драгана Тодоровића и сведока Радомира Несторовића, који је навео да у вези коришћења машине „улт“, уопште није разговарао нити је имао службени налог од стране команданта места Сотин капетана Милинковића, већ га је ангажовао и замолио покојни Бранко Тркуља да критичном приликом поравња пут поред винограда „Вупик“.

Такође суд није прихватио ни део казивања окр.сарадника Жарка Милошевића где он наводи да га је Мирко Опачић упутио да тражи војни камион за ликвидацију ових цивила од капетана ЈНА опт. Мирослава Милинковића команданта места, да је о свему томе био упознат Мирослав Милинковић и да га је о томе упознао Милорад Вишић и да када је дошао код Мирослава Милинковића у команду он му је рекао да он неће бити 27.12.1991. године ту, али да ће му камион дати његов заменик и да је њему Жарко Милошевић рекао да му камион треба за ликвидацију цивила, као и да га је неколико дана након ликвидације ових цивила обавестио о стрељању истих, када је сусрео Мирослава Милинковића и када га је овај питао да ли је лешеве закопао рекао да су исти остали незакопани, те да му је он рекао да се лешеве морају закопати и да му је он обезбедио товарну машину „улт“ са возачем са којом је касније Жарко Милошевић ишао и закопао ове лешеве.

Овакви наводи окр.сарадника Жарка Милошевића су били нелогични и неубедљиви за суд, јер је суд у овом делу прихватио одбрану опт. Мирослава Милинковића који се децидирано у вези са овим догађајем изјашњавао описујући стање критичном приликом у селу Сотин, да је он био командант места и да је био командант 80. моторизованог позадинског батаљона, наводећи да је дужност његовог батаљона била да помогне селу да стане на ноге и да је ту затекао изванредан број становника Хрвата, Срба и припадника друге националности и увек им се налазио на услузи када су нешто тражили јер је таква била и директива. У вези с критичним догађајем од 27.12.1991. године наводи да тада није био у селу јер је негде око католичког Божића 1991. године добио неколико дана одсуства ради обиласка породице у Краљеву, па је отишао непосредно пре Божића а мисли да је добио 5 до 7 слободних дана. У вези пресељења односно расељавања становништва војска није била ангажована и он није добио било какве смернице у вези са тим. Што се тиче војних камиона тачно је да је војска давала скоро свакодневно војне камионе за потребе села и то су били текући послови у селу и могуће да је дат камион око католичког Божића али он није проверавао у коју сврху се даје камион јер је имао пуно обавеза. Никада није давао камион ни за какав транспорт лица. Увек је давао камион за транспорт терета. Када је давао на употребу камион најчешће је уз возило

ишао и возач. Према томе нетачно је то што тврди окр.сарадник Жарко Милошевић у својим наводима да му је он дао камион да би возио ова цивилна лица на стрељање о томе не може бити говора. Могуће је да је он одобрио камион за потребе Територијалне одбране у Сотину али незнајући у коју сврху ће тај камион бити употребљен. Такође, а што је потврдио и Жарко Милошевић он критичног дана 27.12.1991. године није био у Сотину већ је био на одсуству код породице у Краљеву и ако је одобрио војни камион за потребе територијалне одбране тај камион је Жарку Милошевићу могао дати неко од његових потчињених његов заменик Драган Тодоровић.

Осим тога окр. Мирослав Милинковић приликом суочења са окр.сарадником Жарком Милошевићем, а у вези разлика у њиховим исказима је оставио на суд убедљивији утисак говорећи да он нема ништа да дода нити да одузме од онога што је навео у својој одбрани и да живот често човека понесе тамо где не може ни да сања, а тако је и њега довео у ове просторије суда и из ове коже у другу не може, али је рекао пред судом да би волео да се прихвати и да се зна, да знају чланови породица оштећених, да он те људе који су настрадали није познавао, те да ничим није допринео ни одабиру, ни по имену, ни по старосној структури, ни по чему, да они буду ликвидирани, јер једноставно за то није ни знао, па то није ни могао спречити.

Суд је имао у виду и наводе оптужнице да је јавни тужилац опт. Мирославу Милинковићу ставио на терет да он као командант места Сотин који се сагласио са одлуком о ликвидацији лица хрватске националности и да га је о наведеној одлуци обавестио окр. Мирко Опачић, а да је као командант места Сотин при том у њеној реализацији и помогао, уместо да реализацију такве одлуке спречи, што је у смислу законских и других прописа био дужан, обзиром да се радило о намери извршења тешког кривичног дела против међународног хуманитарног права, а што је био у стварној могућности обзиром на војне ефективе којима је командовао, па суд налази да су овакви наводи јавног тужилаштва неосновани из разлога што окр. Мирослав Милинковић као војни командант места, ни на који начин није извршио кривично дело ратни злочин из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ помагањем у вези са чл. 24 КЗ СРЈ, јер за то не постоје докази, он није ни знао, нити је био упознат да ће доћи до ликвидације одређених лица хрватске националности, па самим тим није могао ни спречити наведени злочин, односно извршење тешког кривичног дела против међународног хуманитарног права.

Суд је ценио и тезу Тужилаштва за ратне злочине изнете у завршној речи да су на излазу из села Сотин постојали контролни пунктови и да је требала војна дозвола за излазак из села, да су обавезно на изласку из Сотина заустављана на пункту лица и возила ради контроле, а да је војна дозвола издавана у војној команди места. Међутим када је реч о догађају од 27.12.1991. године када се кретао војни камион са возачем и оштећенима који су били у товарном делу камиона, а који су касније убијени из исказа свих испитаних оптужених и сведока суд је утврдио да је тог дана на излазу из села Сотин путем ка Товарнику на контролном пункту, овај војни камион са возачем и оштећенима прошао без заустављања на контролном пункту, из исказа свих саслушаних сведока произилази да су на контролном пункту лица која су вршила контролу пуштала да прођу без контроле позната лица и војна возила која су свакодневно пролазила кроз контролни пункт.

Због недостатка доказа а сходно чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП суд је ослободио од оптужбе окривљене Драгана Лончара и Мирка Опачића да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ, а окр. Мирослава Милинковића да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чл. 24 КЗ СРЈ.

На основу одредбе чл. 258 ст. 3 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић и Лидија Капетановић се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП трошкови кривичног поступка у односу на окр. Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића падају на терет буџетских средстава суда.

Суд је одбио предлоге браниоца опт. Драгана Митровића, адв. Војислава Вукотића да се у својству сведока испита Вељко Васиљевић, јер је исто лице преминуло, да се испита сведок Милан Милић, а у вези са потврдом која већ постоји у списима предмета, о томе до када је био Драган Митровић припадник милиције у Вуковару, јер у списима постоји таква потврда и у истој је назначено до када је опт. Митровић био у Вуковару, па би испитивање овог сведока само водило одуговлачењу овог кривичног поступка, да се испита у својству сведока Горан Павић, јер је Горан Павић лице према коме је прекинута истрага, јер је исти недоступан државним органима Републике Србије.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Мирослава Милинковића, адв. Радоја Алексића да се у својству сведока испита Милинковић Биљана - супруга Милинковић Мирослава, а на околност да ли је опт. Милинковић био код породице у Краљеву дана 27.12.1991. године, јер је утврђено из свих изведених доказа током поступка да је опт. Милинковић био одсутан из Сотина и да је био код породице у Краљеву када су одвезени цивили из Сотина, те би извођење овог доказа било сувишно.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Мирослава Милинковића, адв. Радоја Алексића да се у својству сведока испитају Росић Марко, Николић Божидар и Давидовић Раде, а на околност какав је био однос опт. Мирослава Милинковића према мештанима Сотина и на околност да ли је правио разлику према мештанима по националној основи, као неоснован.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Митровића адв. Војислава Вукотића да се од војних власти затражи извештај да ли је на име његовог браћеника Драгана Митровића издата дозвола за излазак из Сотина и да ли је требовао бензин на дан 27.12.1991. године, да ли је ишао у Вршац и да се испита у својству сведока Миодраг Станојевић, као неоснован, јер би извођење ових доказа само водило одуговлачењу овог кривичног поступка и није од значаја да ли је опт. Митровић требовао бензин, нити да ли му је издата дозвола за излазак, као и да ли је ишао у Вршац, јер је током овог кривичног поступка на несумњив начин утврђено да је опт.

Митровић био присутан и учествовао у ликвидацији 13 цивила хрватске националности.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Лончара, адв. Николе Николића да се у својству сведока испитају Горан Павић и Жељко Јокић, као неоснован, јер се ради о лицима против којих је била покренута истрага, имали су својство окривљених, али је прекинута истрага, јер су недоступни надлежним државним органима Републике Србије, тако да се за сада они не могу испитивати у својству сведока, јер иста лица не могу у једном истом поступку имати својство окривљеног и сведока односно исти се могу испитати само као сведоци или бити окривљени у једном кривичном поступку.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Лончара, адв. Николе Николића да се прибави писмени доказ од војних власти да ли је окривљени Драган Лончар био припадник Територијалне одбране, као сувишан, јер је из одбрана оптужених и исказа испитаних сведока ова чињеница утврђена.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Митровића адв. Војислава Вукотића, браниоца опт. Драгана Лончара адв. Николе Николића, бранилаца опт. Мирка Опачића адв. Душана Игњатовића и адв. Бранкице Мајкић и браниоца опт. Мирослава Милинковића, адв. Радоја Алексића да се обави неуропсихијатријско вештачење окр. сарадника Жарка Милошевића, а на околности да ли је исти склон конфабулацијама и да ли болује од Аспергеровог синдрома, као неоснован, јер током овог поступка није се појавила сумња у урачунљивост окр. сарадника односно да болује од неке душевне болести или душевне поремећености.

Суд је одбио предлог бранилаца опт. Мирка Опачића, адв. Душана Игњатовића и адв. Бранкице Мајкић за испитивање у својству сведока Жељка Олујића, Слободана Ковачевића и Мирослава Мацуре, на околност прављења спискова у Месној заједници у Сотину, као неоснован извођење ових доказа би само водило одуговлачењу овог кривичног поступка, јер је ова кривично правна ствар у довољној мери разјашњена.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Мирослава Милинковића, адв. Радоја Алексића да се прибави извештај Војног архива о одсуству у децембру месецу 1991. године капетана Мирослава Милинковића и да се у својству сведока испита Драган Миросављевић, јер чињеница да је опт. Мирослав Милинковић био одсутан из Сотина односно да је био на одсуству децембра месеца 1991. године није била спорна односно из свих изведених доказа произилази да је опт. Мирослав Милинковић био одсутан из Сотина када се десио догађај под тачком 3. оптужнице.

Суд је одбио предлог бранилаца опт. Мирка Опачића, адв. Душана Игњатовића и адв. Бранкице Мајкић да се изврши увид у изјаву Горана Павића коју је дао пред Конзулатом у Канади - Торонто од 15. марта 2013. године, као неоснован, јер је Горан Павић лице према коме је прекинута истрага и исти има својство осумњиченог па самим тим не може у једном истом поступку имати двоструко својство тј. да се чита његова изјава као сведока и да се евентуално када се стекну законски услови саслушава у својству окривљеног.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Мирослава Милинковића, адв. Радоја Алексића да се од Војно безбедносне агенције прибави извештај у ком периоду је децембра месеца 1991. године био одсутан опт. Мирослав Милинковић из Сотина односно до када се налазио на одсуству из Сотина, као и да се прибави допис Војно безбедносне агенције 6788-6 од 05.06.2012. године о архивској грађи за село Сотин, с обзиром да ова чињеница није спорна међу странкама, односно није спорно да је опт. Мирослав Милинковић био на одсуству у Краљеву, пред католички Божић, а у време када су страдали цивили Хрватске националности из Сотина, као и да се архивска грађа за село Сотин, која је од значаја за ову кривично-правну ствар већ налази у посебном регистратору у списима предмета.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Митровића, адв. Војислава Вукотића да се изврши непосредно испитивање сведока чији су искази читани са записника, а који су исказе дали у поступку пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио.10/01 и то сведока Евице Ђукић, Драгице Урукаловић, Ивана Матијашевића, Марије Матијашевић, Јање Рагуж, с обзиром да се бранилац опт. Драгана Митровића, адв. Војислав Вукотић на припремном рочишту које је одржано пред овим судом дана 03.09.2014. године сагласио са свим предлозима Тужилаштва за ратне злочине који су предложени у оптужници КТО бр.9/13 од 31.12.2013. године, а на ком рочишту је између осталог Тужилац за ратне злочине предложио да се прочитају искази напред наведених сведока датих пред Жупанијским судом у Вуковару, па је очигледно да бранилац опт. Драгана Митровића, адв. Војислав Вукотић без оправданог разлога није предложио на припремном рочишту да се непосредно испитају ови сведоци имајући у виду одредбу чл. 350 ст. 4 тач. 1 ЗКП-а и то да је бранилац знао за овај предлог на припремном рочишту односно да је тужилац на припремном рочишту остао при предлогу из оптужнице да се искази ових сведока прочитају, а са којим предлогом се сагласио и бранилац адв. Војислав Вукотић, те оваквим предлогом тј. да се испитају непосредно ови сведоци покушава да одуговлачи овај кривични поступак.

Суд је отклонио извођење доказа испитивањем у својству сведока Милана Опачића, оца опт. Мирка Опачића из разлога што су браниоци Мирка Опачића адв. Душан Игњатовић и адв. Бранкица Мајкић повукли овај предлог због старости и болести сведока Милана Опачића.

Суд је ценио и друге изведене доказе, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој кривично-правној ствари.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Олгица Куч

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Вера Вукотић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду у року од 30 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а преко овог суда.